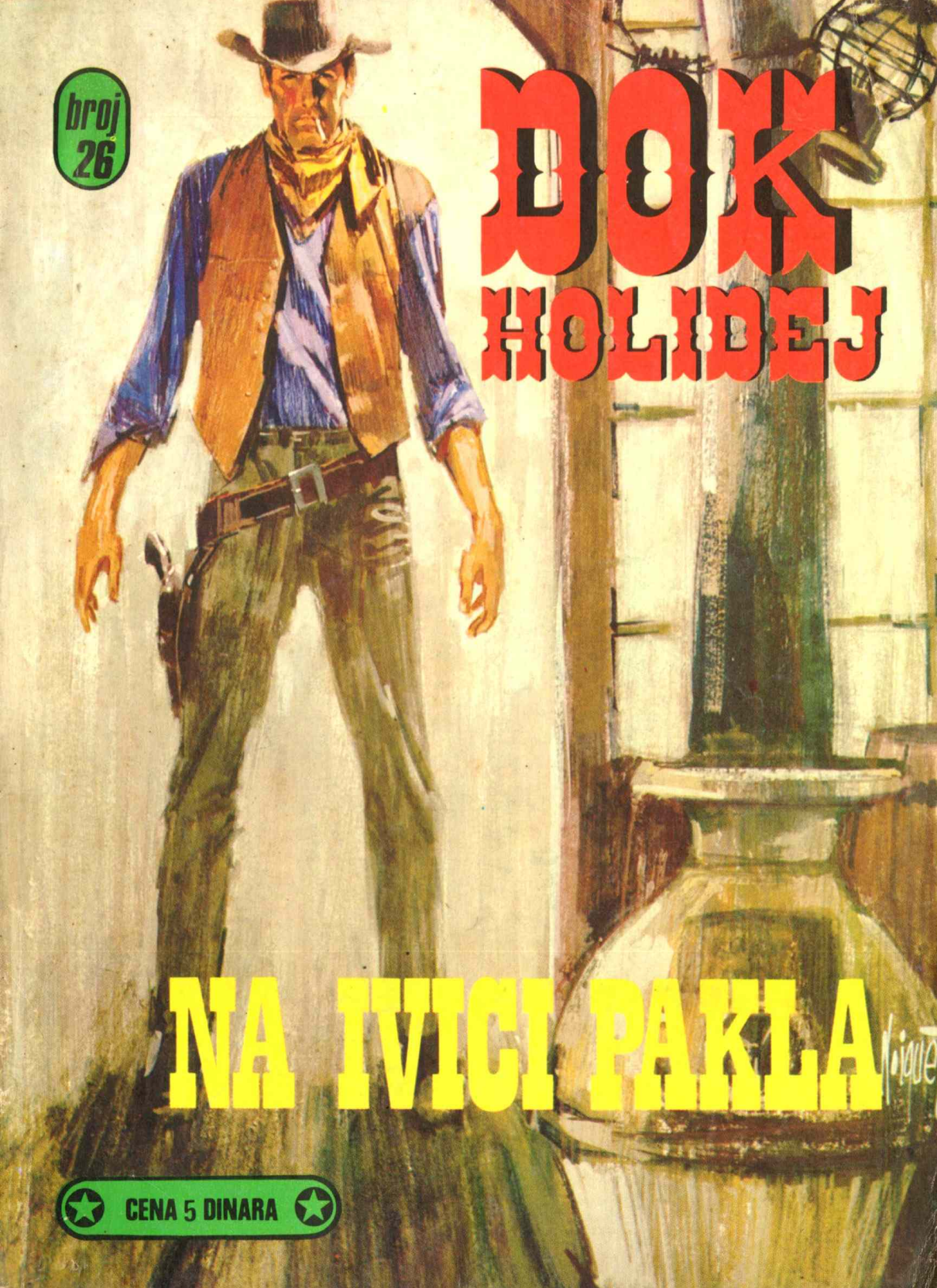

broj
26

DOX HOLIDAY

NA IVICI PAKLA

★ CENA 5 DINARA ★

Frenk Larami

NA IVICI PAKLA

Naslov originala:
FRENK LARAMI —
„VULTURES OF PARADISE
VALLEY”

Copyright 1974 by
UNIVERSUM PRESS
SVA PRAVA PRIDRŽANA

Izdaje i štampa NIP „FORUM”, Novi Sad, Vojvode Mišića 1.
Odgovorni urednik: Svetozar TOMIĆ

Oslobođeno osnovnog poreza na promet mišljenjem Pokrajinskog
sekretarijata za obrazovanje, nauku i kulturu SAP Vojvodine,
broj: 413—279/73. od 10. maja 1973. godine.

1. jul 1974.

Čovek za pultom je rutinerski podigao glavu sa debele knjige za upis gostiju i upitao:

— Šta želite, molim?

Onda se trgao.

Posetilac pred njim ličio je na crtež indijanskih odmetnika koje su štampali ljudi tamo preko Misisipia i doturali čak ovamo na Zapad: surovo lice oštarih crta, četvrtasta brada i tanke usne, izbačeno čelo i povijen nos. Nedostajale su samo pletenice, pa da to bude pravi Komanč preobučen u odelo bledolikih!

— Hoćete sobu? — upitao je čovek za pultom, zbunjen neugodnim ćutanjem došljaka.

Bila su dvojica.

Prvi, koji je ličio na Komanča, nosio je širok kaput sa tankim krznanim reverima. Ispod plave košulje videla se prljava, umašćena ivica potkošulje, zaudarao je na belegu i znoj, čitavu milju unaokolo. Nosio je teški kolt kalibra 45. za širokim opasačem, a preko leve ruke imao je prebačene torbe.

— Hoćemo sobu broj četiri — rekao je najzad ovaj, muklim glasom.

— Nemoguće, mister — slegnuo je ramenima čovek za pultom, pokušavajući da se osmehne ljubazno — ta soba je izdata!

— Izdata?

Drugi posetilac je protrljao šakom svoju dvonedeljnu bradu, izmenivši poglede sa svojim partnerom.

Bio je nešto niži od njega, razrok, širokog lica i retkih zuba. Nosio je šešir koga kao da su sa svih strana šamarali vetrovi Larami planina, bio je povijan po ivicama i više je ličio na neku krpu slepljenu za teme nego na model „stetson“. Nije nosio revolver već karabin skraćene cevi, s kojim je i za stolom sedeo uz viski, čaša pored kundaka, i obratno.

Na upitni pogled svog prijatelja slegnuo je ramenima.

Čovek koji je ličio na Komanča ponovo se okrenuo prema pultu. Lice mu je dobilo neprijateljski iz-

raz, a oči bljesnule opasnim sjajem.

— Čoveče — nastavio je prigušenim glasom — tu sobu smo jutros napustili! Otada je prošlo svega šest časova!

— Žao mi je...

— U pakao sa tim „žao mi je“! — dreknu ovaj. — Pogledaj tu knjigu, lepo smo se upisali, Gas Čimbok i Vil Kamber! Čimbok, to sam ja. Ovo je Kamber...

— Niste rekli da je zadržavatelj — slegnuo je ramenima čovek za pultom.

Čimbokova ruka posegnu za koltom, ali razroki Kamber ga zadrža.

Nisu bili, uostalom, sami u šajenskom hotelu „Nacional“.

Za sve koji su prošli sa juga kroz „Evansov prolaz“ iz Kolorada, Šajen je bio najbliži i najveći pogranični grad u Vajomingu.

Te godine oštra klima jeseni nagoveštavala je paklenu zimu.

Na vrhovima Larami planina već u septembru su se navukle snežne „kape“ i više ih ništa do proleća nije moglo odatle skinuti.

Ljudi koji su se spuštali sa severa, pričali su da je na Big Hornu još gore.

Jelouston se u Montani počeo da ledi, a pregaziti Pauder bila je prava ludost koja se graničila sa samoubistvom.

U Šajenu se, posle obilnih kiša, pojavio ledeni vetar. Sunce se pokatkad naziralo kroz izmaglicu kao avetinjska svetiljka u zoru, bez naničtog sjaja, bez topline.

U prostranom holu „Nacionala“ gorela je velika vatra u kaminu.

Desetak posetilaca sedelo je u stolicama sa kožnom presvlakom, grejući svoje prozeble kosti žestokim viskijem. Neki su ga mešali sa toplim čajem i uveravali ostale da je takav napitak pravi raj za ovo vreme.

Veliki šank produžavao se u pult, na kome je stajala knjiga gostiju, a pozadi velika tabla sa ključevima soba. Luk Čeris, koji je imao zadatak da izdaje ključeve i dežura preko noći na svom uzanom ležaju od dva sanduka i nekoliko dasaka, našao se tog podneva u neugodnom položaju.

Gas Čimbok i Vil Kamber nisu popuštali ni za pedalj, želeli su sobu broj četiri po svaku cenu.

— Možemo da platimo dvostruko — predlagao je Čimbok.

— Ali...

— Trostruko! — umešao se Kamber.

Luk Čeris je uzalud odmahivao rukom. Njegovi sagovornici bili su sve glasniji, pa su se uskoro samo oni i čuli.

— Ali, rekao sam vam da je soba izdata!

— Na koliko? — unese mu se Čimbok u lice.

— Jednu noć... platio je unapred.

— Onda ćemo ga izbaciti! — zaključujući Čimbok uvukavši preteći glavu u ramena. — Tako mi rakunovih krzna... izbaciću ga!

Luk Čeris je zurio u njega kao da ne veruje svojim ušima.

— Izbaciti? — zagrcnuo se. — Mister, ovo je pristojan hotel, a ne drumska krčma! Ja...

— Ti samo zaveži! — obrecnu se Čimbok.

Onda oseti da ga Kamber vuče za rukav u stranu.

— Da malo sačekamo, Gase? — došapnu mu, osvrćući se. — Ovde je puno sveta, a ne bi bilo dobro da skrećemo pažnju na sebe! Znaš da se potera mota okolo i da su nas jednom skoro nagazili...

Čimbok se namrštio.

— A ako stranac otkrije?

— Ne verujem — odgovori ovaj.

— Ali, pratićemo ga u svakom slučaju.

— Ja se ne bih oslonio na to — zareža Čimbok.

Zatim se odvoji od partnera i uhvati Čerisa za prsa. Skoro ga je prebacio preko pulta na svoju stranu. Čovek je jedva dolazio do daha.

— Čujte, ja ću...

— Umukni, mator! — procedi Čimbok, drmusajući ga. — Govori kome si izdao našu sobu?

Za to vreme, Kamber se okrenuo licem prema stolovima i nemarnim pokretom podigao cev svoje karabinke. Time je jasno stavio svima do znanja da se ne mešaju.

Kada je jedan od gostiju pokušao da izađe ne bi li obavestio šerifa o čudnom ponašanju stranaca u Šajenu, čulo se zlokobno škljocanje i

gost se smesta vratio na svoje mesto.

— Govori! — drmusao je Čimbok čoveka.

— Ne znam... — stenjao je Luk Čeris, iskolačenih očiju. — Stranac je...

— Sam?

— Sam... Pustite me, ne mogu da dišem...

Gas Čimbok olabavi stisak i Čeris se skljoka na pod. Onda su se njegove šake dokopale ivice pulta i s naporom je podigao svoje mršavo telo gore.

— Prokletnici! — dahtao je, gledajući za njima dok su se peli stepeništem prema sobama. — Neće vam biti lako... Dabogda se skotrljali odozgo i glave porazbijali... kućkini sinovi!

* *

Vil Kamber je ponovo zaustavio Čimbokovu ruku koja se uputila prema opasaču.

Nalazili su se pred vratima sobe broj četiri.

— Polako, Gase! — savetovao je razroki svog plahovitog prijatelja. — Možda unutra nema nikoga?

— A ako ima?

— Pa... to nije razlog da na svaku budalu potegneš kolt.

Čovek sa licem Komanča skupio je usta, savlađujući nervozu. Nije mu se dugo ostajalo u Šajenu. Pogotovu sada, kada je potera iz Laramija krenula pravim tragom, a ne

na sever kako su mislili da je upute.

Gas Čimbok zakuca žestoko na vrata.

Iznutra se ništa nije čulo.

— Rekoh ti da je prazna — isce-ri se Kamber.

— Utoliko bolje — nadoveza na to Čimbok i pritisnu bravu.

Međutim, soba je bila zaključana.

— Razvalićemo — nije se mnogo premišljao Čimbok.

— Ja ću — odgurnu ga Kamber, nameštajući rame. Bio je snažan, pravi kolos na malim, krivim nogama. Mišići su mu se i kroz rukave ubedljivo isticali.

Premestio je svoj skraćeni karabin u levu ruku i uzeo kratak zalet.

Već je hteo da zakorači i žestokim trzajem izvali sobna vrata, kada su se ona bešumno otvorila i na pragu se pojavio čovek lica opaljenog suncem i ledenoplavih očiju.

Stajao je samo u blistavobeloj košulji, raskopčan pod grlom, s manžetnama od rukava koje su padale po zglavkovima dugih, nežnih prstiju.

Crne pantalone padale su preko lakovanih čizama kratkih sara.

Miris brendija za trenutak je izmleo iz sobe i zapahnuo polumračni hodnik. Čimbok i Kamber se zgledaše, stranac iz sobe broj četiri nije podsećao na neku protuvu ili ozeblog goniča krava iz Utaha.

Par koltova sa niklovanim cevima i drškama ukrašenim slonova-

čom možda bi kod nekog drugog ličile na igračke, na ukras.

Ali ne kod Doka Holideja!

Bili su to „linkolni” koji su ga proslavili kao najboljeg strelca na Zapadu.

To Čimbok i Kamber još nisu znali.

Njima je bila potrebna soba u kojoj se nalazio čovek iz Džordžije.

— Gospodo? — oslovio ih je on svojim metalnohladnim glasom. Leva ruka držala je dopola ispijenu čašu sa pićem. Desna mu je nehajno visila uz kuk.

— Imamo predlog, stranče — javio se Kamber. — Da promenimo samo sobe... i deset dolara su vaši!

Kockar ih je pogledao s nerazumevanjem.

— Ova soba mi se dopada — rekao je mirno.

— I nama — umeša se Čimbok. — Spavali smo u njoj noćas, a imamo nameru i ove večeri.

— Šta kažete o mom predlogu? — pitao je Kamber, izbegavajući Čimbokov ratoboran stav. Učinilo mu se da pretnje neće zaplašiti stranca čije su oči ličile na zaleđena jezerca Big Horna.

— Ne zanima me — suvo uzvra- ti kockar.

Čimbokove oči zasijaše ubilačkim sjajem.

— Možda nas niste dobro razume- li — prosiktao je raširivši noge kao da traži čvršći oslonac pred bitku, — mi ćemo imati ovu sobu, sa vama ili bez vas u njoj!

— Dirljivo! — odvrati Holidej i što ne potražite neku drugu sobu srknu novi gutljaj brendija. — Zašto ne potražite neku drugu sobu i ostavite me na miru?

— Hoćemo baš ovul! — prasnu Ćimbok. Kamber premesti karabin iz leve ruke u desnu. Stranac mu se nikako nije sviđao. Bio je opasan u svakom pogledu.

— Zar ste zakopali zlato unutra? — dočeka ga kockar.

Ćimbok izmenja poglede sa Kamberom. Lice mu se zateže, obrve namakoše na čelo kao dva gavranova krila.

— Deset dolara da iselite svoje prnje! — javi se Kamber. — To je naša poslednja ponuda.

— Daću vam dolar da se izgubite — odgovori Holidej. — Šta kažete na to?

Ćimbok pogleda u Kambera i sav se zajapuri.

— Ja mislim da nas on zavitlava, Vile! — škripnuo je zubima. — Pokažimo mu onda?

Stranac je zabacio glavu da popljuje ostatak pića. Bio je to trenutak koji je valjao iskoristiti. Gas Ćimbok je dotakao dršku svog kolta, a Kamber je ispravio cev svoje karabinke...

Nebesa!

Ne odvajajući čašu sa usta, stranac je potegao svoj desni kolt brzinom munje! Planula su dva veličanstvena hica, i oružje napadača našlo se kraj drvene ograde! Kamberov karabin se zaglavio među pregradama, a Ćimbokov kolt odle-

teo je u ugao kao prostreljeni pacov i tu se sklupčao, nepokretan i beskoristan.

Kamber je buljio u svoju šaku, ošamućen.

Đavolski stranac je vratio oružje natrag i tek tada odvojio ivicu čaše sa usta. Ispio je brendi između dva trzaja i lagano okrenuo čašu među prstima.

Gledao ih je bezizrazno, dosada mu je bila ispisana na licu.

— Dakle, još ste tu? — upitao je.

Kamber je znao da treba da se povuče, bar zasada.

Ali Gas Ćimbok nije hteo tek tako da podvije rep. Više je verovao da ih je dendi razoružao slučajnošću nego veštinom.

Međutim, sad nije imao čime da se nadmeće osim golim rukama. A na to stranac ne bi pristao!

Ćimbok je stegao šake tako da su mu zglobovi pobeleli.

— Vratićemo se! — rekao je kroz zube i to je mislio sasvim ozbiljno. Samo, Vil Kamber je rezonovao drukčije.

— Morate nam oprostiti — rekao je kockaru — i sto puta vam se izvinjavam! Malo smo umorni i naprasiti, ali vidimo da smo zabrazdili. Nećemo vas više uznemiravati, uzećemo bilo koju drugu sobu...

— Šta...?

Ćimbok je hteo da drekne, ali ga partner žestoko povuče za ruku.

Vukući ga prema stepeništu, Kamber mu je mrmljao da jednom učuti i da se okane čorava posla. Iako se Ćimbok otimao, Kamber je us-

peo da ga natera do hola i pritisne uz šank.

Gore, Džordžijanac je zatvorio vrata.

— Ti si poludeo, Vile! — besneo je Čimbok. — Ja ću tom prokletom tipu...

— Video sam šta si u stanju! — dobaci Kamber. — Slušaj dobro: sledeći put ako upadneš tamo, dobićeš samo rupu u glavi! A to ne bi voleo, zar ne?

— Šta hoćeš da kažeš? — zareža ovaj.

— Treba da čekamo! — savetova ga Kamber. — Čova nije naivan, brz je na koltu, a osim toga, ako navaljuješ baš na tu sobu, postaće mu sumnjivo i može sve da otkrije...

— Tako mi rakunovog krzna, nemam nameru da čekam ovde satima dok on ne siđe! Svakog časa može da natrapa šerif Lombard!

— Drugo ti ne preostaje ništa...

Čimbok se osvrnu oko sebe: svi su ih posmatrali. Pucnjava na spratu nije mogla tek tako da prođe nezapaženo. On se isceri Kamberu u lice:

— Kladim se da će šajenski maršal da dogura ovde. Šta ćeš da mu kažeš, zašto se pucalo?

— Greška — odgovori Kamber.

— Bilo je nesporazum i mi smo se izvinili strancu.

— Neće on nasesti na tu priču.

— To je njegov problem! — sleže ramenima Kamber. — Naš je da sačekamo stranca...

— Ja bih da upadnemo s oružjem i počnemo pucati sa vrata...

Kamber ga sažaljivo pogleda.

— I da nam budu za leđima dve potere? Strpi se i popij jedan viski... Jedan! Onaj drugi ponesi u čuturici...

*
*
*

Grupa konjanika bila je na domaku Šajena, predvođena visokim jahačem u krznenom jakni. Veliki šal omotavao je čovekov vrat i prekrivao mu usta.

Iz nozdrva životinja kuljala je para, a ništa manje pušila su im se ozojena leđa, pod sedlima.

Šajen, utonuo u zimskojesenju izmaglicu, izronio je pred njima kao grad utvara. Opustela ulica, ogolelo granje i kišama pocrneli krovovi, samo su prozeble jahače doveli do oćanjaja posle lomatanja po brežuljicama i usamljenim rančevima.

Frenk Lombard, maršal iz Laramija, vodio je veliku grupu iskusnih tragača.

Dan pre toga, u njegovom gradu, desilo se nešto što je moglo da zvuči neverovatno: maršala Laramia razoružao je jedan maskirani bandit ušted bela dana i naterao ga da oslobodi iz zatvora nekog razroknog lupeža koji se predstavljao kao Kamber.

Lombard je zavodio gvozdenom rukom red u gradu. Kamber je popio malo više i odupro se maršalovom naređenju da preda oružje i da se ispava na zatvorskim das-kama. Kamber je dobio zatim udarac u glavu i osvestio se u ćeliji.

Samo sat posle toga, neznamac sa maramom preko lica uzeo je Lombardu revolver, prisilio ga da otključa vrata, a onda mu je Kamber vratio milo za drago, klepnuo ga je u potiljak drškom kolta i ostavio u kancelariji da leži...

Neki građani našli su onesvešćenog maršala nešto kasnije.

Zatvorenik je bio pobegao, a sa njim i oko osam hiljada dolara koje je Lombardu povereno na čuvanje od Zajednice stočara tog kraja, pošto je banka prethodne večeri bila zatvorena, a njima se žurilo na prošireni sastanak u Denver.

Bio je to najteži udarac koje je Lombard podneo u svom životu i na dužnosti koju je časno obavljao.

Bio je čvrsto rešen da beguncima ne sudi.

Ubiće ih čim mu se ukaže prilika da ih stigne, a stići će ih, jer im je dobro pratio tragove. Pokušavali su da ga zavaraju, ali trud im je bio uzaludan.

Kamera se sećao dobro, drugi nije bio važan. Bilo koga da uhvati, propevaće o novcu samo kad mu padne šaka.

Hal Hegvej, bivši skaut u vojsci, pomno je pretraživao zemlju ispred jahača. Ostali su stajali poredani u pravoj liniji, njih osam na broju, spremni da raskomadju begunce samo da bi okončali traganje po pasjem nevremenu.

— Vidiš li nešto? — upitao je Lombard, umirujući konja pod sobom.

Bila je to ljudina blizu dva met-

ra, snažnih udova i kratko podšišane kose. Imao je bikovski vrat, tamne podočnjake i oči koje nisu umele da pogledaju drukčije osim hladno i zverski.

Hegvej je pretražio promrzlu travu nabranih veđa.

— Dakle? — nestrpljivo će maršal.

— To je — javi se bivši skaut. — Ona kriva potkovica izgleda da je otpala negde...

— I?

— ... i sada imam trag kopita bez nje. Sigurno su oni!

— Misliš da su u Šajenu?

— Ne verujem da su naložili vatru negde u polju...

Lombard podiže ruku.

— Napred!

Hegvej dojah do maršala.

— Bili su lukavi — reče, navlačeći okovratnik svog kaputa na uši — pošli su na sever, a onda naglo skrenuli suprotno...

— Nisu dovoljno lukavi — promrmlja Lombard. Iznad šala virile su mu samo oči.

— Video sam njihove tragove prema zapadu...

Maršal Lombard se trže.

— Šta? To mi nisi rekao...

Hegvej odmahnu rukom.

— Ovi su svežiji — reče. — Verovatno su hteli da nas opet zbune.

— Kopilad! — zareža Lombard. — Sve ću ih podaviti!

•
• •

Hotel „Nacional” bio je sve puniji. Čimbok i Kamber su sedeli

sasvim u uglu, ali su odatle imali pregled sale i stepeništa.

Prve svetiljke ispunile su prostori-ju, iako je napolju još bio dan.

Gas Čimbok je postajao sve ner-vozniji. Često je bacao pogled na ulazna vrata i nije mu prijala mi-sao da na njima ugleda bilo kakvog šerifa. Frenka Lombarda pogotovu.

Tog jutra su bili odlučili da no-vac ostave u sobi, a oni odjašu na zapad i tako zavaraju eventualne goniče. Osam milja dalje skoro su naleteli na maršala Laramija i vra-tili su se natrag napravivši čitav krug.

U međuvremenu, Dok Holidej je ujahao u Šajen i uzeo sobu.

Novac Zajednice stočara Larami-ja nalazio se u platnenoj vreći sa njihovim žigom. Čimbok se dobro sećao da ju je stavio u rezervni perjani jastuk koji se nalazio u or-maru, ispod ostalih prekrivača.

— Slušaj, Vile — prosto je tre-perio Čimbok — ne bih voleo da vidim onu vrećicu kako nestaje u bisagama onog stranca!

— Polako, Gase! — umirivao ga je Kamber. — Sačekaćemo još ma-lo.

— Nije mi do čekanja...

Kamber natuče svoj iskrivljeni šešir skoro preko samih ušiju.

— Do đavola — prosiktao je i sam nervozan — da nisi digao taj novac iz šerifovog stola, Lombard bi odustao od gonjenja! Ovako ima dobar razlog da nas obesi o prvo drvo!

— Pa, da kidnemo onda? — is-ceri se Čimbok. — Neka ostane ta-

mo gde je, dok ga neko ne napipa pod glavom...

Kamber ispod oka pogleda svog partnera.

— Da ostavimo osam hiljada le-pih dolara? Ni pred tucetom mar-šala, ako mene pitaš...

— Znao sam! — klimnu glavom Čimbok.

U tom se spolja začuo topot mno-gih konja.

Kamber i Čimbok se pogledaše i jedna misao ih ispuni od glave do pete, poteral!

Čimbok namesti opasač, a Kam-ber natuče još više šešir na glavu i okrete leđa ulazu.

— Mene će prepoznati ako me vide — reče šapatom. — Kasno je da bežimo.

— Samo ti sedi mirno — tešio ga je Čimbok. Međutim, kad su udarci kopita o tvrdu ulicu utih-nuli pred „Nacionalom“, ni on se nije bolje osećao.

Istovremeno, šerif iz Šajena, Ro-ri Mankof, stupio je u salu praćen dvojicom građana. Pogledom su pre-traživali stolove, a onda se par ru-ku upravi u pravcu Čimboka.

Ovaj se, međutim, glupavo cerio kao da se to njega ništa ne tiče.

Zatim su se vrata ponovo otvo-rila udarcima laktova i Frenk Lom-bard zakorači unutra.

Sa Čimbokovog lica iščeznu os-meh.

Sve se nekako desilo u istom tre-nu, slučajnošću koja se retko po-navlja.

Na poziv građana, šerif Šajena Rori Mankof ušao je u hotel „Na-

cional" da ispita zbog čega se pucalo.

Istovremeno, potera iz Laramija sa Frenkom Lombardom na čelu upala je u prostoriju unoseći sa ulice hladnoću i vetar.

A gore, na stepeništu, zastao je Dok Holidej!

U ruci je nosio platnenu vrećicu sa napisom „Zajednica stočara, Larami“!

Gasu Čimboku se čitava sala okrete.

*
* *

Frenk Lombard je ne razmišljajući izvadio svoje oružje ispod ogrtača i uperio u visokog stranca u crnom odelu.

Za njega je bila najvažnija platnena vrećica sa novcem. Bio je to, po njemu, siguran dokaz da je u prepad umešan i čovek koji ju je nosio.

Šerif Šajena, Mankof, zbunjeno se okretao oko sebe.

— Šta se ovde dešava, do đavola! — uzviknuo je.

Lombard ga pogleda iskosa.

Njegovi ljudi su takođe povadili koltove i držali kockara u šahu.

Jedno im je ipak bilo nejasno: zašto bi neko ko je pljačkao šerifa, nosio vrećicu sa novcem tako kao da je pokazuje celom svetu?

Međutim, Lombarda se to nije tičalo. On je želeo svoju žrtvu.

Mankof je pogledao u uperene revolvere, a zatim u stranca koji

ih je odozgo posmatrao s neskrivenom razdoznavošću.

— Bez pucnjave, gospodo! — javio se Mankof, stajući između njih.

— Sklonite se, šerife! — zareža Lombard ispod svog šala. — Ovo je potera iz Laramija, koja goni pljačkaše osam hiljada dolara...

Mankofu se nije svidelo Lombardovo ponašanje.

Palcem je pokazao prema kockaru.

— On je taj? — upita.

— Jedan od njih — promrmlja Lombard.

Čimbok je sedeo kao na iglama, dok je Kamber skrivao glavu i gledao da se nekako izvuče iz sale napolje. Jedno je bilo sigurno, stranac ili ljudi unutra pokazaće prstom na Gasa i njega.

A onda zbogom nekoliko godina slobode!

Možda i zbogom živote?

Mankofu kockar nije ličio na begunca, ne po ponašanju. Sve je primio s nekom vrstom dosade, još ne shvatajući zbog čega se ljudi dole prepiru. Stajao je levom nogom na stepeniku više, malo iskošen, s cigaretom među zubima od koje su se odvajali tanki stubovi dima i peli prema tavanici.

Drške koltova ukrašene slonovačom nekima su opasno bole oči, nekima su izmamili uzdahe.

Mankof je pogledao po goniocima iz Laramija.

— Rekao sam da spustite koltove! — naredio je strogim glasom. — Možda ste u Laramiju zakon, ali ovde ne...

— Ali oni su odande poneli svoje grehe — dobaci Lombard pakosnim glasom.

— Dosada sam slušao samo vas — odgovori Mankof — ali nisam onog čoveka gore! — I pokaza na kockara.

Rori Mankof, šerif Šajena, nije naoko izgledao nimalo značajno i uverljivo. Pre je ličio na nekog trgovca ili pisara, a ne na čuvara zakona. Ipak, sačuvao je odlučne pokrete, urođene reflekse i mozak koji nije bio za potcenjivanje. Nije imao opasač i kolt, od metala samo je na njemu blistala maršalska zvezda. Nosio je šešir ravnog oboda zabacšen na potiljak. Lice mu je bilo uzano, mršavo, obrazi upali i prekriveni mrežom bora.

Lombard je očekivao da ga šajenski šerif upita za ime, ali ovoga to izgleda nije interesovalo.

— On bi mogao da prvo kaže gde mu je partner, javi se šerif iz Laramija, svlačeći šal sa lica.

— Optužba je vrlo jasna — obrati se Mankof Džordžijancu. — I to što držite u ruci je veoma vidljivo. Šta kažete na to?

— Ništa — uzvрати kockar. — Ne poznajem te ljude dole.

— Laže! — prosikta Lombard preteći, ali Mankof pruži ruku i zaustavi naprasitog zvezdonošca iz Laramija.

— A ta vrećica? — upita.

Holidej je malo podiže uvis.

— Našao sam je u sobi, u ormaru — odgovori.

Lombard se krto nasmeja, kao da je čuo budalast vic.

— To se ne ostavlja tek tako po ormarima — zamišljeno će Mankof.

— Možda ne — sleže ramenima kockar — ali sam našao! I to u jastuku.

— Jastuku?

— Bilo je ubačeno u perje.

Lombard pređe napred nekoliko koraka, zažarena pogleda.

— Pustite mene da ga ja ispitam! — predložio je Mankofu, ne skidajući oka sa hladnog kockarevog lica. Međutim, odozgo ga dočeka glas tvrdi od čelika.

— Ne bih vam to preporučio, mister!

Lombard podiže ramena, kao da se sprema na skok. Ali Mankof se ponovo umeša.

— Možete li objasniti zašto ste u jastuku tražili bilo šta, ako niste znali za novac?

Ispod svog oboda, Džordžijanac je zaokružio po sali. Lice mu nije ođavalo ništa posebno. Pepeo od cigarete lagano je skliznuo na stepenišni trag.

— Dva momka su nedavno uporno tražila da im ustupim sobu — rekao je polako. — Kada su otišli, interesovalo me je zbog čega su hteli da me oružjem izbace iz nje.

— Sad izmišlja novu priču — zareža Lombard.

— Ja govorim istinu — dobaci mu kockar — ali vi izgleda izmišljate kako biste sprali sa sebe sramotu!

Lombardovi prsti se zgrčiše na kundaku revolvera, a lice se iskrivi

u grč demonske mržnje. Samo je Mankof bio ta nevidljivo tanka granica između olova i mesa.

— Šta to znači? — pogledao je strogo u stranca.

— Pričaju neki iz Laramija da je tamošnjeg šerifa u podne mlatnuo neko, oslobodio zatvorenika i digao mu novac iz stola.

— Ubiću te! — zagrmio je Lombard i podigao kolt.

Međutim, Mankof se već našao ispred njega i telom zaklonio Holideja. Lombardova ruka je zadržala, bilo je previše svedoka, morao je da se obuzda. Iako bi ovom šerifu najradije sasuo sve zube u grlo!

Luk Čeris obide svoj pult i približi se Mankofu.

— Dvojica su zaista tražili sobu broj četiri — kazao je. — Kad sam rekao da je zauzeta, zapretili su da će izbaciti novog gosta iz nje... Zatim smo čuli pucanje.

— Onda, gde su ta dvojica? — okrenu se Mankof na petama. Lombard se pakosno smejučio. Da nije mario za Holidejevu priču i trijumfalno je iščekivao vest da takvih nema u hotelu, možda ni u celom Šajenu.

Vil Kamber je skoro došao do izlaznih vrata.

Uostalom, bilo je krajnje vreme da umakne, jer se krug oko njih sužavao sve više. Gas Čimbok je oklevao, nije mu se ostavljao novac. Međutim, između dolara i zatvora pre bi izabrao ono treće: pre-riju...

— Kako su izgledali? — upita Mankof Čerisa. Čovek se počeo iza uha, sređujući sećanje i utiske.

— Jdean omalen, razrok, ima bradu...

Lombard se trže. Bilo je baš takav njegov zatvorenik!

— ... a drugi — nastavi Čeris — ličio je na Komanča, povijen nos, široko lice! Pravi đavo!

Sad je i Gas Čimbok zaključio da je najpametnije da krene za Kamberom.

Ljudi okolo su počeli da okreću glave i da ih traže pogledima.

Šerif Mankof je opazio kretanje kraj zida i ugledao samo Čimboka. Kamber se već nalazio napolju, porred svog konja.

— Ti tamo, stani! — povikao je Mankof.

Ali Čimboku to nije bilo ni na kraj pameti. Umesto odgovora, izvukao je svoj teški kolt i pripucao preko glava.

Jedno zрно odnelo je Lombardov šešir, dok je drugo prohujalo porred Mankofa poput otrovnog insekta. Ispraznivši doboš, Čimbok je napravio dva skoka do izlaza i iščezao.

— Prokletstvo! — procedio je Mankof, otirući prašinu sa kolena, jer je morao da se baci na pod. Napolju se već čuo topot konja.

Frenk Lombard zaustavi Mankofa kada je hteo da izleti napolje. Licem mu se razlivao satanski osmeh.

— Polako, šerife — kazao je skoro umiljatim glasom — neće oni daleko. Sad su moji!

Mankof je zurio u laramijskog maršala i već zamišljao konopac prebačen preko neke grane. Znao je da im neće suditi!

— Poći ću i ja sa vama! — odlučio je.

Lombard sevnu očima.

— Bolje da ostanete ovde — posavetova ga Lombard muklim glasom.

— Šajen je u mojoj nadležnosti! — odbi Mankof taj savet.

— Čak i oružje ne nosite — zlu-rado ga opomenu ovaj.

— Mislite? — osmehnu se Mankof i ispod kaputa munjevito izvuče kolt, podnevši ga iznenađenom Lombardu pod nos. — Ako pretpostavljate da sam izlapeo, bolje se oprositite od takvih misli.

I on skrete cev svog oružja prema šanku. Razleglo se pet uzastopnih pucnjeva i pet flaša sa viskijem, jedan pored druge, rasprskoše se u hiljade komadića kraj iznenađenog barmena.

— Platiću štetu kad se vratim — dobaci mu Mankof. — A sad možemo da krenemo! — obrati se zbunjennom Lombardu, koji je piljio u policu sa pićem žmirkajući.

Holidej zavitla vreću sa novcem i ona sa treskom pade pred Lombardove čizme.

— Srećan lov, maršale! — dobacio mu je, glasom u kome je prizvuk ironije bio očigledan.

Frenk Lombard se polako saže i podiže vrećicu.

Nekoliko časaka piljio je u hladno kockarevo lice, a onda se okre-

nuo i izišao, praćen sedmoricom svojih ljudi.

Rori Mankof je izišao poslednji.

*
*
*

Kasno popodne, Dok Holidej je krenuo na sever. Odmakao je dobar deo puta kada je na olovnosivom nebu ugledao dva lešinara koji su lagano kružili.

Bio je to trag koji je vodio baš u tom pravcu. Trag mnogih konja.

Kockar je nosio preko ramena krznom postavljen ogrtač sa kapuljačom. Bio je isto tako tamne boje kao i odelo, skrivao mu je koltove, košulju, čizme, samo su mu provirivale ruke: jedna na jabuci sedla, druga sa uzdom.

Ždrebac pod njim je iz nozdrva ispuštao oblake pare kao lokomotiva.

— Polako, druže! — promrmljao mu je Džordžijanac, gladeći dlanom njegov snažni vrat. — Naći ćemo već lepu štalu za tebe...

Onda je skrenuo sa puta, prema ivici kanjona.

Jasno je video tragove dva jahača. Ostali su se mešali na jednom mestu, a onda krenuli prema zapadu, sastavljajući se sa novim tragom, malo severnije.

Kockar obode Miga.

Taj deo puta završavao se ogromnom zaseklinom. Prava provalija delila ga je od nastavka na drugu stranu, širine preko dvadesetak metara. Pružala se možda dve

milje prema severozapadu da bi se posle spojila i pretvorila u ravnicu.

Holidej ugleda konja bez jahača.

Stajao je baš na samoj ivici, glave priklonjene zemlji kao da nešto isptiuje ili iščekuje.

Na zvuk šarčevih kopita, naglo je podigao glavu. Zatim je zatresao grivom i okrenuo se, podignutih kopita.

Udalijo se nešto niže i tu ponovo stao, osluškujući. Gledao je u jahača očima koje su sadržavale i strah i radoznalost. Imao je na sebi obično sedlo, pušku uvučenu i kožnu uvlaku, smotano čebe i laso.

Dok Holidej lagano sjaha i približi se ivica useka.

Neko je ležao dole!

Video je jasno čovečje telo, sklupčano, s rukom čudno izvijenom u ramenu.

Bilo kako da se našao dole, slučajno ili gurnut — više mu niko nije mogao pomoći.

Prepoznao ga je odmah.

Bio je to Mankof, šerif Šajena!

Jedan takav čovek nije mogao tek tako da sklizne u provaliju duboku tridesetak metara!

Uostalom, da li se to njega uopšte tiče?

Čovek iz Džordžije bio je pravi magnet za iskušenja i nevolje. Kao da nije mogao sam ispisati svoju sudbinu pred njim. Ona mu se nametala u najrazličitijim oblicima, u najnenadnijim vremenima.

Kada je razmišljao o tome da ga se nešto savršeno ništa ne tiče, ipak

je odlazio na neki svoj unutarnji poziv. gonjen čudnim nemirom.

Kraće rečeno, Dok Holidej je bio rođen za neprilike.

Ili je u njih upadao, ili ih je stvarao svojom pojavom, svojim imenom.

Šerifov konj je, nedaleko, zarzao i počeo da kopa prednjom desnom kopitom.

Kockar se kolebao, nagnut nad provaliju. Sići dole bilo je nemoguće zasada. A Frenk Lombard je otišao dalje, da goni svoje dve žrtve iz Laramija.

Tamni oblaci navlačili su se na zapadu.

Džordžijanac se setio hotela „Nacional“, šerifa Mankofa koji se suprotstavljao osionom Lombardu, njegove ostroumnosti i izvrsne streličačke veštine... Setio se i zapitao; zbog čega je jedan takav čovek morao da slomije vrat, nedaleko od Šajena?

Bez sumnje, Lombard je bio umešan u to.

Međutim, na koji način? Sedam jahača još je bilo sa njim. Zar su svi učestvovali u tome?

Dugi, crni ogrtač obmotavao se oko Džordžijančevih nogu.

On izvadi jednu cigaretu, šakama zakloni plamen šibice i prinese ga vrhu.

Šarac se polako približio i naslonio svoju njušku na njegovo rame.

— U redu, dečko! Krenimo...

Pošao je, da izazove svoju sudbinu. Možda je mogao mirne savesti da okrene za Kolorado ili Nebrasku,

ali čovek u dnu provalije kao da je rastopio nataloženi led oko kockarevog srca.

•
• •

Grupa ćutljivih jahača oborenih glava jahala je na zapad.

Frenk Lombard išao je napred, utonuo u razmišljanja.

Sve dotle, ljudi sa njim bili su uvereni da sve što radi radi dobro. Jer, on je u Laramiju bio zakon. On je ukrotio one najnemirnije, obezbedio siguran život poštenim građanima i desperadosima, skitnicama i revolverašima stavio do znanja da je bolje po njih da obilaze grad.

Sada, kao da su se mostovi između njih počeli da ruše!

Čak je i Hal Hegvej odveo svog konja od šerifovog.

Bivši skaut je sve manje gledao u tragove. Piljio je u maršala Laramiju, ali pitanja mu nisu izvirala iz usta. Usne su mu ostale sasušene.

Lombard je malo zategao uzde i pustio da mu se ostali približe.

— Je li ovo sprovod ili potera? — upitao je, muklo.

Niko mu ne odgovori.

Svi su sklanjali poglede pod obođe šešira, ili su bili zabavljeni nameštanjem okovratnika. Počeo da duva hladan, vetar.

— Ćutite, a? — zarežao je šerif.

Hal Hegvej se promeškolji u sedlu, osvrnuvši se natrag. Šerif ulovi taj pokret.

— Ne verujete mi, zar ne? — planuo je, jarnosno. — Mislite da sam budala? Da sam gurnuo onu matoru ludu?

— Ponoviću samo još jednom — rekao je potom, polako, odvajajući svaku reč kao da je slaže na gomilu. — Pošao sam sa Mankofom da vidimo neke tragove i na samoj ivici provalije konj mu se uplašio nečega i on se strmoglavio dole! To je sve! Ima li nekoga da ne veruje u to?

Opet ga dočeka ćutanje.

— Ti si video, Hale! — obrati mu se Lombard suvim glasom.

— Bio sam daleko — promrmlja Hegvej.

Krajevi Lombardovih usana preobraziše se u ružnu grimasu.

— Koliko daleko? — upita. — Da ne vidiš dobro ili da ne smeš da vidiš?

Bivši skaut izbeže odgovor.

Zamerati se šerifu Laramija bilo je opasno. Niko ne bi mogao da kaže suprotno od onoga što je on rekao. Smrt Rorija Mankofa bila je za sve njih zagonetka. Pravu istinu znao je samo Lombard, a on je rekao svoju verziju.

— Trebalo je da odemo dole i pogledamo šerife... — javio se jedan iz potere.

Lombard se besno okrete na tu stranu.

— A oni lupeži da nam umaknu? — zaurla i mržnja mu preplavi zenice. — Dao sam sebi reč da ću ih uhvatiti! A vi ste se zakleli da ćete me pratiti. Nema povlačenja!

— Imamo novac, neka ona dvojica idu do đavola! — predloži neko. Hal Hegvej prepozna glas Martina Lera, poštanskog činovnika i telegrafistu. Bio je to čovek kome je piće ulivalo hrabrost za najveće poduhvate, a kada je postajao trezan ni za živu glavu ne bi stavljao na kocku ni mali prst svoje ruke. Tako je bilo i ovoga puta: dok je u četurici bilo viskija on je za Lombarda hteo i u vatru i vodu. A kada je iscedio i poslednju kap pred Šajenom, gledao je na sve načine da se vrati.

Lombard je okrenuo svog konja ulevo, prema Leru.

— Ako neko treba da ide do đavola — hladno se javio na poslednje Lerove reči — onda si to ti!

Zatim je potegao svoj revolver.

— Gubi se! — naredio je glasom koji nije trpeo prigovor.

— Ali...

— Gubi se! — povicio je ton i podigao ruku.

Čak i da je bio potpuno pijan, Ler bi se tog trenutka istreznio.

Znao je da sa Lombardom nema šale. Srećom, Šajen se nalazio blizu i tu je mogao da se okrepi nekom čašicom i da ujutru nastavi put za Larami.

Niko ga nije uzeo u zaštitu, iako su uglavnom mislili kao i on. Ali, čutali su.

Martin Ler je s uzdahom okrenuo svog konja na istok.

— Ne tamo! — preseče ga maršal. — Za Larami!

— Ali...

— Gubi se! Neću da te vidim ispred, inače ću pomisliti da si bandit kojeg jurimo i pucaću bez opomene...

Ler se stresao.

— A ako naletim na onu dvojicu? — promucio je.

Lombard se isceri.

— Pošalji ih do đavola! — odgovori i zapreti koltom.

Čovek pognu glavu i obode konja. Nekoliko časaka njegova silueta ocrtavala se prema nebu, a onda ga prekri ogoleli šibljak.

Frenk Lombard lenjim pokretom zaokruži revolverom po preostalim momcima.

— Hoće li još neko za Lerom? — upita bezbojnim glasom.

Čutali su.

— Onda da krenemo svojim poslom — reče, izbijajući na čelo grupe. — Moramo ih uhvatiti pre mraka, nisu daleko.

*
*
*

Frenk Lombard je bio zaista u pravu.

Gas Čimbok i Vil Kamber nisu bili daleko, pre bi se moglo reći da su goniocima bili na dohvat. Međutim, razrokom Vilu Kamberu bežanje je bilo preko glave, i da ga Čimbok nije požurivao on bi sačekao poteru i predao se.

Gas Čimbok je mračnog pogleda jahao napred, osluškujući svaki šum, napregnut kao puma. Nije se oslanjao na Kamberova uveravanja da je potera odustala od gonjenja,

pošto je novac vraćen. Poznavao je on dobro vrstu ljudi kao što je Lombard: ličio mu je na bivšeg ubicu koji je rešio da se skradi i promeni način života pred svetom. A u stvari, ostajao je isti kad se ticalo taštine.

Jer, Lombardov povređeni ponos nije dozvoljavao da se povuče.

Bio je onesvešten i opljačkan u sopstvenoj kancelariji, u danu koji mu je naneo gomilu svedoka. Tu nije bilo praštanja, to je Čimbok znao.

— Možda su se vratili — ponavljao je Kamber svoju misao već četvrti put tog dana.

— Ah, zaveži! — prasnu Čimbok. — Ako malo zastaneš i pogledaš sa onog brega, kladim se da ćeš videti oblak prašine...

— Da pogledamo onda?

Čimbok ga krvnički odmeri.

— Dok budeš gledao, oni će ti namaći već omču na vrat!

— Imaju izgleda dobrog tragača — promrmlja razroki.

Put se sužavao u dubodolinu, na koju se sa obe strane obrušavalo kamenje i kržljivo, nisko grmlje.

Čimbok je mislio da bi mu sumrak doneo neko preimućstvo pred gonjocima, ali do večeri je imalo još dugo da se jaše na sever, prema Toringtonu.

Pored svih nevolja bio je pakleno žedan. U čuturici nije imao više ni kapi viskija, a Kamberovu vodu nije hteo ni da takne.

— Da mi je samo da se dočepa — Nort Pleta — gundao je Čim-

bok. — Neka nam onda slede tragove!

— Nort Plet? — javi se pozadi Kamber. — Ne pominji mi vodu na ovoj hladnoći. Bolje da sam ostao u laramijskom zatvoru nego što se lomatom ovuda... bez prebijenog centa!

— Stariš — dobaci mu Čimbok prezrivo.

— Možda... U svakom slučaju, ne volim tog Lombarda na vratu.

— Zato poteraj brže to kljuse!

Ali Kamber je počeo da psuje.

— Do vraga, počeo je da hramlje! Nema jednu potkovicu još od Laramija...

— Slušaj, Vile — zareža Čimbok — samo mi otežavaš situaciju! Hoćeš li možda da te stignu?

Izlazili su iz useka. Nad njima se nebo sve više proširivalo i ponovo se ukazala ravnica. Gas Čimbok se sve češće osvrtao i dolazio do zaključka da će ga Kamber koštati glave!

Sad je čak i sjahao, zagledajući kopito svom konju!

Čimbok proveri svoj kolt da li je nabijen mecima, kao da je predosećao bitku.

Istog časa, na brežuljku se ukazala jahač.

Zatim još jedan.

Stajali su tako rame uz rame, prema njima, tamne siluete ucrtane u tmurno nebo.

— Dolaze, Vile! — dreknu Čimbok.

Razroki podiže pogled. Njegova ruka koja se nije odvajala od ka-

rabina skraćene cevi, malo se podigla i umirila poravnajući nišan prema konjanicima na bregu.

Čimbok je iščekivao pucanj, ali Kamber kao da se predomišljao. Dva jahača na toj strani, koliko ih je bilo na drugoj ili trećoj? Kakve su šanse za bekstvo bez prolivanja krvi?

— Šta čekaš? — zaurla Čimbok, umirujući konja pod sobom.

Vil Kamber je ćutao.

Možda bi se sve završilo na tome da se sa brežuljka nisu oglašili hici.

Zrna su poput otrovnih insekata prohujala kraj njihovih glava, bez prethodne opomene ili upozorenja.

Razroki begunac mahinalno pritisnu oroz.

Gore, jedna silueta kao da jeknu i povi se. Zatim se osu još žešća vatra. Neko je, međutim, pripucao i sa druge strane.

Gas Čimbok ispali nekoliko hitaca u tom pravcu.

— Uzjaši, do vraga! — siktao je on na Kambera.

Ali, Kamber je mrzovoljno odmahnuo rukom.

— Ne vredi — procedi. — Ovaj konj je gotov... Ti beži.

— Neću bez tebe! — dahtao je Čimbok sateran u škripac u kome je morao da razmišlja i da se opredeljuje. Nervozno je punio oružje, glave uvučene u ramena. Jahači sa brežuljka su nestali. Verovatno su sišli u polje i približavali im se.

Kamber sleže ramenima.

— Onda ih sačekajmo — reče.

— Ti si lud! — kipteo je od besa Čimbok. — Za pljačku će nas poslati u Sasketavu najmanje tri godine!

Kamber je stisnuo usta, ali pomoći nije bilo.

Što se Čimboka tiče, on nije želeo da ga pozove da se popne u njegovo sedlo. Bio bi to preveliki teret za bekstvo. Trebalo je bar jedan da se spase.

— Ja idem! — rekao je iznenada — ali ću se vratiti po tebe...

I ne sačekavši Kamberov odgovor, žestoko mamuznu svog konja.

Razroki begunac odbaci pušku daleko od sebe i opusti ruke. Preostalo mu je samo da čeka i da ponešto objasni.

Za to vreme, nedaleko, Gas Čimbok je morao da zaustavi životinju pod sobom: put kojim je želeo da umakne bio mu je presečen!

On skliznu sa sedla i povede konja u jedan gustiš, ne bi li sačekao povoljniju priliku da umakne. Dva čoveka iz potere prošla su pored njega kao duhovi.

Nisu ga opazili.

On je i dalje ostao skriven. Odlučio je da sačeka. Potera će biti zadovoljna uhvaćenim Kamberom i produžiće put, a on će nastaviti dalje u suprotnom pravcu.

Verovao je da će Vil nešto smisliti i odmamiti gonioce što dalje od njega.

To će biti šansa za obojicu.

Tada je čuo glasove na onoj strani na kojoj je ostao Kamber. Neko je povikao, neko se zatim nasmejao, a onda se čuo tup udarac.

Čimbok priveza konja za grm i polako otpuzi napred.

Izvukao je svoj kolt, neobjašnjivo gonjen željom da pogleda lica koja su gonila njega i Kambera i da ih dobro zapamti. Nije ni sanjao da će ih uskoro videti izbliza, naročito Lombardove zmijske oči i satanski osmeh.

U tom je neko zaurao. Senke ispred njega počele su da se komešaju, uz kletve i udarce.

Čimbok malo izdiže glavu.

Nebesa!

Vil Kamber se tukao!

Bio je napadnut od trojice momaka i svaki njihov nalet otresao je svojim snažnim ramenima i delio udarce od kojih su pucale kosti.

Sa strane, laramijski maršal je posmatrao bitku sa sedla, držeći u ruci kolt. Činilo se da ga zabavlja cela ta gužva dole.

U jednom trenutku, Kamber je bio savladan i pritisnut na zemlju.

— Gde ti je prijatelj? — dobaci mu Lombard neumoljivim glasom.

— Rekao sam... — škripao je Kamber. — Odmaglio je čim je moj konj počeo da hramlje...

Čimbok je bio u pravu, njegov drugar je činio sve da ga zaštiti i da mu pruži vremena da se udalji što više.

A on, budala, čuči u grmlju i posmatra!

— Bolje da priznaš — javi se Lombard preteći. — Govori, ili ćeš visiti!

— S kakvim pravom...

— Vežite ga! — oštro naredi šerif.

Ali Kambera nije bilo lako spetljati.

Ponovo je razdelio nekoliko udaraca i ljudi su popadali sa njega.

Skočio je sa zemlje i bacio se prema svom karabinu, rešen da ga iskoristi. Ako je trebalo da umre, neka na onaj svet povede još nekoga iz proklete bande!

Vil Kamber, skitnica i neradnik iz Tvin Folsa u Ajdahu, bio je gonič, drvoseča, kopač zlata, sve dok nije zaključio da ni u čemu nema sreće i da osim sedla i jednog para odeće u svom životu nije stigao da zaradi ništa više. Pošao je na jug i na obali Velikog slanog jezera upoznao traperu Gasa Čimboka. Živeo je u nekoj bednoj kolibici skupljajući krzna i nagovorio Kambera da malo ostane i pomogne mu.

Možda bi život za obojicu tekao mirno da se tu nije našao Pedi Lejn, bandit kome su šerif i momci iz Solt Lejk Sitija jednom nogom već stali na vrat: bio je ranjen, a nosio je sa sobom torbe i deset hiljada dolara u njima!

Nekako se ušunjač u Čimbokovu kolibu kada oni nisu bili unutra, previo se nekim krpama, a zatim im ispričao neverovatnu priču u kojoj je izbegao jedino da pomene pljačku i šerifovu poteru.

Čimboku je stranac bio sumnjiv. Međutim, nisu ni imali vremena da o tome razmišljaju. Šerif iz Solt Lejk Sitija vodio je dva izvežbana psa sa sobom i oni su naišli na pravi trag. Pred iznenađenim Čimbokom i Kamberom, Pedi Lejn je ot-

vorio vatru na gonioce, a onda pao smrtno pogoden.

Ljudi su upali u kolibu čvrsto uvereni da pred sobom imaju Lej-nove pomagače. Uzalud su ih ova dvojica uveravala u suprotno, a kad je neko izvukao torbe sa novcem ispred ležaja, bila im je zapečaćena sudbina.

Kao po dogovoru, snažni Kamber i lukavi Čimbok su se bacili na ljude. Nije im se dopadala misao da budu optuženi kao saučesnici jednog razbojnika, a zatim... bio je tu, pred njima, novac koji nisu u životu videli u tolikim količinama! Bio je to kratak, ali žestok obračun... Tvrda, grubo tesana stolica u Kamberovim šakama načinila je pokor među zbunjenim gonio-cima, a na drugoj strani Čimbok je gvozdenom šipkom prvo onespobio šerifa, a onda mlatnuo pse!

Nije ispaljen nijedan hitac! Četiri čoveka ostala su ošamućena u kolibi, a Gas Čimbok i Vil Kamber uzjahali su njihove konje, razjurili ostale i odgalopirali preko pustinje prema Snejk planinama.

To je bila prva stranica njihovog novog života. Natrag se nije moglo, a ispred su ih očekivala nova iskustvenja i nove potere. Nevada, Utah, Kolorado, Kanzas, Vajoming... to je bila teritorija po kojima su vukli svoja imena i trag lupeža. Nagomilavali su nove grehe, a da se starih nisu oslobađali. Bili su izvežbani lopovi, ali se nisu libili da upotrebe oružje u krajnjoj nuždi.

Tog kasnog popodneva, na putu

između Šajena i Toringtona, Vil Kamber se očajničkim skokom dokopao svoje puške rešen da skupo proda svoju kožu.

Frenk Lombard, čuvar zakona u Laramiju, kao da je čekao takav Kamberov potez.

Lice mu se ozarilo demonskim zadovoljstvom.

— Na njega! — povikao je Hal Hegvej, ali šerif ih je sve pretekao.

Sačekavši da Kamber dogradi karabin i okrene na njih, mirno je ispalio četiri hica u palog čoveka.

Nije imao nikakve šanse.

Pucnji su prolomili prohladni su-ton i odbacili Kamberovo telo natrag, na stvrdnutu zemlju. Razroki lupež je otvorio usta kao da grabi vazduh. A vazduha je bilo sve manje.

Frenk Lombard ispalio svoj peti metak.

Puška je skliznula između prstiju, široka ramena su se odjednom skupila i smanjila, glava se okrenula prema zemlji u poslednjem trzaju.

Bilo je gotovo...

Gas Čimbok je svojim rođenim očima video da je maršal iz Laramija ubio njegovog drugara kao da cilja u poljskog pacova ili kojota.

Lice mu se iskrivilo u grč mržnje i ruka mu dotače dršku kolta. Lombard mu je bio jasno pred očima. Leđa u koja bi s neskrivenim zadovoljstvom sručio ceo doboš kolta kalibra 45.

— Mrtav je — javi se Hegvej, okrenuvši Kambera na leđa.

— Bolje nije ni zaslužio — reče Lombard, kružeći pogledom po svojim ljudima. Niko mu nije protivu- rećio.

— Da ga zakopamo? — upita Heg vej.

Lombard se kolebao.

On je, ipak, bio šerif i morao je da vodi računa o redu i čovečnosti. Zato je klimnuo glavom, namakavši istovremeno šal na usta.

Gas Čimbok je užarenog pogleda obuhvatio čuvara zakona iz Laramia, kolebajući se između bekstva i osvete.

Za trenutak su mu pred očima prohujale godine zajedničkog drugovanja i samo to je bilo dovoljno da Lombard umre. Jer, Čimbok se iznenada osetio užasno usamljenim. Kao posečeno stablo. Kao kaktus u pustinji, bor na ogolelom proplan- ku...

Bila bi to odluka koja se graniči sa bezumljem: Čimbok protiv cele potere!

Trgao se.

Zanet mislima, tek tada je ose- tio nečije prisustvo iza sebe.

Istog časa, cev revolvera zabola mu se u leđa i nečiji drhtavi glas upozorio ga je da ništa ne pokušava.

— Podigni ruke... Smestaj!

Čimbok ih oklevajući podiže do pola.

Prokletstvo! Bio je upecan!

— Napred!

Ali, njemu se nije išlo napred.

Vredi li pokušati nešto? Da li je napadač bio sam ili ih je bilo više?

Polako se okrenuo i ugledao pred

sobom čoveka u nekom smešnom, otrcanom ogrtaču, podnadulih očiju i rumenih obraza, sa kojih se ra- sipala vatra od viskija. Ruka koja je držala revolver pomalo se nesi- gurno klatila, ali ne toliko da nije mogla da pritisne okidač.

Bio je to Martin Ler, koga je Lombard odjurio od sebe za Larami.

Poštanski službenik je ustuknuo jedan korak natrag pred Čimboko- vim razarajućim pogledom. Očigled- no da se više uplašio begunca nego ovaj njegovog oružja. Čimbokove ruke su se neprimetno spuštale na- dole.

Ler malo podiže oružje, dok mu je brada osetno drhtala.

— Šerife! — povikao je panično. — Uhvatio sam ga!

Čimbok opsova.

Frenk Lombard okrete svog konja u pravcu glasa i natera ga u šib- ljak. Dvojica kretoše za njim.

— Ja sam ga uhvatio! — ponav- ljao je Ler, mlatarajući revolverom. — To imajte u vidu, šerife! Ja sam ga uhvatio!

Frenk Lombard je dugim pogle- dom odmerio Čimboka. Nije se os- vrtao na Lerovo hvalisanje. Imao je pred sobom lupeža koji ga je onesvestio u Laramiju, oslobodio zatvorenika i opljačkao novac Za- jednice stočara.

— Šerife, ja sam ga... — oble- tao je Ler oko Lombardovog ko- nja.

Čuvar zakona iz Laramia ga ov- laš pogleda.

— Još si tu? — upita muklo.

Poštanski službenik zastade i zagrcnu se. Toliko je želeo da ga Lombard opazi i pohvali, a sada je počelo po starom.

— Ali ja sam ga uhvatio!

— Rekao sam ti da odjašeš — prekide ga Lombard glasom punim srdžbe. — Misliš da nisam u stanju da ulovim jednu protuvu već mi je potrebna tvoja pomoć?

— Ali...

— Gubi se!

Svima je bilo jasno da se Lombardu ne dopada činjenica da mu je Martin Ler izručio begunca na ruke.

Neko iz potere je, za to vreme, razoružao Čimboka i on se našao okružen osmoricom ćutljivih gonilaca.

Frenk Lombard je poterao konja u krug. Gas Čimbok je stajao na svom mestu, ne misleći da učini Lombardu to zadovoljstvo da pokaže strah.

Martin Ler je, po drugi put toga dana, pokunjeno napuštao svoje sugrađane i odjahao na zapad.

Šerif je napravio još jedan krug oko Čimboka i naslađivao se njegovim mukama. Neizvesnost je pritiskala bivšeg traperu: hoće li ga Lombard ustreliti kao Kambëra ili će mu pripremiti neku drugu svinjariju?

— Još ne moliš za milost? — oglasila se Lombard iza njegovih leđa.

Čimbok se ne pomače.

— Znaš li šta je sa tvojim prijateljem? — ponovo mu dobaci šerif i potera konja da mu izađe pred

lice. Čimbok ukrsti svoj pogled sa njegovim i ne uzmače.

— Video sam — procedi stisnutih usana, dok mu se bledilo skupljalo na obrazima. — Ubijen je kao pas!

Lombard se nasmeja resko.

— Vodio je pasji život — reče, oslonivši se obema rukama o jabuku sedla. — I imao je psa za prijatelja!

— Od psa je i nastradao! — ne osta mu dužan Čimbok.

Ali Lombard se smejaio i dalje. Više ga ništa nije mogla izbaciti iz ravnoteže: imao je u rukama svoju žrtvu i mogao je da se zabavlja.

— Umeš li da moliš? — upita ga malo zatim.

Čimbok ne odgovori, iako je znao šta to znači.

— Ne umeš?

Ćutao je, požalivši što nije odjahao dalje onda kada ga je Kamber nagovarao, već se vratio da prisustvuje podlom ubistvu.

— Hegvej će umeti, za tebe — dovrši šerif svoju misao. — Šteta što ćeš crći bez centa u džepu!

Hegvej se okrete prema Lombardu.

— Povešćemo ga u Larami — reče, kao da drugo ništa ne dolazi u obzir. Međutim, Čimbok je kao i Lombard znao da od takvog puta nema ništa.

— Nikuda on neće odavde — odgovori šerif i skide laso.

Pre nego što je Čimbok mogao da uzmakne, on ga je vešto nabacio i zategao. Konopac se usekao u Čim-

bokove mišice i oduzeo mu svaki dalji pokret.

Lombard je hitro namotao drugi kraj na jabuku sedla i žestoko zamuznuo konja.

Zatim je jurnuo kroz šibljak prema polju.

Gas Čimbok je pao na zemlju i šerifov konj ga je vukao preko trnja, izrovane zemlje i kamenja. Usta su mu bila puna peska i blata, prašina i komadi busenja udarali su ga po očima i licu, sa ramena i bokova kao da se otkidalo meso.

— Do vraga! — ote se Hegveju.

Čimbokovo telo suljalo je za repom šerifovog konja kao obezglavljena lutka.

Potera iz Laramija krenu tragom pomahnitalog Lombarda.

On je, za to vreme, napravio čitav krug po polju i zaustavio se ispod velikog drveta sa iskrivljenim stablom. Čimbok je jedva davao znake života; bio je poderan, izranavljen i zamazan krvlju. Leva strana lica kao da je bila odneta, bez kože, bez oblika.

Lombard sjaha i oslobodi žrtvu lasa. Onda jedan kraj prebaci preko grane i drugi zaveza u omču.

Ljudi iz potere se zagledaše.

Stajali su na pristojnoj udaljenosti, oduzeti, nemoćni da se umešaju.

Lombard podiže Čimboka i posadi na sedlo. Zatim namače omču na njegov vrat i zateže je. Traper sa Velikog slanog jezera otvori jedno oko i ugleda mržnjom izobličeno šerifovo lice.

— Moliš li se? — došapnu mu Lombard sevajući očima. Ruka mu se nađe u vazduhu, gotova da se spusti na konja i potera ga napred.

Čimbok skupi raskrvavljena usta, ali glas nije puštao.

Lombard se zacereka i pljesnu rukom po sapima životinje.

Konj kretel!

Čimbokovo telo se zaklati u vazduhu, konopac zateže vrat i beonjače obešenog izroniše ispod kapa-ka.

A onda... odjeknu pucanj!

Kao nožem posečen, konopac se prekinu iznad samog Čimbokovog vrata i ovaj se skljoka na zemlju.

Frenk Lombard se okrete kao gromom ošinut!

I ostali su bili iznenađeni pucnjem.

Dolazio je sa leve strane, s male padine obrasle žbunjem tamariske.

Tu se nalazio, čovek na konju, obavijen barutnim dimom kao izmaglicom.

Pojavio se poput duha, na prekrasnom šarcu, u crnom odelu i šeširu, blistavobeke košulje i nedokučivog izraza lica.

Čovek iz Džordžije!

*
* *

Ni sam ne znajući zašto, Hal Hegvej oseti čudno olakšanje u sebi!

Čimbok je, na zemlji, protivno svim zakonima vešanja, pokazivao znake života. A to je Lombarda dovelo do ludila!

Izbacujući kletve, on je potegao svoj revolver na nezvanog stranca, ne mareći na ničija upozorenja. Hegvej je pokušao da ga smiri, ali Lombard se samo razbesneo još više.

Šerif je imao došljaka na nišanu, kada je ovaj razmakao peševe svog dugog tamnog kaputa i kao čarobnim štapićem dotaknuti, našli su mu se u šakama koltovi sa niklovanim cevima!

Dva narandžasta buketa osvetlila su suton oko njih i izbili revolver iz Lombardove ruke lakoćom koja se graničila sa nemogućim!

Nebesa!

Frenk Lombard je buljio u svoje prste, a zatim bacio pogled na kolt zariven u kržljivo ostrvce trave pod gubicom svog konja.

Da, to je bio on!

Stranac iz Šajena koji mu je bacio pred noge novac.

— Šta čekate! — zaurao je Lombard na svoje ljude. — Raznesite ga!

Ali to je bilo lako reći. Trebalo je i poslušati, a prvi je Hegvej odustao od toga. Stranac je bio za njega preveliki zalogaj, čim je šerifa razoružao kao od šale.

I ostali su delili njegovo mišljenje.

Samo je poštanski činovnik, Martin Ler, pokušao da spase šerifa nove bede.

Jedva je odmakao stotinak metara kada je čuo pucanj. Brzo je okrenuo konja i zatekao novo lice pred Lombardom. Zatim nova vatra, da-

volski brzo potezanje i šerif je ostao razoružan. Ostali nisu preduzimali ništa.

Martin Ler se zadovoljno iskezio i izvukao svoj revolver.

Ovog puta šerif ga mora pohvaliti!

Polako je sjahao i pognut počeo da prelazi rastojanje između njega i čoveka na šarcu.

Frenk Lombard je uspeo da povrati hladnokrvnost i zauzvaničan stav. Izgledao je kao pravi čuvar zakona koga ometaju u izvršavanju dužnosti na najnedostojniji način.

— Šta hoćete? — upitao je glasno, ispravivši se. — Zašto se mešate u ono što vas se ne tiče?

Holidej mirno izvuče pozlaćenu tabakeru i odabra cigaretu. Lombard je piljio u njega i sve vreme smišljao kako da mu doskoči.

— Ne volim vešanja bez suda — javi se kockarev metalnopladan glas i Hegvej se mahinalno opipa po grlu. Kao da je ovaj glas postao ledena omča i dotakla ga po vratu.

— To nije vaša briga! — odseče šerif. — Odjašite dalje!

Džordžijanac kresnu šibicu i pri-nese je vrhu cigarete. Za trenutak je bio obasjan narandžastim plamenom. Iznad šake kojom je zaklanjao vatru, Lombard je ugledao ledenoplave oči i osetio da mu se kosa diže pod šeširom.

— Ovaj čovek me je napao i opljačkao novac — nastavio je Lombard, ne shvatajući samog sebe zbog čega se uopšte pravda ovom strancu. — Zato gledajte svoja posla! Razumete li me?

Ali, čovek u crnom je čutao.

Izgledao je odsutan, obuzet nekim sećanjima ili mislima.

Zbog čega, do vraga, stoji tamo kao kip?

Lombard se još uvek nadao da će mu neko priteći u pomoć i izvući oružje. Njih je sedmorica, a stranac je sam! Čime ih sve drži tako prikovane za sedla?

Kada se Holidej najzad pokrenuo, bilo je to da povadi svoje „linkolne“!

Malo se iskosio u sedlu i ispalio u polutam u tri hica!

Kao eho, odgovorio mu je jauk nekog čoveka.

Neko je, posrćući, izronio iz grmlja, pružene ruke. Lombard prepozna Martina Lera!

Poštanski službenik je stenjao i jadikovao, iako je imao neznatnu ranu na glavi. Više je cmizdrio zbog neuspeha nego zbog bolova. Sada je Lombardova pohvala konačno izostala...

Džordžijanac napuni svoje koltove, ne ispuštajući iz vida ljude ispred sebe.

Zgrčen na zemlji, Gas Čimbok je kašljao suvo i istežao svoj vrat. Stegnuti konopac ostavio mu je krvav ožiljak, zgulivši kožu i prvi sloj vratnih mišića.

— Ko si ti? — promuklim glasom ga upita maršal iz Laramija.

Ali ga kockar i ne pogleda.

Okrenuo se prema Hegveju koji mu je bio najbliži i pokazao glavom prema Čimboku.

— Oslobodi ga!

Bivši skaut snebivajući skrete pogled prema Lombardu.

Martin Ler je klečeći trljao svoju glavu, dolazeći do zaključka da je sve ispalo dobro. Istina, nije se pokazao onakvim kakvim je želeo da bude u šerifovim očima, ali ni Lombard nije bio bogznakakva vidra u odmeravanju sa strancem.

Frenk Lombard iznenada promeni držanje. Njegove oči se suziše i nešto kao osmeh izbi mu na licu dok se sklanjao u stranu.

— Poslušaj ga, Hale — obratio se Hegveju.

Iznenaden time, skaut sjaha sa svog konja, vadeći iz pojasa nož.

Kockar je ponovo bio odsutan, zagledan u golo granje velikog drveta pod kojim je trebalo da visi jedan čovek.

Hal Hegvej je morao da prođe pored maršala da bi se približio Čimboku. To je bilo ono što je Lombard čekao, Halov kolt s kojim je računao pre nego njegov sopstvenik...

Bivši skaut je izbegavao da sretne šerifove oči.

Dole, na zemlji, Gas Čimbok je izmrcvaren bolom ponovo utonuo u nesvesticu.

Lombardove oči zablistашe divljim sjajem kada se Hegvej nađe na domak njegovih ruku. Morao je jednom zauvek da se oslobodi te more u crnom! I da zбриše celu tu ružnu uspomenu na neuspeh koji ga prati od Laramija, preko Šajena na severozapad.

Počevši od pljačke u njegovom uredu pa do đavolskog stranca koji pogađa zrn timerom oko odmeri...

A on je bio šerif koji je zaveo mir u Laramiju!

Šerif koga su poštovali, kome su se sklanjali s puta i verovali da sve može!

Sve?

Frenk Lombard prvi put oseti gorčinu u želucu. A onda ga spopa-de bes!

Prokleti kicoš u fraku, zar ga je satana poslala da ga proganja i staje mu na put?

Hal Hegvej je prolazio mimo šerifa ne sluteći šta smeru čuvar zakona iz Laramija.

Izgledalo je da ni kockar ne slu-ti šerifovu misao.

Ogromno Lombardovo telo pokrenulo se gipko kroz vazduh; Hegvej je bio odbačen snažnim zamahom u stranu, a istovremeno je ostao bez oružja!

Sve se odigralo munjevito...

Poštanski činovnik Martin Ler, koji se nalazio blizu, bacio se na leđa pokrivši rukama glavu. Preko njega se spotakao Hegvej, uz sočnu psovku.

Konji ostalih članova potere, uznemireni naglim komešanjem, podigli su glave i zaparali kopitama tle.

Frenk Lombard je povukao orozi!

Dvoumljenja više nije moglo da bude, stranac je bio pogođen prvim hicem.

Nestao je sa sedla, kao vetrom oduvan!

Međutim, maršalova radost je trajala kratko.

Dok Holidej je, istina, skliznuo sa svoga ždrepcu, ali samo gornjim delom tela.

Desna noga ostala mu je prebačena preko sedla, a leva savijena u ko-

lenu. Istovremeno, levi kolt sevnuo je kraj šarčevog trbuha i šerif Laramija bio je po drugi put izbačen iz igrel!

Oružje mu je visoko odskočilo i u luku se spustilo u grmlje, ispraćeno grobnim ćutanjem zbunjenih ljudi.

Opečen, Frenk Lombard je izustio kletvu i zubima dušmanski poduhvatio donju usnu da je potekla krv.

Prestrašen, Martin Ler je odbauljao što dalje od čoveka na džinovskom šarcu. Sve više mu je ličio na đavola! Nekoliko puta se prekrstio, puzajući u mrak koji se hvatao oko po brdima, a sada i preko polja.

Kockar se vrati u sedlo. Niko nije uspeo da uhvati pokret kojim je njegov „linkoln” odseo u futroli. Radio je to mađioničarskom veštinom.

— Oslobodite ga! — ponovi Džordžijanac Hegveju, kao da se pre toga ništa značajnije nije desilo.

Čovek priđe Čimboku na kolenima i podvuče nož pod omču.

Zatim mu oslobodi i ruke.

— Živ je... — promrmlja Hegvej s nevericom u glasu.

Gas Čimbok otvori oči.

Lice mu je izgledalo odvratno za gledanje, koža u nekim krpicama, krv se slivala na vrat i ožiljak u tankim mlazevima, rane i ogrebotine po rukama i leđima, gde god ga je zemlja dotakla dok ga je Lombard vukao vezanog za jabuku sedla...

Maršal Laramija je odmah zauzeo drugi stav. Stišao je svoj bes i pokušao da mu glas bude miran i staložen.

— U pravu ste, stranče — javio se zatim — najbolje je da mu se sudil Zaboravimo ovaj sukob.

Kockar pokrenuo svog šarca napred i prepreči Lombardu put.

— On je dovoljno osuđen — rekao je oporim glasom. — Kad bude gledao svoje lice u ogledalu, misliće na vas, šerife!

Lombard se prezirivo osmehnu.

— Možda neće moći uopšte da misli — reče.

— Neka on to odluči — uzvratí Džordžijanac. — Neka odjaše!

Lombard se smrče.

— On je napao čuvara zakona i opljačkao novac stočara — kazao je, teškom mukom savlađujući bes. — Sudiće mu se!

— Ja mislim da će odjahati.

Nastao je tajac.

Šerif pogleda po svojim ljudima, ali ne nađe potrebnu podršku. Stranac im je saterao strah u kosti, tako da su i ruke držali podalje od opasača.

Budale, pomislio je on u sebi, obećavajući da će mu ovo platiti jednom. Bio je već mrak i neko je mogao krišom da se dočepa oružja i opali u stranca. Međutim, Lombard je bio loš primer za jedan takav potez, dva puta je bio savladan!

Bio je svestan toga.

Zato je odmahnuo rukom, kao da se miri sa sudbinom.

— Neka odjaše! — rekao je mirno, na Hegvejevo iznenađenje.

Bivši skaut nije verovao ušima: Lombard se povlačio?

Ne, to je moralo da bude samo prividno. Nešto je već smislio za kasnije, čim sad popušta.

— Nađite mu konja! — naredi on. Ljudi se pokrenuše ali snebivajući.

— Zar ste gluvi? — dreknuo je šerif. — Njegovog konja naditel!

Poslušali su ga ćutke.

Hegvej je podigao izmrcvarenog Čimboka i posadio u sedlo, gurajući mu u šake uzde. Čovek je pao konju o vrat i ostao tako, preteći svakog trenutka da sklizne ponovo na zemlju.

Jahač na šarcu bio je samo deo sutona.

Nisu mu videli lice. Ni ruke.

Samo obrise ramena, šesira i dve drške koltova uperene sa bokova prema oblacima zatalasanom nebu.

Dotle ošamućeni Čimbok iznenada je oživao.

Kriknuvši tako da se mnogima kosa podigla na glavi, zabio je pete svojih čizama u konja i naterao ga u stravičan beg!

Pod kopitama uplašene životinje prštala je zemlja i oblak srebrnaste prašine zaklonio je šibljak kroz koji je jurnuo pognut i izbezumljen.

Lombardova šaka mahinalno se uputi prema futrolji, ali na pola puta zastade.

Savladao se, setivši se uz put da oružja i nema uopšte kod sebe.

— Sad ste zadovoljni, mister? — upitao je malo zatim kockara. Glas mu je šuplje zvučao, bezbojno i nazigled ravnodušno.

Ljudi iz potere su pomešanih osećanja pratili ono što se oko njih zbivalo. Zvučalo je neverovatno, ali bila je istina: šerifa Laramija tukao je koltom i veštinom nepoznati iz Šajena. I ne samo oružjem, nadvisio ga je držanjem, hladnokrvnošću, rečima.

Mogli su samo da pretpostavljaju kako se oseća čovek navikao da uništava sve otpore na koje nailazi. Pogotovu ako se u tome oslanja na zvezdu koju nosi s osobitim ponosom.

Sada ni zvezda nije pomogla.

Stranac u crnom, bez obzira na sve, bio je u pravu. Postupio je upravo onako kako bi trebalo da postupi Lombard: da zatvoreniku obezbedi suđenje, a ne vešanje....

Ali o tome su mogli samo da razmišljaju u sebi, nikako glasno.

Gas Čimbok je zahvaljujući Doku Holideju izmakao ispod vešala i sada je grabio kroz noć, polumrtav, izranavljen, ali slobodan.

— Zahvalan sam vam — rekao je Lombard posle kraćeg ćutanja — što ste mi omogućili da ostanem čistih ruku.

— Da li? — upita kockar nemarno.

— Budite uvereni u to — potvrdi šerif, ali nije uspevao da zataška ironiju u glasu. Oni koji su ga poznavali bolje, mogli bi se tada zakleti da su strancu odbrojani dani...

Lombard nije praštao uvrede.

Sada je samo odložio čas svoje osвете.

— Siguran sam da ćemo se ponovo sresti — rekao je zakoračivši prema svom konju.

— Nikad ne izbegavam susrete — odgovori kockar.

— I ja se nadam, mister... Mister...?

Očekivao je da stranac predstavi, mada je smatrao da mu čovek u crnom takvu priliku neće pružiti. Ali,

svejedno. Ono što je trebalo, Lombard je zapamtio.

— Mister...?

— Holidej — odazva se Džordžijanac. — Dok Holidej.

Maršal Laramija se ukopa u mestu. Nekoliko časaka je ponavljao u sebi to ime, ne verujući da ga je čuo, da ga je neko izgovorio.

Dok Holidej?

— Prokleti kockar! — procedio je za sebe, okrenuvši se usplamtela pogleda.

Ljudi su takođe podigli glave i odjednom im veče postade hladnije.

— Rekli ste Dok Holidej? — lagano je razvlačio reči Frenk Lombard. — Kockar i revolveraš? Zar nije bolje po vaše zdravlje da skitate Kanzasom ili Koloradom? Vajoming je loša klima za čoveka vaših mogućnosti...

Dakle, pomisli kockar, Lombard je znao za njegovu boljkul!

Bivši zubar iz Bostona napustio je obale Atlantika da bi na užarenom vazduhu Zapada potražio spas ili odložio smrt koja mu je pretila da razdere pluća...

U stvari, ukleti usamljenik ponekad je tražio zrno koje bi ga pokopalo dva metra pod zemlju i oslobodilo ga neizvesnosti i povremenih bolova. Međutim, olovo je obilazilo čoveka iz Džordžije.

U svojim lutanjima kockar je upadao u razne nevolje i iskušenja, koristeći svoje koltove u samoodbrani ili u zaštitu slabijih. Barutni dimovi lelujali su za njim od Josemajt doline do Ozark visoravni, od El Pasa do Pauder Krika u Montani.

Ostavljao je za sobom leševe, krv i psovke.

Desperadosi, ubice, lopovi i zločinci svih vrsta trzali bi se pri pomenu njegovog imena.

Oni najdrskiji tražili su ga da bi ga izazvali i dokazali da su brži od njega. Tako su sahranjivani na mešnim grobljima.

Legenda o Doku Holideju kružila je Zapadom kao pustinjski, vetar Ljano Estakadom.

Pričalo se o njemu po zadimljenim salunima, za kockarskim stolovima, kraj logorskih vatri. Mali je broj ljudi mogao o njemu da kaže lepu reč, malo ih je bilo koji su ga poznavali i sa kojima je rame uz rame pustošio ulice od nasilnika i lupeža. Holidej se nikad nije zaustavljao toliko dugo da pokaže šta oseća ili da sačeka druge da to iskažu.

Uvek je odlazio, usamljen, malo opuštenih ramena, zavijen u sumrak ili podnevnu jaru.

I dolazio je kad mu se niko nije nadao!

— Ne brinite za moje zdravlje, šerife — rekao je Džordžijanac uspravljajući se u sedlu. — Za pakao ne treba preporuka.

— Ne dolazite u Larami — opomenu ga Lombard.

— Zabranjujete?

— Naravno! Takvima nije mesto u poštenim gradovima...

— Onda ću doći — dobaci Dok. — Nema poštenih gradova gde ima takvih čuvara zakona.

Lombard preblede.

Dok je dolazio do daha, kockar je već okrenuo svog konja i napuštao

mesto gde su stajali okupljeni gonioči.

Martin Ler, poštanski činovnik, koji je sve vreme bio skriven i drhtao, iznenada je dobio smelost čim je Holidej okrenuo leđa.

Trebalo je, poslednji put možda, da vrati svoj ugled u šerifovim očima.

Hegvejev kolt ležao je u travi, nedavno izbačen iz Lombardove šake. Bio je vrlo blizu, trebalo je samo da pruži ruku nanišani i opali.

Došunjaio se do njega dok su svi ostali zurili u visoku kockarevu priliku kako se padinom penje u nebo, prema vrhu. Tu je za trenutak zastala, jasno ucrtana u modrini nagomilanih oblaka.

Martin Ler je podigao kolt sa trijumfalnim izrazom na licu!

Nije mogao promašiti. Jasno ga je imao, kao na dlanu.

Međutim, nečija ruka spustila se prema njemu poput groma i odbacila ga u stranu!

Ler je jeknuo. Osetio je da mu trnu ramena i zglobovi. Oružje mu je ispalo odmah. Uspeo je da otvori oči i ugleda izobličeno šerifovo lice nad sobom.

— Kučkin sinel — prosijktao je Lombard, podnoseći mu pod nos svoju ogromnu pesnicu. — Šta si to nameravao?

— Ja... hteo sam...

— Zar nisi odmaglio? Hoćeš da mi uskratiš osvetu? To si hteo?

— Ne...

Ler je podigao ruke kao da se brani od udaraca. Ali, šerif ga je šibao pogledom, a ne šakama.

— Ja ću se s njim obračunati — promrmeljao je Lombard, savlađujući

svoj bes. — Kad bude vreme za to ... on će biti moj. Ne želim da se niko meša!

Ler se povuče, pognute glave.

Maršal Laramija se baci u sedlo i ćutke pojaha. Ostali krenuše za njim, bez reči.

Veče je bilo neugodno toplo, pravi predznak pljuskova, kad lije kao iz kabla i zemlja bude pretvorena u močvare i baruštine.

*
* *

Sreli su se u Toringtonu: Kenet Kigan i Gas Čimbok.

U salunu „Raj“, jedne večeri, dok se napolju spremala nepogoda i munje parale nebo natovareno tmastim oblacima.

Nosio je kaput dug skoro do kolena, šiven u struk i sa širokim reverima, boje peska. Šešir malog oboda krasio mu je glavu, na kojoj su crne nemirne oči i usne uvek spremne na ironičan osmeh delovale mučno na svakog ko bi Kigana prvi put video. Jer, bilo je nešto mučki, podlo, iza tog osmeha, ni trunke srdachnosti u njemu, ni bljeska topline u zenicama. Dugi zulufi dodirivali su ivicu brade, a nešto povijen nos upotpunjavao je sliku o Kenetu Kiganu. Bio je ljigav, neprirodno veseo, nepredviđeno prgav.

Nosio je opasač i kolt marke „star“, nešto duže cevi od klasičnog zapadnjačkog revolvera i prave drške od grubo stesanog drvenog naloška.

U Torington je došao dva dana ranije iz, Midvesta.

Ništa detaljnije o njemu nisu znali. Maršal Klem Vonder dobio je od stranca šture podatke: putuje na jug, u Arizonu, da poseti jednog prijatelja. Neće se zadržavati dugo, nije na poteznicama i ima čime da plati sobu i piće.

To je bilo sve.

Ipak, iskusnom zvezdonoscu tip kao Kigan „mirisao“ je na nešto protivzakonito, ali nije mogao da dozna ništa. Nije imao nikakvog povoda da ga pritegne, ni razloga da mu zabrani zadržavanje u Toringtonu.

U to doba, pred zimu, retki su bili stranci koji navraćaju u naselja između Pauder Krika i reke Nort Plet. Besposličari i lupeži kretali su se u pravim jatima na jug ili još zapadnije, prema Kaliforniji. U Vajomingu nisu imali šta naročito da traže. Plnine i oštri noćni vazduh morao bi da ih satera u gradove, a tamo su, pak, bili pod prismotrom i ruke su im tako bile vezane.

Povrh svega, nekako se desilo da i ljudi sa metalnom zvezdom budu, kao po nekom dogovoru, ljudi na svom mestu: vešti na oružju, nepodmitljivi i nemilosrdni u obračunavanju sa banditima.

Prava „gladna godina“ za bande po Vajomingu.

Ali, zato su se puške dva puta više oglašavale u Koloradu i Nebraski.

U Utahu je družina Moni Skota pravila rusvaj, da bi posle svakog okršaja bežala u Vajoming i skrivala tragove po Stenovitim planina-

ma gde su se snalazili kao riba u vodi.

Južnije, u Koloradu. Rej Markedo iz Šeridana za nepuna dva meseca „zaradio“ je dve poternice od po 5.000 dolara i nekoliko plakata poneo je sa sobom, istočno od Big Horna, da se pohvali. Međutim, toliko se glasno hvalisao da ga je šeridanski maršal strpao iza rešetaka pre nego što se štamparska boja na poternicama sasvim osušila.

— Isto, mister Kigan? — oslovio je barmen zamišljenog stranca u „Raju“.

— Jedan duplil — promenio je ovaj odluku.

— Napolju je sve hladnije — dodade barmen, misleći da jedino dobar viski može da zagreje dušu. — Ako mene pitate, sneg samo što se nije spustio...

— Da, hladno je — složi se Kigan, vrteći čašu u ruci.

Barmen se nije zaustavljao.

— I da znate, to vreme je pravo ubistvo za nas, mislim, nas krčmare. Prolaznika je sve manje, a ljudi se radije greju kod kuća i svojih žena nego uz moj viski i klavir! Ne volim zimu, nikako! Tada mi se čini da samo što vuci ne baru na moja vrata...

— Tako je — promrmlja Kigan.

Barmen se naže napred, podižući obrve.

— Po akcentu bih rekao da ste fužnjak. Teksas? Ali, šta bi jedan Tekšašnin radio tako daleko na severu!

— Tačno — osmehnu se Kigan, ali taj osmeh je pre bio opomena

barmenu da ne brblja, nego što je mogao da ga podstakne na dalji razgovor — zar bi neko bio lud da ostavi teksaško sunce i krene prema Kanadi?

Rekavši to, on odgurnu ispražnjenu čašu i baci pogled na zidni sat.

Bilo je tek prošlo pet časova, a mrak je uveliko pritisnuo glavnu ulicu i po kućama palio svetla.

Barmen je otišao na drugi kraj da posluži goste.

U salunu je bilo jedva desetak posetilaca. Polovina je pripadala momcima sa „Džargo“ ranča. Sedeli su, bila je središta i imali su slobodno večer. Međutim, bilo je to jadno, tmurno večer za mladiće: bez muzike, bez devojaka, bez gužve.

Muzika je umukla još sinoć, kada su po dirkama klavira popadali meci jednog pijanca.

Devojke su rano ujutru otišle sa Perijem Sabermanom, u Rok Springs. Obećao im je dva puta veću platu u novom salunu, pošto se proneo glas da su otkrivena neka nalazišta srebra u podnožju Stenovitih planina.

Što se gužve tiče, šerif Vonder je žestoko kažnjavao izgređnike i nikome nije padalo na pamet da probdi je noć u hladnom zatvoru. Jedino ako bi naišao kakav stranac kome je to svejedno. Ili kome bi „namesitili“ da se nađe iza rešetaka a da prethodno dobije dostojan ispraćaj.

Upravo, tog časa jedan stranac je ulazio u salun „Raj“.

Ali, kakav stranac!

Namah je zavladao tajac i sve su oči bile okrenute na tu stranu.

Barmen je ispustio svoju krpu i

otvorenih usta buljio u čudnu prikazu koja je laganim koracima prilazila baš ravno njemu.

U salunu su se čuli samo njegovi koraci.

I Kenet Kigan se stresao, prateći ukočenim pogledom dolazak nepoznatog.

Ličio je na utvaru!

Kakvo je to lice bilo! Surovo, oštih crta, četvrtaste brade, tankih usta, povijenog nosa... ali lice izrovano, preplavljeno svežim ožiljcima, prepolovljeno!

Kao da su ga vukli preko bodljikave žice ili kamenja!

Bilo je to lice Gasa Čimboka...

Levo oko mu se skoro zatvaralo, obraz oguljen kao tek oderana i nedovoljno sasušena govedina. Tanak sloj mišića jedva je prekrivao jagodične kosti. I ruke su mu bile pune rana, zglobovi otečeni, a oko vrata, videlo se, nalazio se crvenkast prsten!

Trag omčel!

Nosio je neki pohabani kaput postavljen krznom, kupljen jeftino ili skinut sa nekog mrtvaca. Čim je ušao, otkopčao ga je i desni kraj zabacio iza kundaka svog kolta.

Barmen je kao hipnotisan dočekao čudnog gosta.

Čimbok je uvučenih ramena stao na drugi kraj šanka i zurio u policu sa flašama. Ništa nije govorio, jednostavno je piljio u piće suvih, ispućalih usana.

Kigan pređe dva koraka bliže i tu zastade.

Barmen skide jednu flašu, stavi na

ploču i doturi novu, tek izbrisanu čašu.

— Želite? — oslovio je Čimboka, pokušavajući da uhvati njegov pogled. Pomerio je flašu još napred, ali sâm nije prilazio. Kao da se plašio blizine čoveka u ožiljcima, da se dodirrom ne zarazi ili uprlja.

— Jedan viski? — ponovi svoju ponudu barmen, prenevši svoj pogled i na Kigana. Ali ovaj je, činilo se, bio zabavljen okretanjem prazne čaše među prstima.

— Može... — odazva se Čimbok šupljim glasom.

Barmenu laknu. On brzo izruči iz boce sadržaj do vrha čaše.

— ...nemam čime da platim — dodade Čimbok, prvi put pogledavši u barmena.

Čovek zatrepta. Do vraga, kakvo plaćanje!

— To je... na moj račun — osmehnu se kiselo, spreman da pokloni celu bocu samo da ga više ne gleda.

Čimbok prinese piće, prvo ga malo omirisao, a zatim ga sasu u grlo jednim potezom.

Oštra tečnost zapali mu creva, a obrazi buknuše kao vatrom oprženi. Međutim, to mu je i trebalo. Viski ga je zagrejao posle dugog jahanja i vratio mu nešto snage u kosti.

— I na moj račun jednu! — doda ci Kigan barmenu.

Još jedno piće nađe se pred Čimbokom. Oklevao je pre nego što je prihvatio ponudu, ali piće mu je zaista bilo potrebno. Jedino nije mogao da podnese misao da mu to poklanjaju kao bedniku ili prosjaku, na račun njegovog lica i njegovih ra-

na! Samo, o tome će misliti kasnije...

— I na naš račun celu bocu! — javi se neko sa najbližeg stola, gde su bili ljudi sa „Džargo” ranča.

Bio je to krupân, mlad momak plave kose, razdrljene košulje ispod kožne jakne i suncem opaljenog lica na kome se razlivao obestan, širok osmeh. Sedeo je zavaljen, s jednom nogom na samom stolu, među čašama.

Barmen sleže ramenima i prinese bocu Čimboku.

Međutim, ovaj je odgurnu rukom i vrati natrag. Kigan se na to slabo osmehnu, oslonjen na svoj desni lakat.

Plavokosi mladić se uozbilji i nabra čelo. Onda mu se osmeh ponovo vrati na lice. Pogledao je u svoje drugove s takvim izrazom, da je izgledalo kako je samo ovakav strančev potez očekivao i sa zadovoljstvom prihvatio.

— Neće? — upitao se glasno, pljesnuvši dlanovima.

— Neće — složiše se i ostali. Bilo ih je troje, približnih godina, zagrejani pićem i savladani dosadom. Sada su im oči živnule, a stolice pod njima zaškripale.

— Šta fali tom viskiju? — upitao je plavokosi, skidajući čizmu sa stola. Imao je džinovske noge, kad se uspravio merio je najmanje dva metra.

— Možda ne može da pije? — pridruži mu se jedan pegavko, prćasta nosa i klempavih ušiju, najmanji među njima.

— Zašto?

— Bole ga rane... — kikotao se

ovaj. — Zategla mu koža, može da pukne!

— Nije to — odmahnu plavokosi. — On je gladan. To je!

Kenet Kigan je u velikom ogledalu posmatrao kako se mladić približava šanku.

Za to vreme, Gas Čimbok je natmureno zurio pred sebe kao da ga se razgovor za stolom ništa ne tiče. Bila je to zaista činjenica: osetio je glad! Viski ga je još više na to podsetio.

— Gde su te to udesili, momče? — upitao je plavokosi, stajući između Kigana i Čimboka. Ostali sa ranča „Džargo” su prekrstili ruke na grudima i raskrečenih nogu posmatrali svog drugara i stranca koji je ličio na Indijanca tek spuštenog sa stuba mučenja!

— Što pitaš? — javi se Kigan iza njegovih leđa.

Mladić samo malo iskrenu glavu.

— Tebe ništa ne pitam! — odbrusi mu.

— Onda se skloni — reče mu Kigan — tvoja senka mi pada na šesir! Može da mi pokvari ivice...

Gas Čimbok podiže glavu.

Bio je sam. Da, još uvek tu je nedostajao Vil Kamber. Obično bi stajali uz šank, a razroki lupež bi stavio svoju pušku na ploču, uz viski, tako da je vrlo brzo mogao umesto čaše da dogradi kundak.

Sad su okolo bila nepoznata lica.

On mahinalno dotače rukom obraz. Zatim se vrati u stvarnost: šta hoće ovaj visoki momak od njega?

— Nisam čuo odgovor — rekao je plavokosi, svestan da mu njegovi

prijatelji čuvaju leđa ako Kigan nešto pokuša.

— Šta hoćeš? — javi se Čimbok, kao da dolazi iz polusna.

— Ko te to tako udesio?

— Misliš na moje lice, momak? — upitao muklo.

— Da, na njega mislim!

— Bolje misli o svome — odvrati Čimbok, a ožiljci mu se zacrveneše još više. U očima mu se pojavi divlji sjaj. Kauboj se odmače, izgubivši želju da „bocka“ stranca, ali nije smeo da odustane sasvim, jer imao je neki ugled među svojim momcima.

— Ono je još uvek bolje od tvoga! — reče mladić.

— Pa šta? — isceri se Čimbok. — Da nećeš da me pretučeš?

Plavokosi se namršti. Zaista, šta je u stvari hteo? Malo razonode, da protegli zglobove i mišiće?

— Jesi li za to? — nasmeja se on, trljajući šake da su mu prsti pucali.

— Mogu samo da te ubijem — reče Čimbok, a ruka mu pade na opasač. — Odaberi!

— Odabrao je on — umeša se Kigan sa pritvornim smeškom.

— Kako znaš? — planu mladić.

— Znam — reče Kigan. — Zar nisam u pravu?

Plavokosi se odlepí od šanka. Oba stranca su mu delovala kao da su došli iz pakla. Jedan je imao ružno lice i zao jezik, drugi se smeškao podmuklo i time zavaravao sve oko sebe.

Ostali momci se s očitim nezadovoljstvom posmatrali svog druga.

Hoće li odustati ili...?

Mladić najzad otkopča opasač i oružje pade na pod, kraj njegovih čizama. Bio je sada nenaoružan i mogao je da očekuje od njih isto. Onda bi bili ravnopravni.

Kenet Kigan lagano uze čašu i pozva barmena.

— Napuni — reče.

Zatim ispi piće, obrisa džepnom maramicom usta i počeo da skida svoj kaput. Plavokosi se osmehnu, trijumfalno.

— Klark — dobaci on pegavom momku — idi na ulaz i pazi da ne naiđe šerif!

— Okej — odazva se ovaj i odskakuta.

Gas Čimbok je buljio u Kigana, teško shvatajući.

— Šta to radite? — upita.

Ovaj raširi ruke, a onda lepo presavi kaput i složi na šank.

— Momak hoće tuču — reče. — Daću mu priliku.

Čimbok se primače.

— To je moja stvar — rekao je — a ne vaša! On se okačio prvo za moje lice.

— Dozvolite da vas zamenim — smeškao se Kigan, kavaljerski se klanjajući.

— Ne! — odseče Čimbok, — Ja ću ga naučiti da više nikada ne pogleda u ogledalo...

Plavokosi momak je počeo da gubi samopouzdanje.

Ova dvojica pred njim su se prosto nudila jedan drugome da uđu u tuču. Zar nisu znali s kim imaju posla? Njegove šake su u Toringtonu bile prava legenda, a oni se prepiru

ko će da podeli megdan, kao da se radi o nekoj poslednjoj vucibatini...

Čimbok stade pred kauboja.

— Hajde — pozva ga — počni da me tučeš.

Plavokosi je opet bio zbunjen.

Ranije se znalo: uvek su ga napadali, naletali na njega, a on ih je udarcima slao u carstvo snova ili bacao kao lutke na stolove i pod.

Kigan je slegnuo ramenima, uzeo svoj kaput i počeo da ga oblači.

U salunu je vladala grobna tišina.

Lice Gasa Čimboka bilo je lice smrti. Plavokosi momak sa ranča „Džargo“ više nije bio siguran u svoju snagu. I poslednji ostatak želje za gužvom iščezao je kad se našao oči u oči sa strancem u ožiljcima.

Stegao je svoje velike šake i podigao u visinu prsiju.

Tada je momak sa ulaza povikao.

— Dolazil!

— Šerif? — upita plavokosi.

— Ne... Abel Džargo.

Vlasnik ranča je ušao u salun praćen svojim nadzornikom, nekim Markom Kasidijem, krivonogim momkom srednjih godina, mršavih ramena i spečenog lica.

Zatekao je tišinu u salunu, svoje momke pognutih glava za stolom i dva stranca za šankom. Jedan od njih se pakosno smeškao a drugi, s licem đavola, zurio je u neku tačku ispred sebe.

— Reks! — pozvao je rančer.

Plavokosi kauboj je odmah ustao. I ostali su odgurnuli stolice, predošavajući nevolje.

Abel Džargo je bio omalen, puna-

čak šezdesetogodišnjak, živahnih pokreta i odlučnog izraza lica. Nosio se kao i njegovi kauboji, uprljane košulje i jakne postavljene krznom, izlizane pantalone i prašnjave čizme, opasač preko kukova i šešir s povrnutim obodom sprema, da ga štiti od vetra i sunca.

— Šta se desilo, gazda?

— Stoka — mračno je odgovorio Džargo — neko nam je ubio dva čoveka i oterao krdo na istok.

— Šta? ... Ko je to mogao da učini?

Rančer stisnu šake.

— Plumer — rekao je glasom punim gneva. — Samo na njega to liči! Ali, zapamtiće me već!

Mark Kasidi, rančerov nadzornik, umešao se odmah.

— Treba da razmislimo, gazda... Plumer je okupio revolveraše oko sebe, a mi imamo samo kauboje, vične lasu i žigosanju, a ne koltovima!

— Zašto ih onda nose? — ljutnu se Džargo.

— Da se brane, a ne da ubijaju! — odgovori Kasidi, ne krijući srdžbu.

Abel Džargo se uputi prema šanku i lupi šakom. Barmen dotrča do njega.

— Daj mi jednu bocu tvojih splačina, Rik — naruči on prezrivim glasom — ali pazi da ti bar čaša bude oprana!

— Ali, mister Džargo...

Rančer ljutito odmahnu rukom. Lice mu je bilo zajapureno, obliveno znojem, ruka mu je primetno drhtala.

Kenet Kigan ga je posmatrao sa smeškom.

— Nevolje, mister? — upitao je nemarno.

Rančer ga pogleda preko ivice svoje čaše. Kao da mu je nešto padalo na um. Očima je odmerio stranca od glave do pete, a onda se ponovo vratio njegovom lopovskom licu.

— Revolveraš? — upita ga.

Kigan se smejuljio.

— Zavisi. Kravar sigurno nisam.

— Hoćeš posao? — pređe na stvar Džargo.

— Koliko?

Rančer se trže.

— Ne pitaš kakav posao? — promrmlja.

— Nije važan posao, već koliko je plaćen — reče Kigan bez ustezanja.

Abel Džargo pogleda u Čimboka. Njegovo lice mu se još manje sviđalo, ali ni Plumer nije birao ljude po izgledu već po onome što mogu i umeju.

— Imam jedan rat sa Haroldom Plumerom — rekao je mirnijim glasom. — Potrebni su mi ljudi vični oružju i sedlu. Vas dvojica ste zajedno?

Kigan odmahnu glavom.

— Nismo — reče — ali možda ćemo biti. Izeleda da smo ostali bez novca... obojica.

Gas Čimbok je ponovo utonuo u neki svoj dremež. Otkako je ostao bez Kambara, teško se privikavao na samoću i nepoznate ljude. Bio je neodrživ, svadljiv i nadasve osvetoljubiv.

Jednom je morao da se vrati, u Larami.

Po Frenka Lombarda.

Na njega ga je podsećalo sopstveno lice, ožiljak na vratu, smrt prijatelja.

Abel Džargo je za časak razmišljao koliko da im ponudi.

— Za petnaest dana posla... pedeset dolara svakom?

Kenet Kigan se osmehnu kao da je čuo dobru šalu.

— Toliko mi padne za jedno debljenje, mister — kazao je, prevlačeći kažiprstom preko palca. — Pođite svojim putem.

Mark Kasidi je nezadovoljno posmatrao strance. Nije želeo da se po njegovoj baraci motaju revolveraši i utiču loše na ostale. Međutim, Harold Plumer, koji je godinama opsedao Džargove izvore i na sve načine pokušavao da ih skrene na svoju stranu ili otera rančera sa njegove zemlje, pribegavao je i poslednjim sredstvima da taj cilj ubrza.

Rančer je preduhitrio Kasidijevu nameru da negoduje.

— Koliko tražite? — upitao je.

Gas Čimbok je sve vreme ćutao.

— Po sto dolara svakom — kazao je ne trepnuvši — za tri dana posla.

— Šta? — zareža Kasidi i koraknu napred. — Šta možete za taj novac da učinite, za tako kratko vreme?

Kenet Kigan se zagonetno osmehnu.

— Samo toliko, da tom Plumeru neće više pasti na pamet da vam smeta. A možemo i stoku da vratimo...

— Kako? — trže se Džargo.

— Dodajte odozgo još po pedeset dolara...

— On je lud! — planu Kasidi i pokaza u pravcu Kigana. — Najbolje da odemo i sami to učinimo...

Džargo preseče pogledom svog nadzornika.

— Sam si rekao da momci nisu vični ubijanju — reče. — Kako zamišljaš da vratimo naše krdo i okončamo Pulmerovo nasilje? Rečima? Pismima? Na kolenima?

— Šta će momci reći kad čuju koliko ste novca...

— Neće čuti ništa! — reče Džargo. — Ovo ostaje među nama.

Kasidi uzdahnu, bio je nemoćan.

Rančer se okrenu prema Kiganu.

— Pristajem — rekao je. — Ali bez trikova. Pulmer mora da zapamti kako će se provesti sledeći put.

— Zapamtiće — obeća Kigan i pruži ruku. — Očekujem malo akontacije, zar ne?

— Ne — odbrusi Džargo. — Možete da iščeznete s akontacijom. Plaćanje po obavljenom poslu. A posao počinje odmah!

Lice Keneta Kigana se zateže, oči mu bljesnuše opasnim sjajem, no on se uzdrža ovoga puta. Okrenuo je rančeru leđa i približio se Čimboku, gurnuvši ga lako svojim ramenom.

— Šta kažeš o sto pedeset dolara za malo pucnjave? — došapnu mu.

Čimbok se, izgleda, dvoumio. Međutim, on je u stvari tek sada čuo određen glas kraj sebe. Suma mu je zazvučala lepo i nije mogao da odoli takvoj ponudi.

— Toliko, a? — upita.

Kigan klimnu glavom.

— Ne sviđaš mi se mnogo — iznenada mu baci u lice Čimbok rečenicu, ali ponuda ti je pravi melem. Šta treba da radimo?

*
* *

Ranč „Zvezda” nalazio se zapadno od Toringtona, u dosta bezvodnom predelu, sa malo pašnjaka i jedva nekoliko jutara šuma. Graničio se na jugu sa „Džargo” rančom kojim je proticao Flauer Krik i oko sebe ozelenjavao čitav predeo.

Na tom potoku počele su nevolje.

Sušne godine iscrple su Harolda Plumera i usadile mu u dušu pakost i zavist prema susedu srećnije ruke. Jer, ranije, kada se zemlja uzimala, Plumer je svoj ranč odabrao oslanjajući se na pouzdane vesti da se u tom delu nalaze izvesna zlatna nalazišta, a Abel Džargo se opredelio za vodu.

Ispalo je da je ovaj drugi bio dalekovidiji.

Od zlatnih nalazišta nije bilo ništa, ni zrnca.

A Flauer Krik je blistao na suncu, kao sečivo noža parao je Plumerove oči.

Njegova stoka je žednela, prepolovljavala se, obilazan je bio put do Nort Pleta i njegovih pritoka, a Džargo je vodu čuvao za sebe i nije imao nameru da je deli.

Harold Plumer je još verovao da će naći zlato. Možda mu je neko došapnuo da zlatna žica počinje negde

od Džargovog poseda, tek, on je želeo da tvrdoglavog rančera istera iz doline ili da mu tako zagorčava život da će on to sam jednoga dana učiniti.

Poslednji udarac zadao je otmicom najvećeg Džargovog krda koje se transportovalo iz Denvera. Na tom dugom putu, nestao je jedan gonič, a pred samim Toringtonom ubijena su dva Džargova čoveka, a krdo stampedom otutnjalo na istok.

Možda bi to mogao da bude posao i za šerifa Vondera, međutim, Džargo je znao da se šerif oslanja samo na sigurne dokaze. A on ih nije imao. Mogao je samo duboko u sebi da se zakune da je to Plumerovo maslo, i da pravdu potraži na svoj način.

Tako su, te noći, Gas Čimbok i Kenet Kigan, krenuli prema ranču „Zvezda“.

Za sto pedeset dolara spremali su smrt jednom čoveku?

•
• •

Bila je poodmakla noć, samo je jedan prozor na ranču „Zvezda“ svetleo kroz granje.

Bila je to radna soba Harolda Plumera.

Trebalo je da stignu njegovi momci i izveste ga da su Džargovo krdo sklonili na sigurno mesto. Međutim, kasnili su. Ili ih je zadržala neka iznenadna potera koju je onaj prokletnik sa „Džargo“ ranča uspeo da organizuje, ili je stampedo produžio drugim putem, a ne onim koji im je označen.

Harold Plumer bio visok, suvo-njav pedesetogodišnjak, uzanog lica i isturene brade. Visoko čelo nadvijalo se nad sitnim, lukavim očima, a dugi, obešeni brkovi padali su sa strane zašiljeni pri vrhovima.

Imao je velike uši, kratko potkre-sanu kosu i tanak vrat sa velikom jabučicom pod grlom, koja mu je skakutala gore-dole čim bi izgovarao reči.

Pušio je veliku lulu i sva je soba mirisala na duvan. Svetlost sa lustera na sredini tavanice padala je na neke spise i cifre. Koštunjavi prsti desne ruke nervozno su stezali ivicu mastionice. Ispod svetiljke gomilao se duvanski dim i skrivao rančero-vo lice dopola.

Plumer je sedeo u kaputu, iako je vatra u kaminu gorela punim žarom. Izgledalo je da se i ne oseća zbog čega mu je toplo, dok mu znoj orošava lice.

Spolja se čuo šum.

To je, po svoj prilici, kiša počela da pada; celog dana se nakanjivala i tek su kasno u noć oblaci propustili prve kapi.

— Bert? — doviknuo je Plumer, kada je ispred svojih vrata začuo tup udarac.

Jedan od poverljivih momaka, Bert Sanders, uvek se nalazio blizu Plumera, danju i noću. Važio je za veštog na oružju i nemog na jeziku, a to je Plumeru bilo najvažnije.

— Bert! — viknuo je rančer još glasnije.

Vrata su se lagano otvorila.

— Zašto se odmah ne javiš, već... — počeo je Plumer, ali mu ostatak rečenice zastade u grlu.

Na vratima se nije nalazio Sanders!

Pakao!

Kakvo se to lice ušunjalo u prostoriju, kao iz groba da se podiglo!

Bilo je prekriveno modricama i ožiljcima, zatvorenog levog oka, iskeženih usta...

Harold Plumer je pretrnuo!

Dah smrti odjednom ga je zagolicao na potiljku.

— Ko... ko ste vi? — upitao je bledog lica, pokušavajući da se podigne sa stolice. Međutim, nije mu uspelo. Kao da ga je neka nevidljiva ruka zakovala za nju.

Gas Čimbok je pretražio pogledom celu sobu, ne bi li otkrio još nečije prisustvo. Kada se uverio da je Plumer sam, spustio je cev svog kolta malo niže.

— U redu — rekao je pritajenim glasom.

Za njim uđe u sobu još jedno lice, Kiganovo.

Harold Plumer se malo povratio. Ruke, pružene na ploči stola, zgrčiše se u pesnice, a oči mu sevuše u srdžbi.

— Ko vam je dozvolio da...

— Umukni! — prekide ga Kigan, osmehujući se na svoj način. — Ne diži buku, ili ćeš dobiti prozorče na glavi!

Plumer zaveza.

Čimbok se približi prozoru i baci pogled napolje. Ni žive duše nije bilo u blizini. Kiša je pljuštala po krovu i lišću, ispunjavajući vazduh mirisom vlage.

— Šta ste uradili sa Bertom? —
...eti se Plumer svog čoveka.

— Onaj kraj vrata? — nemarno upita Kigan. — Spava. Ali ne većnim snom...

— Šta ovo znači? — planuo je rančer. Još nije mogao da prokljuvi kome ima da zahvali za ovu posetu. Kao da su znali da je kraj nje ga ostalo malo ljudi, jer su ostali odjahali za krdom Abela Džarga.

Kenet Kigan priđe stolu i iz velike kutije izvadi veliku, debelu cigaru. Pomirisa je, klimnu glavom, a onda odgrize vrh.

— Imaš vatre? — upita rančera. Ovaj zbunjeno potraži šibicu.

Za to vreme, Čimbok je odsutno stajao kraj vrata, bez nervoze i bojazni da bi još neko mogao da naiđe i da ih iznenadi.

— Šta hoćete? — upitao je Plumer. već mirniji nego malopre.

Kigan povuče dim, izbaci ga u kolotovima ka tavanici, a onda spusti pogled prema rančeru.

— Gde je stoka? — upita.

I zlokobno odapinjanje kolta marke „star” ispuni sobu, protresajući Plumerovo telo od vrha do dna.

— Stoka?

— Da, ona koju si noćas oterao. Gde je?

Tek tada rančer shvati otkuda vetar duva i nešto kao olakšanje pojavi mu se na licu.

— Džargo vas je poslao? — upita.

Kiganove oči kao da su bile dva tamna otvora cevi revolvera. Lice mu se zateže i sva malopredašnja nehajnost iščeze, ustupajući mesto otvorenoj pretnji.

— Ja sam prvo pitao — reče, zabivši kolt u Plumerov vrat. — Ne

moraš da odgovoriš — dodao je ledenim glasom — jer ćeš ionako crći!

Rančer je počeo da se preznojava, upirući očajnički pogled u Kiganov kažiprst, samp da ne povučel!

— Čekajte — prostenjao je — reći ću vam...

Kigan odloži kolt.

Plumer odahnu, uzimajući vazduh i prebirajući u mislima ima li kakva slamka spasa za koju bi mogao da se uhvati.

Ljudi pred njim, sigurno su bili profesionalni revolveraši i ubice. Džargo je našao prave momke za protivudarca. Njegova dva čoveka bila su mrtva, iako Plumer to nije odobravao, s obzirom da će šerif Vonder njuškati više nego ikada dosada, ali natrag se nije moglo.

— Dakle? — podstače ga Kigan, smeškajući se — govori ili da zovnem prijatelja da ti postavi pitanje?

I on pokaza na Čimboka.

Rančer se zavalio u stolicu, jer iz nje nije mogao dalje.

— Ja... možemo da se nagodimo — rekao je brzo. — Platiću više nego Džargo. Duplo!

— Ne volim da brzo menjam poslodavce — promrmlja Kigan, sahravši odmah u sebi da će se suma od sto pedeset dolara udvostručiti ili utrostručiti.

— Koliko vam je dao da me likvidirate? — upita Plumer drhtavim glasom.

— Nije važno — uzvratil Kigan —

ali, ako baš hoćeš... po dvesta dolara svakom.

— Dajem četiristotine! — brzo je ponudio rančer.

Bila je to vraški lepa ponuda, ali iza nje mora da je stajalo nešto drugo.

Plumer je, u stvari, računao da će se ovom primamljivom ponudom za trenutak osloboditi neprijatnih posetilaca, a kada dođu njegovi momci, oni neće dočekati jutro!

— Daješ duplo da ubijemo Džarga? — upita Kigan.

— Da... — odgovori Plumer.

— Malo je — isceri se ovaj. — Za izdajstvo se plaća više. Daćeš nam po 1.000 dolara, i tvoj prvi susjed biće mrtav još ove noći.

— Nikad! — zaurila Plumer. — Taj novac nemam kod sebe... To je previše!

— Onda se pomoli! — predloži mu Kigan i podiže revolver.

Rančerovo lice se grčilo od straha i jada.

— Daću vam po pet stotina — zacvileo je — nemam više... Ubijte me, ali nemam više.

Gas Čimbok se približi, prvi put za tih pedesetak minuta.

— Ja predlažem da odemo ranije — reče.

— Video si nešto? — upita Kigan.

— Ne — odmahnu ovaj glavom — ali predosećam nešto... Ovaj ranč nema mnogo ljudi noćas, to znači da će tek doći.

— U pravu si — složi se Kigan i uhvati rančera za okovratnik.

— Gde su pare? — upita.

Ali ni Plumer nije bio toliko nai-
van.

— Polovina sad, polovina po
obavljenom poslu — procedio je

Kenet Kigan ga je nekoliko časa-
ka posmatrao kao zmija poljskog
pacova.

— Tako? — promrmlja, skoro vo-
selim glasom. — Hoćeš da postav-
ljaš uslove? Mi odemo, a ti nam
pošalješ za vrat svoje ljude i povra-
tiš novac? To si smislio?

Plumer je treptao, skoro pridav-
ljen pod Kiganovim prstima. Nije
mogao da bira, bio je u njihovim
šakama.

— U redu — stenjao je — daću
vam sve...

Iz desne fioke svog stola izvukao
je kasetu, otključao je i izvukao
svežanj dolara. Ne brojeći ih, sta-
vio je novac pred stranca.

— Okruglo hiljadu — promrmljao
je. — A sad, kako da znam da me
nećete prevariti?

— Poći ćeš sa nama — dobaci
Kigan, vešto prebirajući prstima po
svežnju. — Ako Džargo ne bude
mogao da plati duplo od tvoje po-
nude — umreće... Ako bude mo-
gao, umrećeš ti.

Harold Plumer se zagrcnu.

Ovakvo čudovišno ponašanje pre-
vazilazilo je njegove moći rasuđi-
vanja.

Dva stranca upala su na njegov
ranč, pravo u radnu sobu, kao da su
ušetali u poslednji toringtonski sa-
lun da popiju viski! A Bert Sanders,

do vraga, šta je on radio kad je
dozvolio da ga iznenade i onespo-
sobe? I ostali momci koji su u ba-
raci, zar nisu čuli topot konja ili
opazili senke? Zar baš svi moraju
tako rano da legnu, zar se nisu mo-
gli kartati malo duže?

Čimbok pokaza rančeru da se
obuče.

Plumer uvide da je izlišno da se
prepire. Prepustio se sudbini i pro-
viđenju. Džargo je bio njegova po-
slednja nada: valjda neće imati to-
liko novaca kod sebe!

Sanders je ležao na mestu gde su
ga ostavili Čimbok i Kigan, licem
prema podu, raširenih ruku. Preko-
račili su preko njega i uputili se
hodnikom prema stepeništu. Svuda
je vladao mir, a tišinu su jedino
remetili udarci kiše o krov i drvene
simsove na zidovima.

Ranč se još uvek nadao da će
biti otkriveni od strane momaka u
baraci.

Uzaludno se nadao.

Još jedan njegov čovek ležao se
onesvešćen pored zida. Prepoznao je
Seta Logana, svog nadzornika! A na
njega je najviše računao tih bes-
krajno dugih trenutaka dok su pre-
lazili rastojanje od zgrada do velike
kapije...

Logan je ležao kraj pumpe za vo-
du, s koltom u ruci. Verovatno je
nanjušio uljeze, ali je zakasnio za
delić sekunde i time omogućio pre-
pad na Pulmerovu sobu.

— Je li mrtav? — upita Plumer,
okrznuvši pogledom svog nepokret-
nog nadzornika.

— Ne brbljaj! — opomenu ga Kigan.

Na sve su, izgleda, računali.

Iza kapije, u senci velikog kestenovog drveta, čekala su tri osedlana konja. Na kopitama su imali namotane krpe kojima su ugušivali topot.

Kuda su ga vodili?

Zbog čega bi morali da izvrše njegov zadatak? Imali su novac u džepu, zar nisu mogli jednostavno da zbrišu sa ranča?

Možda su se plašili potere?

Šerifa Vondera? Ili samih, prevarenih rančera?

Desetine misli kovitlale su kroz Plumerovu glavu i nijedna mu se nije dopadala. Napolju je kiša u naletima zasipala vrat. Rančer nije poneo ni kabanicu, ali se nije usuđivao da im to pomene.

Uzjahali su ćutke konje i poterali ih prema jugu.

Pri svetlosti munja, tri jahača kao sablasti galopirali su preko ravnice, pršteći blatom sa strane jedan drugoga. Harold Plumer jahao je u sredini obuzet crnim mislima.

*
* *

Ubrzo su se zaustavili pred tremom niske kuće, okružene zelenilom. Bila je to kuća od kamena, sa lozom po zidovima i polukružnim drvenim okvirima na prozorima. Kapci su bili navučeni i po njima

su prštale kapi kiše u svom silovitom naletu.

Voda se cedila sa oboda šešira i kvasila ionako mokra ramena.

Harold Plumer je povrnutog okovratnika, upola smrznut, iščekivao svoju dalju sudbinu.

Kenet Kigan je polako zakucao na jedan prozor.

Rančerove sumnje počele su sve više da ga opsedaju. Kako se ponašaju ljudi koji polaze po čoveka da ga ubiju? Mirno ulaze na ranč, kucanju na njegov prozor... Kakva je to klopka?

— Šta to znači? — promrmljao je Plumer besno, osvrćući se oko sebe.

Umesto odgovora, Čimbok mu pokazao na vrata.

Plumer oklevajući kroči napred.

Tada ga zapljusnu svetlost. Neko je držao veliku lampu podignutu uvis, zasenjujući rančerove oči.

— Dovedi ste ga, a? — zazvoni u Plumerovim ušima poznati glas.

Abel Džargo!

Sve je bilo dogovoreno!

On se okrete prema Kiganu stisnutih pesnica, zamahnuvši desnom rukom. Nespreman na takvu reakciju, Kigan je dobio udarac po bradi i zateturao se natrag.

Istog trenu, Gas Čimbok odgurnu Plumera prema Džargu.

— Vaš je, mister — dobaci Čimbok.

— Prokleti kojoti! — prosikta Plumer. — Nasamarili ste me! A novac? Moj novac?

— Kakav novac? — upita Džargo. — Šta si hteo da im platiš?

Rančer smesta učuta.

Kenet Kigan se držao za bradu, razmišljajući da li da udarac vrati ili sve ostavi Džargu. Pulmeru je predstojao vrlo neprijatan razgovor sa rančerom. Kakav će ishod biti, to Kigana nije interesovalo više.

Nadzornik Mark Kasidi pojavio se iza Džarga sa puškom, u ruci. Njegova pojava više je uplašila Pulmera nego sve dotle, jer su Kasidijevi ljudi stradali te noći od pušaka sa ranča „Zvezda”.

Noge su mu zaklecale dok je ulazio unutra.

Kada su se vrata zatvorila, Čimbok i Kigan su imali u džepovima po šest stotina pedeset dolara. Pravo malo bogatstvo!

— Da pokvasimo? — predloži Kigan.

— Može — pristade Čimbok — ali jahaćemo uporedo.

Njegov partner se osmehnu punim ustima.

— Baš si nepoverljiv — cerekao se od srca — misliš da ću te uz put opljačkati?

— Sad sam o tome razmišljao — uzvрати ozbiljno Čimbok.

— Ne brini — uveravao ga je Kigan — ja jesam vucibatina, ali imam neke svoje pojmove o ponašanju.

— Videćemo — promumla Čimbok i pojaha konja.

Čutke su sišli u grad.

Bili su već sasvim mokri kada su stupili u salun „Raj”.

Prostorija je bila dupke puna.

Lice kao što je Čimbokovo ni ovog puta nije ostalo neprimećeno. Žagor u salunu je u talasima nestajao i pretvorio se u napeti tajac. Međutim, ne osvrćući se na mnogobrojne poglede i sašaptavanja, Kigan i Čimbok se uputiše prema šanku.

Brzo su im napravili mesta. Vođa se cedila sa njih. Čimbok skide svoj šešir i dobro ga otrese o koleno. Kiganov dugi kaput izgubio je svoju formu i ivice, ali on na to nije obraćao pažnju.

Barmen je prepoznao svoje večerašnje goste i uslužno je prešao na kraj šanka gde su oni stali.

Žagor je ponovo počeo da izviruje iz uglova da bi preplavio ceo salun. Čimbok i Kigan okrenuše svima leđa.

Ono što je kopkalo mnoge u Toringtonu, nije mimoišlo ni Keneta Kigana: lice novog poznanika.

Ali, on je sačekao da Čimbok ispije treću čašu i da mu krv navre u lice. Tek tada je, naizgled nemarno, priupitao:

— Gde su te to obeležili? — pokazao je na njegovo lice.

Čimbok je, činilo se, ostao gluv na to. Kigan nije dalje insistirao, ali se nešto kasnije zaprepastio kada je stigao odgovor.

— Blizu Šajena — rekao je, nasuvši novo piće. Oči su mu gorele neobičnim sjajem.

— Ko je to bio? — zapita Kigan/

Čimbok ispi viski naiskap i ob-
liznu jezikom svoje rasečene usne.

— Jedan šerif — odgovorio je,
zureći pred sebe.

— Šerif? — iznenadi se Kigan.
— Vešao te?

Čimbok klimnu glavom.

— Pa šta se desilo?

— Spasao me neki čovek. Pucao
je u konopac... i posadio me na
konja, da odjašem...

Kigan je pogledao u partnera kao
da proverava da li je on toliko pi-
jan da je u stanju svašta da lupeta.
Na uglovima usana izbi mu nepo-
verljiv osmeh.

— Nepoznati puca...? Šalje te
dalje, a šerif? Gleda i čuti? Zar ne
zvuči glupavo?

Čimbok se trže.

— Pitao si — zarezha — a ja sam
ti, budala. odgovorio!

Kigan doli još jednu čašu i do-
turi je pred Čimboka. Ovaj ispi, ne
pogledavši je. Po svim Kiganovim
proračunima, piće je moralo da
Čimboku razveže jezik ili da ga od-
vuče u krevet.

Nadao se da će biti ovo prvo.

— Ne ljuti se — rekao je zatim
smešeći se — nisam mislio da te
uvredim. Šta si to uradio da su hteli
da te obese bez suđenja? Ubio si
nekog?

Ali Čimbok, izgleda, više nije bio
voljan da razgovara.

Njegove misli tada su bile upu-
ćene samo jednom čoveku. Frenku
Lombardu.

— Naći ću ja njega — procedio
je, za sebe, ali dovoljno glasno da
Kigan načulji uši — makar i u sa-
mom paklu!

— Šerifa? — podstače ga ovaj.

— Njega — zarezha Čimbok i
ožiljci na licu mu potamneše. —
Ubiću ga kao psa, nasred Laramija!
Kenet Kigan se trže.

— Rekao si Larami? — upita ti-
him glasom. Odjednom ga je napu-
stila pritvorna nemarnost i jedva se
savladao da ne zgrabi Čimboka i
odvali mu nekoliko šamara kako bi
ga naterao da priča.

— U Laramiju — mrmljao je
Čimbok, stisnutih zuba. — On me
je vešao...

— Ko?

Ali Čimbokova glava se zaklati,
a oči se sklopiše, kao da su snom
savladane.

— Ko? — planu Kigan i unese se
Čimboku u lice. — Reci mi njegovo
ime? Je li to... Lombard? Frenk
Lombard?

Čimbok se rasani.

— Kako si pogodio? — upita po-
dozrivo, odmakavši se. — Poznaješ
tu hulju?

Kigan uzdahnu punim plućima.
Lice mu se ponovo pretvori u os-
meh.

— Čuo sam o njemu — izbeže
odgovor Kigan i nali viski obojici.
— Kako zamišljaš da mu se osve-
tiš?

Čimbok sleže ramenima. O tome
još nije razmišljao ali znao je da
će otići.

— Ne znam — rekao je — nešto ću smisliti...

— Neće ti vredeti — dobaci mu Kigan. — Lombard je u Laramiju bog! Visićeš pre nego što prođeš glavnom ulicom prema njegovom uredu.

— Nisam ja budala — naroguši se Čimbok.

— Jesi — protivurečio mu je Kigan. — Sa Lombardom ne vredi otvoreno. Samo ćeš nastradati.

Čimbok odgurnu čašu, ne dotakavši je. Lice mu se smrači.

— Ne volim da me savetuju — zareža. — A ne podnosim ni one koji Lombarda simpatišu...

I spusti ruku prema koltu.

— Ostavi sad to — dobaci Kigan. — Gledaju nas.

— Pa?

— Govorio sam za tvoje dobro — promrmljao je ovaj. — A reći ću ti još nešto...

— Ne želim da čujem!

— Moraćeš — oštro ga upozori Kigan. Svoj revolver „star” držao je ispod kaputa uperen u Čimboka.

— Ako samo makneš, olovo će ti osušiti košulju, zauvek!

Izgovorio je to tihim, ali razgovetnim glasom.

Gas Čimbok je procedio neku psovku, ali se nije odupirao.

Kao da se ništa nije desilo, Kigan se prihvati svoje čaše i srknu piće. Čimbok je stajao natmurenog lica, oslonjen laktovima o šank.

— Lombarda treba pogoditi na pravo mesto — nastavio je Kigan

da raspreda. — A to nije direktan sukob... On je zakon, pored ostalog. Ako ga smakneš, potpisao si smrtnu presudu u svakoj državi do Meksika.

— Znam to — prasnu Čimbok.

— A nije početnik ni u dvoboju — govorio je Kigan preko svoje čaše. — Reći ću ti šta da činiš...

Čimbok je ćutao, ali radoznalost ga je ipak mučila.

— Treba mu oteti nešto, dragoceno — nastavio je zatim njegov novi poznanik. — Onda će on poludeti i srljati u svoju propast.

— Dragoceno? — izmače se Čimboku, ne bez prezira u glasu. — Ja nisam lopov! Ja hoću njega, oči u oči!...

Kigan odmahnu rukom, kao da se brani od neke dosadne muve.

— Ne brbljaj kao neki zelembač — reče. — Nisam govorio o zlatu i novcu...

— Nego!

Kigan se naže napred kako bi sasvim tiho promrmljao:

— Ima kćerku! O njoj sam ti govorio...

Čimbok još nije shvatao.

— Ako mi poturiš još jedan viski, razbiću ti glavu — dobacio je Kiganu. — Govori na šta ciljaš?

Ali ovaj se smeškao, kao da sluša masne viceve.

— Budalo, treba mu oteti kćerku! Jedinica je, nema majke, a ona bitanga od šerifa je voli. Šta ti još nije jasno?

— Samo ti produži...

— Odvedeš mu kćerku i zatra-

žiš otkup od, recimo, trideset hiljadarki.!

Čimbok se namršti.

— Otkud jednom malom šerifu toliki novac?

— Samo ti zatraži — smeškao se Kigan. — Ima on, ne sekiraj se. A kad bude to saznao, on će poći za tobom sa novcem i sa čvrstom namerom da te ubije! Tada ga sačekaj i tvoj je...

Čimbok se borio da zadrži čistu svest.

— Ne sviđa mi se to sa devojkom — rekao je. — Mnogi bi pobesneli kad čuju za otmicu.

— Ti hoćeš Lombarda — cerio se Kigan. — Onda je ovo jedini način. Jer, to će ga boleti više nego tebe omča. A možeš da dobiješ i njega ... i novac.

— A devojka?

— Nju ćeš ostaviti negde, uz put.

Čimbok je ponovo odgurnuo napunjenu čašu.

— Ne sviđa mi se to — mrmljao je, zamišljeno. — Ali, ako će ga to zaboleti, onda ću mu to i napraviti.

Kigan se smeškao zadovoljno.

— To volim da čujem.

— A šta ti imaš od svega toga? — zapita ga iznenada ovaj sumnjičavim glasom. — Otkud tako dobro poznaješ tu barabu? Da mi ne nameštaš neku novu omču?

— Pošao bih sa tobom — veselo će Kigan — ali me tamo poznaju. Mogu da te sačekam u Paulinsu ili Duglasu? Moraš da mi veruješ. Osim toga, takve rane se ne mogu zale-

čiti samo zavojima. Ja to odlično znam. Tvoje srce krvari... a Lombard je pravi lek. Jesam li u pravu?

— Jesi — procedi Čimbok i prihvati se čaše. — Zato možeš da ideš u pakao!

•
•
•

Larami!

Posle dužeg vremena izgrevalo je stidljivo sunce između oblaka i pozlatilo nakvašeno tle. Međutim, ništa toplije nije bilo; na Laramijskim planinama svetlucali su snežni pokrovi, a u vazduhu se osećala nova pretnja ledenog vetra i kiša.

U podne toga dana u grad je ujahao neobičan čovek.

Neki su ga prepoznali, mnogi su ga prvi put videli. Ali svakome je odmah pao u oči: jahao je rasnog, indijanskog šarca, dok mu je odelo bilo tamno, otkopčanog kaputa koji je otkrivao blistavobelu košulju ispod.

Aristokratsko, suncem preplanulo lice sa kojeg su ledenoplave oči zastavljale dah i izmamljivale uzdah i šapat, bilo je okrenuto prema Halu Hegveju, bivšem skautu. Taman je izišao iz berbernice kada mu se jahač učinio poznatim.

A onda je konstatovao da bi samo budala kao što je Dok Holidej mirno ujahala u osinjak gde vlada Frenk Lombard.

I to posle svega onog ispod drveća za vešanje!

Larami je u to vreme bio grad sandučara, ali se brzo razvijao. Imao je poštu, dve linije za jug i istok, nekoliko saluna i dva hotela, a iznad svega imao je svog maršala. Frenka Lombarda!

Hegvej je osmotrio ulicu, bilo je malo prolaznika. Šerif, izgleda, nije bio u gradu, pa je mogao da pređe na ulicu i zastane pred kockarem.

— Halo! — pozdravi ga Džordžijanac bezbrižnim glasom.

Hegvej se ponovo osvrnuo oko sebe.

— Bilo bi najpametnije — rekao je tiho — da produžite put, mister Holideje.

Kockar se pravio da ga ne razume.

— Je li bolest u gradu? — upita.

— Jeste — uzvрати Hegvej — a vi znate koja je...

— Lombard?

Hegvejevo ćutanje bilo je očigledan dokaz da su mislili isto.

— Mislite da će me uhapsiti? — upitao je, tražeći već pogledom krčmu gde bi mogao da se smesti.

— To bi bilo najplemenitije s njegove strane — procedio je skaut više za sebe. Ni sam nije znao zbog čega je pred strancem s tako lošom reputacijom kakva je bila Holidejeva spontano iskazao ono što zaista misli o svom maršalu. No, ubrzo je na to zaboravio i povukao se u sebe.

— Uostalom, glava je vaša — rekao je, slegnuvši ramenima — a što

se mene tiče, ništa vam nisam rekao!

— Hvala — odgovori Dok. — Imaću to u vidu kod prvog maršalovog vešanja...

Hegvej se ćutke udalji.

Kockar lako pritisnu butina na svog ždrepcu i on nastavi put u pravcu krčme „Kazino“. Lepo ime, pomislio je u sebi, verovatno je i opravdano.

Hal Hegvej je zamišljeno posmatrao vitkog jahača, predosećajući da je nevolja sa njim ujahala u Larami.

Tromim koracima se vukao pored zida, kada ga je na prvom uglu neko šćepao i stegao za mišicu. Osetio je pored obraza nečiji vreli dah.

— Znači, došao je, a? — prepoznao je Hegvej maršalov glas i pretrnuo.

Da li ga je video kad je razgovarao? Ili čuo nešto? To bi zaista bilo nezgodno po bivšeg skauta, bez obzira na sve usluge koje je činio šerifu tokom ovih godina. Čuvar zakona u Laramiju nije praštao nikome kada je njegov primat bio ugrožen.

Lombardovo lice je satanski zračilo.

— Znao sam da će doći — likovao je. — On je takav, vuče ga sudbina... Odavde ga neće odvući nikud dalje, osim na vešala!

Hegvej je hteo nešto da kaže, ali se na vreme predomislio. Maršal nije bio budala da se tek tako postavi pred kockara i zamoli ga da pođe sa njim s konopcem oko vrata.

— Šta si mu rekao? — upita Lombard skauta. Dok je Hegvej tražio neki prikladan odgovor, šerif je nastavio:

— Ako si ga upozorio... dobro si uradio — cerio se, ne skidajući pogled sa kockara koji je skliznuo sa sedla pred „Kazinom”. — Tada će ostati iz prkosa...

— Pa, to sam mu otprilike rekao — odahnu Hegvej. — Da sam bilo šta drugo kazao, on bi posumnjao ili produžio.

— Tako je — promrmlja Lombard.

Onda, bez reči ostavi Hegveja i iščeze na drugom uglu.

Više ga nije video.

A dole, Džordžijanac je poveo svog šarca prema konjušnici Meta Lerneta. Pravi zapadnjak, prvo se pobrine o svom konju a onda o sebi. Takav je bio čovek iz Džordžije i Hegvej istinski zažali što se Lombard okomio na tako vrsnog strelca i čoveka. Što je o njemu više razmišljao, sve je manje verovao u legendu o kockaru. Negde u dubini duše nije se slagao sa svim tim pričama, a najmanje sa Lombardovim uveravanjem da će Holidejev kraj jednoga dana biti spas za ovu zemlju i za pošten svet...

Kakva besmislica, mrmljao je Hegvej. Jedan maršal veša begunca bez suda, bez porote, protiv svih zakonskih normi, a na drugoj strani svim silama se trudi da ocrni čoveka koji spašava osuđenog i sa Lombardove savesti briše novu mrlju!

Ali, što se to njega, uostalom, tiče?

Senka je ponovo pala na ulicu i okolna brda: veliki oblak zaklonio je za trenutak sunce i kao da je iz zemlje iznikao hladan, ledeni dodir zime...

Dok Holidej je ušao u salun „Kazino”.

Hladnoća spolja gonila je ljude da se ogreju kraj šankova ili za stolovima krčmi, ne čekajući veče. Prostorije su i preko dana mogle da budu pune, a Larami je bio neka vrsta raskrsnice puteva prema severu i zapadu.

Kockar je laganim korakom prošao između okruglih stolova, praćen radoznalim pogledima.

Raskopčani kaput pokazivao je pri hodu opasač načičkan mecima i drške dva „linkolna” ukrašene slonovačom. Oružje koje je kao i njihov vlasnik pobudilo izuzetnu pažnju.

Unutra je mirisalo na viski i vlagu. Po podu su strugale čizme, škripale stolice, zveket čaša sa pićem dopunjavao je uobičajen žagor.

Krčmar, temeljit, proćelav četrdesetogodišnjak velikog podvaljka i oplog trbuha, dovukao se nekako do mesta na kome se zaustavio visoki stranac. Pri tome je pravio grimase, kao da je pritisnut bolovima.

— Moje noge — rekao je, mada ga niko ništa nije pitao — čim hoće nevreme, počnu da mi sevaju... Želite?

— Brendi!

— Brendi? Ne pamtim da ga je neko naručio poslednjih meseci — zavrteo je krčmar glavom i teškom se mukom savio pod šank da izvuče zaboravljenu bocu. — Ali je dobar! Iz Omahe, nabavio sam nekoliko frala za prave mušterije...

Holidej otpi jedan gutljaj, a zatim iz svoje pozlaćene tabakere izvuče jednu cigaretu.

— Dolazite izdaleka? — raspitivao se krčmar. Videlo se da pita tek onako, bez cilja, da produži razgovor. Međutim, kockar ga nije udostojio odgovora.

Pažnju mu je privukao čovek za stolom, nedaleko od šanka, pod improvizovanom nastrešnicom od zaobljenih drvenih palica. Žučkasta svetlost padala je na veliki sto sa zelenom čojom i osvetljavala špil karata.

Bio je sam i, videlo se, nervozno je okretao karte ne ispuštajući iz vida došljaka za šankom.

U jednom trenutku njihovi pogledi se ukrstiše i čovek za stolom podiže ruku.

— Poker? — ponudio je Holideja.

I krčmar je čuo taj poziv, namrštitivši se odmah.

— Poznajete ga? — ne izmače kockaru krčmarev izraz lica.

— Lod Laverhold — odgovori ovaj napućivši svoja debela usta kao da je osetio smrad. — Kockar, ali više bitanga. Pazite da vam nešto ne smuti.

— Kako znate da ću igrati?

— A šta biste drugo? — razvuče

ovaj usta u osmeh. — Po vama vidim da niste žrtva kad se pokera tiče. Voleo bih da vidim Laverholda kako se puši...

Kockar ispi svoj brendi i ostavi cigaretu da mu dogoreva u uglovi-ma usana.

Laverhold je ličio na leš: mršav, bolesnožute boje kože, dugi, tanki prsti i izbačene jagodice, vodnjikave oči i orlovski nos kao u orla, a na vratu mu se nasadivala grba i činila ga nestvarno prozračnim. Nosio je, međutim, dobro krojeno ode-la i šešir po poslednjoj modi, bele boje.

— Ako je to važno — došapnu mu krčmar — uvek ima para!

Laverhold je pružio ruku prema stolici prekoputa.

Poziv je bio toliko očigledan da su ga svi u salunu opazili.

— Ako mene pitate — mrmljao je krčmar dalje, praveći se da briše ploču — on živi od prljavih poslova...

— Čisti ulice? — podsmehnula se Dok.

— Vraga! Taj otkucava, prokazuje, lažno svedoči... a i ucenjuje. Međutim, teško je sve to dokazati.

Tada se Laverhold ponovo oglasi.

— Zar čuveni Dok Holidej ne sme da sedne sa bednim Lodom Laverholdom i odigra partiju pokera?

Kockar prebaci cigaretu s jednog kraja usana na drugi. Čovek ga je, očigledno, izazivao na vrlo nefer način. Prozvao ga je po imenu, misleći da ga time stavlja pred svršen čin.

A pominjanje Džordžijančevog imena zaustavilo je u salunu sve razgovore. Nastao je tajac.

Krčmar je zurio u svog sagovornika, bez daha.

— Vi ste... vi ste zaista Dok Holidej? — upitao je, još nesvestan s kime je razgovarao za šankom. Bio je to udarac za njega, pravi šok!

— Jesam — potvrdi kockar. — Znači li to da nemam više pravo na brendi?

Krčmar otrese glavom kao da odbacuje sa sebe neki teret.

— Pakao! — procedio je. — Ako ste vi Holidej, onda se Laverholdu loše piše! Imate piće na moj račun! Samo...

— Samo...?

— Ništa! Nadam se da znate šta činite...

Džordžijančevo ime još je lebdelo u vazduhu, kao udaljena grmljavina. Ljudi su se zgledali, šaputali, piljili u tamno odevenog kockara i divili se Laverholdovoj drskosti da izazove takvo ime na pokeraški dvoboj.

Oni najsmeliji primili su sve to s negodovanjem.

Larami je taman postao miran grad, a pojava čuvenog strelca Zapada mogla je samo da mu povрати nekadašnju mračnu slavu!

Holidej je jasno čuo da neko izgovara Lombardovo ime i da se dva momka dižu sa svojih stolica i izlaze prema vratima. Dakle, maršal Laramija će uskoro stići i podsetiti ga na ono veče!

Džordžijanac se odvoji od šanka i priđe stolu za kojim je Laverhold već mešao karte. Bio je siguran da će kockar prihvatiti njegov poziv.

— Očekivao sam vas — rekao je, pokazujući dva reda retkih, pocrnelih zuba.

— Otkud znate ko sam? — upita nehajno Dok, opkoračujući stolicu. Laverhold je žmirnuo očima, izveštačeno se smeškajući.

— Video sam vas već — rekao je. — U Ebilejnu, Tulsi, Baton Ružu, Santa Feu... ko će se setiti gde?

Holidej preseče karte.

On je odlično pamtio lica, a Laverhold nije bio u njegovom sećanju, bar ne za istim stolom.

— Ja volim oštru igru — najavio je on, ispod oka pretražujući salu.

— Od toga se može poseći — primeti Holidej i zatraži jednu kartu.

— Ne više? — zapita Laverhold, uzimajući za sebe tri.

Kockar i ne pogleda dobijenu kartu. Išao je na neviđeno, hladno prihvatajući Laverholdovo licitiranje.

— Ubeđen sam da blefirate, Holideje! — trijumfovao je on. — Šta imate da kažete na moj triling kečeva?

— Bedno — uzvрати Džordžijanac s takvim prezirom da njegovom protivniku pobeleše jagodice. — Dovoljan je običan ful.

Laverhold promrsi neku kletvu i plati.

Tako je počelo.

Svi su pogledi u „Kazinu” bili

okrenuti prema igračima. Čak je i točenje pića za trenutak zamrlo.

Napolju, sunce je ponovo probilo oblake i zraci su prodrli kroz prozorska okna saluna, boreći se sa duvanskim dimom da dopru do najbližih lica.

Lako zavaljen u stolici, Džordžijanac je mirno uništavao sve Laverholdove otpore, neosetljiv na njegov repertoar trikova i blefova.

Razlika u klasi bila je toliko očigledna da su neki odustali od posmatranja. Samo je Holidej mirno prihvatao igru, jer nešto se nije uklapalo u svemu tome: običan kartaroš smelo ga je izazvao na dvojboj, unapred potpisujući svoju kapitulaciju.

Ko se krio iza te pogrbljene, bolesne prikaze?

Lombard?

Upravo tog časa ogromna senka pala je na njihov sto, a u salun je po drugi put tog dana zamrlo razgovor.

— Igraš li, burazeru, ili brojiš paučinu? — prekinuo je kockar Laverholdovo zurenje iznad njegove glave. Osećao je otprilike ko bi to mogao biti, ali se mirno predavao svojim kartama.

Pod je zaškripao pod telesinom maršala Laramija.

Zaobišao je sto i naslonio se o zid, fiksirajući Džordžijanca neodređenim pogledom.

Ovaj ga ne udostoji nijednim znakom da ga primećuje.

Lod Laverhold, primetno nervo-

zan, odigra ovaj krug smušeno i početnički.

Još uvek ne dižući pogled, kockar prevali preko jezika rečenicu koja je tištala Frenka Lombarda.

— Uhapšen sam, šerife?

Laverhold podeli brzo karte, ali kockar ih ne prihvati.

Oblak je, napolju, ponovo prekrrio sunce i polutama zacari salunom. Niko nije mogao da predvidi šta će se desiti i kako će se čuveni laramijski šerif poneti prema legendarnom kockaru...

Bili su napregnuti, obojica. Samo, brzina je bila na strani Doka Holideja, a zakona na strani Frenka Lombarda. To je bilo maršalovo preimućstvo.

Onaj odlučujući trenutak je prošao i kockar se opusti. Podigao je svoje karte i natenane ih razgledao. Sada je na šerifa bio red da odgovori.

— Ovo je grad zakona, mister — kazao je on glasno, da ga svi čuju. — Sve dok igrate pošteno, pod mojom ste zaštitom...

To je bilo da čovek pukne od smeha!

Međutim, Džordžijanac je Lombarda smesta isključio iz sebe. Znao je da tip kao on neće ništa uraditi pred svedocima. Možda će mu pripremiti za kasnije kakvu svinjariju, ali u salunu nije potezao ništa od neslavne uspomene nedaleko od Šajena.

Malo zatim, Frenk Lombard napusti salun.

Lod Laverhold je već bio izgubio tri hiljade dolara. Velika suma za jednog bednika kakav je on bio.

Krčmar je uskoro zapalio preostale svetiljke na stubovima. Suton se u to doba rano spuštao s Laramijskih planina, okovan tamnosivim oblacima.

— Možeš da prestaneš kad hoćeš — dobaci kockar zajapurenom partneru.

— Ne! — skoro je dreknuo ovaj i zatražio nov špil sa šanka.

— Ovaj nije dobar? — upita uzgred Džordžijanac.

— Nije — uzvрати Laverhold — jer vi stalno dobijate! A ne verujem da će to meni poći za rukom, dok ste vi naoružani...

Hladni pogled čoveka iz Džordžije prešao je preko Laverholdovog lica poput snežne oluje i njemu se brada zatresla. U svakoj drugoj prilici, kockar bi drukčije reagovao. Sada je, međutim, pustio da stvari idu svojim tokom. Sve je, izgleda, bilo deo druge igre, ne ove koja se odvijala za stolom.

— Nikad ne pucam u dobre karte — rekao je potom — već samo u pogane jezike!

Laverhold se preznojavao.

Džordžijanac ga je tukao iz partije u partiju, ne dajući mu oka da otvori.

Novac se sa Laverholdove strane preseljavao na Holidejevu u sve većim količinama. Izgledalo je da ga ovaj nemilice rasipa samo da ga se što pre reši.

Kada su i trikovi i novac presušili, Lod Laverhold je mogao da odigra još samo jedan potrez!

Da optuži.

— Nemojte da mi pretite! — odjednom je povikao i svi okolo su se trgli. Čak i za Džordžijanca je ovaj nastup bio malo iznenađenje. — Otkrio sam da varate, Dok, ali to ne znači da mi koltovima možete zapušiti usta!

Holidej je pokušao da pronikne u razloge ovakvog Laverholdovog ponašanja, ali nije uspevao.

— Pretio mi je! — obratio se Laverhold svima, mlatarajući rukama. — Zato nek mu sav ovaj novac služi na čast!

— O kakvoj časti ti pričaš? — čuo se glas jednog starijeg čoveka sa strane. Neko se nasmeja. Laverhold se, međutim, nije predavao.

— On je varalica, blefer! — drao se po salunu. — On je u stanju da me...

— Zaveži, pacove! — dobaci mu kockar metalnohladnim glasom i lagano se uspravi.

Laverholdova kolena odjednom popustiše i on zamalo da se skljoka na pod. Nekako se ipak pridržao za ivicu stola i s užasom u očima posmatrao ledeni odsjaj u Džordžijančevim očima.

— Pretio mi je... — mucao je, ali sada mnogo tiše i neuverljivije.

Blistavi Holidejev pogled bila je za bednika prava smrt koja ga steže pod grlom.

— Hoće da puca! — cvilco je La-

verhold, iako je bilo očigledno da su kockareve ruke daleko od kolto-
va bile prekrštene na grudima.

— Ne prljam olovo na gradskom
đubrištu — reče on, posmatrajući
ga kako se spotiće kraj zida i pri-
bližava vratima. Vukao se pogrbljen
i skupljen, kao da iščekuje odnekud
sa strane udarac od koga se neće
podići na vreme...

Odahnuo je tek kad se našao na-
polju, na vazduhu.

Tada se zadovoljno iscerio.

Larami je tonuo u prohladan su-
mrak, u baricama na izrovanoj i
raskvašenoj ulici ogledalo se večer-
nje bledilo između dana i noći.

Znao je dobro: kicoš kao Holidej
neće prljati ruke na takvoj vuciba-
tini kao što je on bio. I to je bilo
dobro, inače se ne bi usudio da izgo-
vori svašta. A osim toga...

Odjednom ga neko dograbi za ru-
ku i odvuče za ugao, prigušujući mu
šakom krik straha.

Skoro pridavljen, Laverhold je ko-
luta očima, ali to je bilo jedino či-
me je davao znake života. Celo telo
mu se paralisalo od straha.

Onda stisak popusti i Laverhold
se zatetura.

Dočekao se na zidu, hvatajući vaz-
duh punim plućima.

Zatim je ugledao lice Frenka Lom-
barda pred sobom!

— Dakle? — pitao je maršal, ka-
da se ovaj malo povratio i smogao
snage da govori.

— Uh... Skoro si me ugušio...

— Govori! — nestrpljivo će Lom-
bard, zaklonjen senkom.

— Sve je u redu, Frenk!

— Ne zovi me Frenk — zareža
ovaj — ja sam za tebe maršal. Upam
ti to.

— U redu... maršale. Sve sam
uradio onako kao što si mi rekao...

— Baš sve?

— Sve! Optužio sam ga da vara
i da mi preti... Tako si zahtevao?
Ali, jedva sam umakao! Kada je po-
čeo da se diže prema meni, mislio
sam da mi je odzvonilo.

— To ti verujem — prezrivo mu
dobaci maršal.

Lod Lavehold je zakopčavao ka-
put, gledajući Lombarda pravo u
oči.

— Sad briši! — reče mu ovaj pos-
le kraćeg ćutanja.

— Hej — pobuni se Laverhold. —
A mojih pet stotina dolara?

— Kasnije.

Ali ovaj se nije tako lako preda-
vao.

— Dao si mi pet hiljada dolara
da ih izgubim protiv Holideja i ja
sam ih izgubio. Ali, sad hoću obe-
ćanu nagradu, pet stotina dolara!
Gde su?

Lombard povuče Laverholda još
dublje u senku i raspali mu žestok
šamar. Njegova glava odlete u stra-
nu takvom silinom da se činilo da
će izleteti iz ramena.

Šerif Laramija se nije libio da
Laverholdu zavrne ruku i postavi
ga tako da je mogao čizmom da ga
pošalje u blato.

— Tebi novac ne treba — došap-
nuo mu je hrapavim glasom — bu-
di zadovoljan što si ostao živ protiv
kockara.

— Ali, obećao si...
— Šta je to obećanje bez svedoka? — prodrma ga maršal.
— Mislio sam da tvoja reč...
— Moja reč važi za poneke ljude, ali ne za bitange kao što si ti! Obavio si svoj deo posla i primi moju zahvalnost. Ništa više.

Laverhold se najzad nađe na sopstvenim nogama, podalje od Lombarda.

— Ne možeš ti to tako sa mnom — zakreštao je, uzmičući.

— Da nećeš da laneš nešto? — upita maršal pretećim glasom i ovog ispuni jeza po celom telu.

— Ne... ali da znaš, možda mi duguješ nešto više od zahvalnosti.

— Šta to?

Laverhold je oklevao sa odgovorom.

— I ja znam ponešto o tebi...

Maršal Laramija se ukoči. Ruka mu nesvesno pođe prema opasaču, ali Laverhold to nije opazio.

— Ne dajem ništa na to! — rekao mu je.

— Ipak znam nešto...

— Neka od tvojih ucena? Ali to kod mene ne prolazi...

— Seti se Keneta Kigana... — izusti ovaj najzad.

Lombard kao da je bio gromom pogođen. Srećom, u tami se njegovo lice nije dobro razaznavalo; zaklanjao ga je obod šešira i duboka senka verande.

— Vidiš da znam? — nasmejao se Laverhold, ali bledim, neuverljivim osmehom. Iznenadna maršalova ćudljivost kasno ga je opomenula.

— Ali, ja ću to čuvati, kao grob. Kunem se! — zavapio je Laverhold videvši da mu se Lombard primiće.

— Čutaćeš — muklo mu potvrdi maršal — ja ću se za to postarati...

I istog časa ga mlatnu revolverskom cevi po temenu, ulubivši Laverholdov beli šešir.

•
•

U predvečerje, dok se po Laramiju palila svetla kao u žitnim poljima svici, salun „Kazino“ napustio je čovek iz Džordžije, s cigaretom među zubima.

Ulica je bila pusta, ledena.

Krčmar mu je preporučio hotel „Kolorado“ za prenoćište. Pipadalo je Džimu Raselu, koji se trudio da ga održi na dobrom glasu. Imao je kupatilo, toplu vodu i odličnu kuhinju.

Da bi došao do hotela, kockar je morao da prođe pored poštanskog odeljenja u kome se nalazio Martin Ler!

Činovnik koji je nedavno svim silama pokušavao da se dodvori Frenku Lombardu pa je pokušao s leđa da ustreli Holideja.

Međutim, nije mu se ostvarila zamisao. Bio je oteran i vratio se u Larami kao pokisli golub.

Sada se nalazio kraj velikog drvenog stola sa dugom vrpcom u rukama, sa koje je čitao neku poruku. Za uhom mu se nalazila olovka a kraj nogu, ispod stola, dopola ispraznjena boca sa viskijem.

Lampa na stolu imala je abažur namešten tako da se svetlost svodila na mali krug. Lerovo lice je iznad abažura bilo u senci. Velika tučana peć u uglu obasjavala je zidove i prosto prikovala službenika za pod, jer napolje je bilo hladnije nego što je mogao da podnese.

Mašio se za bocu, bacivši nehotice pogled niz ulicu.

Tada je pretrnuo!

Zatvorio je oči, a onda ih ponovo širom otvorio...

Ne, nije se varao!

Taj poznati stas, tamno odelo, bljesak koltova...

On ispusti bocu, nemajući vremena da vodi računa ističe li iz nje dragocena tečnost ili ne.

Počela je da ga obuzima drhtavica i prvo što mu je palo na pamet bilo je da ugasi lampu. Prostorija je utonula u tamu.

A Dok Holidej je koračao prema njemu!

Došao je po njega!

Da mu se osveti, da ga ubije. Sećao se jasno one noći kada je obećao da neće zaobići Larami uprkos Lombardovoj zabrani.

I sada traži njega!

Džordžijanac je zastao nedaleko na tremu, kao da nešto premišlja. Žar cigarete osvetlio je za trenutak njegovo hladno, nedokučivo lice, a onda utrnuo i pretvorilo se u užarenu tačkicu.

Martin Ler otvori fioku svog stola gde mu se nalazio kolt.

Hladan dodir oružja kao da mu malo povratilo samopouzdanje.

Ne, neće ga uloviti kao pacova.

Bio je siguran da nije otkriven. Bežati nije mogao, kockar će ga naći. Zato je bilo najpametnije da učini ono što Holidej najmanje očekuje: da pređe u protivnapad!

Frenk Lombard očigledno još nije bio obavešten o kockarevom dolasku. Kad bude za to saznao, Holidej će biti razoružan. Ili mrtav.

Krenuo je prema vratima, ali je nespretno natrčao na ivicu stola i sa njega oborio svetiljku. Zvuk razbijenog stakla odjeknuo je, činilo mu se, preko cele ulice.

Zaustavio je disanje i bojažljivo provirio na prozor.

Holidej to, izgleda, nije čuo.

On se lagano probliži vratima i odškrinu ih. Prohlađan vazduh provuče se kroz otvor u sobu, zavladeći mu se pod kaput i za vrat.

Daske su škripale pod kockarevim čizmama.

Brojao mu je korake.

Bili su sve jasniji i teži. Nejasna senka prostirala se po daščanom prolazu, svetlost sa „Kazina“ udarala je Džordžijancu u leđa.

Martin Ler oseti da mu se usta suše i da vazduh postaje vreo. Obuzimala ga je paklena vrućina po celom telu.

Delilo ih je samo nekoliko koraka.

Kockareva silueta izbi pred sama vrata i poštanski činovnik Martin Ler proturi svoje mršavo telo napolje.

— Stoj! — povikao je, i sam uplašen od jačine sopstvenog glasa.

Holidej zastade.

— Ruke uvis! — komandovao je Ler. — Pucaću ako se samo pomeriš...

— Miran sam — javi se Džordžijanac, podigavši ruke iznad glave.

Martin Ler se osvrnuo, ali nije video ni žive duše u blizini. Niko nije mogao da mu pomogne da Holideja oslobodi njegovih „limkolna“.

— Mene nećeš ubiti — rekao je Ler, pridržavajući levom šakom zglobov desne u kojoj se nalazio kolt. — Uzalud si došao...

— Ne znam ko ste, mister — polako je odgovorio kockar — ali ne verujem da mi dugujete odlazak na onaj svet.

— Lažete! — dočekao ga Ler jarnosnim glasom. — Čekajte samo dok vas Lombard vidi...

— Već smo se videli — obavesti ga Dok, naslućujući koga ima iza sebe.

— Već ste ga... Ne blefirajte me! On bi vas strpao u ćeliju odavno.

— Možda nije raspoložen?

— Ne ometajte me — nervozno se priseti Ler. — Otkopčajte opasak... i pazite. Pucaću.

— To sam već čuo — reče kockar.

— Onda otkopčajte.

— Kako, nogom? — ironično dobaci ovaj. — Ili možda mogu da spustim jednu ruku?

Martin Ler se kolebao.

Ako kockar spusti ruku, možda će izvesti neki trik i pripucati, ne nišaneći. To je bio rizik za Lera.

— Ostanite tako — naredio mu je — Ja ću opaliti u vazduh i kad se ljudi okupe, Lombard će vas strpati u zatvor, a možda i na vešal!

— Grešite — opomenu ga Džordžijanac.

— Ka... Kako?

— Kad opalite, ruka će vam skrenuti malo u stranu, a meni je to dovoljno da se okrenem.

— Neće vam to uspeti.

— Videćete da hoće — bio je ubedljiv Holidej.

Ler je čvršće stegao dršku svog oružja.

— Onda neću pucati u vazduh — rekao je pakosnim glasom. — Ubiću vas, reći ću da je bilo u samoodbrani...

— S leđa, zar? — dobaci kockar podsmešljivo.

— Ne mari — dahtao je Ler. — Šerif će mi biti zahvalan.

— Pa, počni onda! — promrsi Džordžijanac i okrenu se.

Sada su stajali licem u lice.

Tako je Martin Ler zakasnio — sa svojom odlukom. Možda bi imao snage da puca u leđa, ali ovako — nije vredelo. Lice čoveka pred njim obasjavala je daleka, salunska svetlost, a to je bilo dovoljno da sjaj njegovih ledenoplavih očiju paralizira Lerovu ruku.

— Sada znam ko si! — mirno mu se obrati Dok. — Ti si onaj pas koji je podvijena repa otišao oteran od svog gospodara?

Martin Ler je zurio u Holideja kao u sablast.

— Ne... nećete me ubiti? — promućao je. — Niste zbog mene došli...?

— Gluposti! — odgovori kockar i istrže mu oružje iz ruke. — Vрати

se u svoju rupu i nastavi da ližeš čizme svom šerifu...

Kao hipnotisan, Ler dozvoli da ga Holidej lako gurne kroz vrata u mračnu prostoriju.

Onda su se koraci udaljili.

Poštanski službenik je nekoliko minuta stajao naslonjen o zid i pokušavao da se pribere, da li je sve ovo malopre sanjao, ili je to bila istina?

Prišao je prozoru, ali ništa se nije videlo.

Dok Holidej je iščezao kao duh. On se uhvati za čelo i pomisli da ima groznicu. Zatim primeti sopstveni kolt zadenut za pojas, i shvati da nije bio san...

Hteo je da potrči napolje i potraži Lombarda.

Međutim, pomisao da će ga ovaj ponovo oterati i prezrivo podsetiti da je obična pijana uštva, zadržalo ga je na mestu.

• • •

Te večeri, Gas Čimbok i Kenet Kigan razdvojili su se u Folas Siti-ju.

Kigan se uputio na zapad, prema Paulinsu, a Čimbok je krenuo put Laramija.

Lombardova zla kob tako se približavala gradu sa severa, u obliku Gasa Čimboka. Nosio je sa sobom gorka sećanja i ožiljke oko vrata i na licu.

Bio je, osim toga, sam.

Nedostajao mu je Vil Kamber, pa je ispijanjem viskija iz čaturice

pokušavao da izbriše iz sećanja njegove široko lice i razroke oči...

•
• •

Kuća Frenka Lombarda nalazila se na kraju grada, ograđena zidom i divljom lozom. Bila je jedna od najlepših u Laramiju, sa terasom na gornjem spratu i velikim stepeništem pred glavnim ulazom.

Maršal Laramija je zatekao poglašena svetla. Nalazio se u društvu dvojice ljudi, Peta Milera i Rika Harisona.

Njegova dvadesetogodišnja kćerka Džesi, međutim, te večeri nije mogla odmah da zaspi. Čula je jasno bat konja, zatim glasove pod prozorima. Poznala je očev. Nije bio sam.

Htela je da iziđe i da mu da do znanja da je budna, ali je nešto sprečavalo da to učini. Možda zbog prisustva nepoznatih ljudi, koje otac nije imao običaj da dovlači u svoj dom.

Služavka Betina nalazila se u sobi do nje. Ona je uveliko, sanjala Kelija Rosa, trgovačkog pomoćnika kod Mosa Danijelsa. Bila je to najveća trgovinska kuća u Laramiju. Keli je bio momak nešto stariji od Betina. A ona je imala blizu četrdeset godina...

Divan par, smejala bi se Džesi, zadirkujući svoju služavku.

U početku, Lombard se svim silama trudio da kćerku izoluje od beskorisnih ili opasnih poznanstava. Međutim, prolaskom godina ta na-

mera je popuštala pred devojčinom lepotom i plahovitošću.

S obzirom da je kćerku obožavao, Lombard se odupirao njenim prohtevima više iz navike.

Zvali su je „divlja Džesi“.

Umela je da se oblači kao muškarac, odlično je jahala, a umela je da se zaodene nežnim tkaninama i da ženstveno zrači oko sebe.

Momci Laramija pokušali su na sve načine da je se domognu. Ona je, međutim, svakome rekla u oči da joj je zasada jedina ljubav njen otac.

To su teško mogli da shvate, poredivši maršalovu gvozdenu ruku i devojčinu želju da oca prikaže drukčijim nego što ga svi drugi znaju.

Jer, Frenk Lombard je bio čovek oč zakona, nemilosrdan u obračunavanju i nezadrživ u sprovođenju svojih zaključaka i odluka, pa makar se to kosilo sa mišljenjima ostalih. Dok je Larami bio ozloglašen grad, takav šerif bio je pravi Mesija. Kasnije, pomalo je počeo da smeta ljudima koji su živeli od prometa, trgovine, kocke i zabave...

Džesi Lombard, rekosmo, volela je svoga oca i verovala mu na svaku reč.

Majku nije upamtila, odgajena je pod grubom, ali pokatkad i nežnom muškom rukom. Izrasla je u crvenokosu lepoticu zelenih očiju i tankog struka, lepih oblika i dragesnog hoda.

„Divlja Džesi“ bila je cilj mnogih u Laramiju. Svi su želeli da jednom postanu njeni ukrotitelji. Ali su, jedan po jedan, odustajali.

Često zbog nje, češće zbog šerifa.

On nije voleo da se mnogo muva-ju oko njegove kćerke. Dvojici je porazbijao zube i zapretio da će ih obesiti ako se još jednom približe devojci. Naravno, o tome su morali da čute. Jednostavno su iščezli iz Džesinog života i kao da je više nisu prepoznavali na ulici.

Uostalom, bilo joj je osamnaest godina.

Vreme je bilo na njenoj strani.

Te noći, šerif je uveo u kuću Pita Milera i Rika Harisona.

Bili su to rančeri kojima je maršal Laramija mnogo što-šta progledao kroz prste, uz nadoknadu naravno. Pratili su ga i za Šajen, u poteri za Čimbokom i Kamberom. Vazili su za grube, odvažne ljude. A Lombardu su bila potrebna dvojica za tu noć.

Pit Miler je bio približne visine kao i Harison. Nosio je debeo, postavljen kaput do kolena i čizme opšivene na vrhu limom. Lice mu je bilo preplavljeno sitnim ožiljcima od bubuljica, upalo, duboko usađenih očiju i snažne vilice.

Harison, prosed i nešto krupniji, nosio je preko leđa običan kaput, ali ispod njega nalazio se debeo džemper i šal obmotan oko vrata. Na suncem opaljenom licu padale su u oči nežne, skoro ženske crte lica: mekana usta, mali nos i krupne, plave oči sa naglašenim podošnjacima i borama u uglovima.

Ušli su tiho.

Vrata devojčine sobe bila su odškrinuta, ali Lombard to nije video od zavesa namaknute na ulazu.

Bio je siguran da su zatvorena i da kćerka uveliko spava u to doba.

Zidni sat otkucavao je deset časova.

— On je još u sali za kartanje — obavestio je Lombard svoje pratioce, prinoseći šibicu lampi na stolu.

— Utoliko bolje — reče Harison jačim glasom. Na to ga Miler upozori, stavivši prst na usta.

— Spava li? — tiho se prenu Harison, osvrćući se oko sebe. Lombard klimnu glavom.

Džesi stiže do vrata i prisloni uho na otvor.

Ni sama nije mogla sebe da shvatiti. Šta se nje ticao razgovor muškaraca? Otac ju je učio da se u to ne meša. A evo, sada je nešto vuče da ostane na tom mestu, budna, načuljenih ušiju.

Maršal izvuče iz malog ormarića bocu i poreda po stolu tri čaše.

— Noćas ću ga strpati u ćeliju, a sutra će visiti — zadovoljno je rekao Lombard. Kraj vrata, Džesi pretrnu. Kakve su to reči? O čemu se radi? Više nije ni pomišljala na postelju.

— Lež je već u sobi — razglabao je Miler. — Ne izgleda baš zabavno.

— Polako — utišavao ga je Lombard. — Ostaje onako kako smo se dogovorili. Miler će izazvati pucnjavu, a kada Holidej uđe u sobu pojavljujemo se i zatičemo ga kraj leša. To je dovoljan razlog da sutra bude obešen po zakonu.

— Dobro si to smislio, Frenk — dobaci Harison. — U tvoje zdravlje!

Čaše su kucnule.

U svojoj sobi, devojka je shvatila samo jedno, njen otac u dosluhu sa

dvojom prijatelja priprema neko me vešala!

Njen otac!

Odjednom joj pade na pamet da upadne u susednu prostoriju i zapita ga otvoreno šta to smeri. Međutim, ipak je odustala. To nije bio njen posao. Otac je svakako znao šta radi.

— Kako si stigao da ubiješ... — javio se Miler, ali ga Lombardov glas preseče besno.

— Umukni!

— Ja mu ne bih dao više da pije — predloži Harison. — U mraku može slučajno da pogodi kockara?...

— Onda ćemo obesiti njega! — zaključio Lombard uz ciničan smeh, što Harison prihvati. Miler, međutim, odmah odloži čašu.

— Čuo sam neki šum! — tiho je rekao, podižući se sa stolice.

— Gde? — uozbilji se Lombard.

Miler pokaza prema devojčinoj sobi.

Frenk Lombard priskoči vratima u trenutku kada se Džesi hitro uvalačila pod pokrivače.

Maršal Laramija mogao je samo da zatekne mrak, tišinu i ujednačeno disanje svoje kćerke. Zadovoljno je pritvorio vrata i vratio se svojim sagovornicima.

Ali za devojku više nije bilo sna.

Ustala je i počela da se oblači. Onda je klonula na postelju, neodlučna. Šta da učini? Tamo, u susednoj sobi spremala se zavera protiv nekoga, i u njoj je glavnu reč vodio njen otac. Dakle, čovek koga je volela i u čije je poimanje zakona

slepo verovala, spremao se sada da ga izigra!

Škripa izlaznih vrata trgla je devojku iz razmišljanja.

Pritrčala je prozoru i razmakla zavese.

Tri jahača već su napuštali zidove i kapiju, da bi se na glavnoj ulici stopili sa tamom.

*
*
*

Dok Holidej je još nalazio u kockarskoj sali, a ništa se posebno nije dešavalo.

U jednom času pomisli da je počeo da uobražava.

Stolovi oko njega nastavili su da se prazne. Niko nije smeo da sedne prekoputa njega, niti je on to želeo. Ređao je karte za svoj račun, ispijajući brendi.

Glas o dolasku čuvenog kockara u Larami i njegova partija u „Kazinu“ brzo se proširila po gradu.

Fada je on bio prava kuga za varalice na kartama i mirne građane koji su put od kuće do viskija prolazili nekoliko puta dnevno i zamišljali da žive odlično.

Džordžijanac je, najzad, ostao sam u sali.

Pogledao je u svoj džepni sat: pola časa pre ponoći. U susednoj prostoriji hotela „Kolorado“ bilo je bučnije. Tamo se odvijao program na podijumu, koji je dopirao do stepeništa za sprat. Lepa igracića Pegi Pedžet spuštala se odozgo stepenik po stepenik, zakoračila bi na

podijum i zaigrala uz gromoglasnu klavirsku pratnju.

Time je „Kolorado“ započeo novu stranicu u Laramiju, izazivajući na neki način šerifa Frenka Lombarda. Pegi Pedžet je stigla samo dan pre toga na poziv vlasnika Džima Rasela, Dodela je još dve prijateljice i nesebično je laramijskim momcima i muževima otkrivala svoje duge, lepe noge u svakom raskoraku.

Hotel je bio dupke pun te večeri.

Do kasno u noć ostali su slobodni momci i besposličari. Međutim, svi su plaćali piće, pa Rasel nije imao razloga da prekida program i proglasi fajront.

Jedino ga je brinula činjenica što maršal još nije zavirio unutra, iako je sigurno bio obavešten o ovome.

Pegi Pedžet je bila raskošna plavuša, bele puti i skladne građe. Nosila je omamljiv dekolte i haljinu ukrašenu nojevim perjem i pozlaćenim šljokicama. Duga kosa bila joj je smotana u visoku punđu. Imala je malo iskošene, plave oči i blistave zube s kojima se obilato služila dok je pevušila i smejala se pred oduševljenim gostima „Kolorada“.

Džim Rasel, vlasnik, pročelavi šezdesetogodišnjak glatko izbrijanog lica i sa dosta sala na sebi, zadovoljno je posmatrao igru Pegi Pedžet. Istovremeno, zabrinuto je pogledao na ulazna vrata u iščekivanju maršala. Lombard je mogao svakog časa da uleti, opali u vazduh i proglasi ovu vrstu zabave

vredanjem javnog morala i zabrani dalji rad.

Mogao je... ali te noći nije imao vremena da i o tome razbija glavu.

Prethodno je sa Harisonom uneo u kockarevu sobu mrtvog Loda Laverholda, dok je Miler odvuкао Džima Rasela na drugi kraj zagovarajući ga kojekakvim besmislicama.

Laverhold je platio životom svoj dugi jezik: ako je i imao neku tajnu u vezi šerifa, morao je da čuti. Ovako je potpisao sebi smrtnu presudu i trebalo je da posluži kao mamac.

Za Džordžijanca!

Pet Miler je već čitav sat čekao u dnu hodnika, zaklonjen zavesom. Kada kockar bude otvarao vrata svoje sobe, on će pripucati i odmah klisnuti kroz sporedno stepenište. Lombard je računao da će Holidej stići da opali samo jedan metak, tačno onoliko koliko se nalazilo u telu Loda Laverholda... Zatim, Džordžijanac ulazi u svoju sobu i zatiče mrtvog svog današnjeg partnera. I dok mu se javljaju prve sumnje, Lombard i Harison će već biti na ulazu sa otkočenim revolverima.

Dok Holidej će biti uhapšen i okrivljen za Laverholdovo ubistvo. Postoje svedoci koji će povrditi da je pretio svom partneru da će ga ubiti zato što je ovaj otkrio da ga kockar vara.

I ujutru će ga odvesti na vešala!

Njega, čuvenog strelca, živu legendu Zapada, Doka Holideja!

Milerov pucanj biće signal za

Lombarda i Harisona koji su se motali oko hotela, uvučeni u senku verande. Lombard je računao i na kockarev otpor, međutim, u tom slučaju on će ga ubiti pod opravdanjem da je hteo da se odupre vatrenim oružjem zakonu.

Ali, on je radije želeo da ga vidi obešenog.

Brza smrt slavnog kockara nije mogla da zadovolji ranjeni ponos Frenka Lombarda.

Iz velike sale ponovo se začuo oduševljen pljesak, čim je prestala klavirska muzika i Peđgi Pedžet sišla da predahne.

U kockarskoj sali Dok Holidej je odgurnuo stolicu ispod sebe. Stavio je špil karata u džep kaputa i krenuo prema sobama. A da bi došao do njih, morao je proći kroz bučnu prostoriju i sresti se sa Pegi.

Sala za zabavu bila je utonula u pravu duvansku maglu i samo najbliža lica mogla su se razaznati. Udaljeniji stolovi izgledali su kao zavesom pregrađeni među sobom.

Pegi Pedžet je sišla sa podijuma prema šanku, praćena zadivljenim pogledima.

Haljina je imala sa strane veliki razrez i pri hodu joj je otkrivala nogu, uvučenu u crnu, mrežastu čarapu.

— Prokletstvo! — uzviknuo je jedan delija kad je namirisana pevačica prošla pored njega i pružio ruku da je dohvati. — Hajde, sedni za sto, ne pitam koliko će da me košta!

Velika, maljava ruka dograbila je

nežnu devojčinu mišicu i grubo je povukla sebi.

Džim Rasel je s negodovanjem pošao prema napasniku.

— Pusti me, budalo! — odbrusila je plavokosa lepotica pijanom siledžiji.

— Neću! — rekao je ovaj i zacerekao se. Iza njegovih leđa ču se pljesak i odobravanje.

Momak je bio za glavu viši od Pegi. Imao je široka ramena i bikovski vrat, pljosnato lice sa sitnim duboko usađenim očima. Šepuric se po sali samo u košulji jarko-crvene boje, razdrljenih grudi i nabreklih vešta po rukama.

— Ja sam Klej — predstavljao se on, ne ispuštajući Peginu mišicu, koja se počela ozbiljno crveniti pod njegovim stiskom. — Klej Lobek! Nisu ti pričali o meni?

Vlasnik hotela Džim Rasel stigao je do stola i počeo da interveniše.

Međutim, mogao je samo da se obesi o Lobekovu ruku, ništa više.

— Ostavi je na miru! — povikao je, modar u licu od srdžbe. U sebi je žalio što nije, pored Pegi, angažovao bar dva čuvara reda. Jer, lepa pevačica bila je mamac za nevolje.

— Skloni se, stari! — odbacio ga je Lobek kratkim trzajem. — Nisi valjda dadilja ovoj dami?

— Ti si pijan! — tvrdio je vlasnik, očekujući pomoć sa strane, ali pozni gosti bili su suviše naliveni viskijem da bi propustili jednu ovakvu scenu.

— Jesam — nije odricao Lobek,

privlačeći Pegi sve bliže. — Dama je za zabavu, zar ne, matori? Ili si je možda doveo ovamo samo da naparimo oči?...

I on žestoko odgurnu Rasela u stranu.

Vlasnik hotela je pao na jedan sto, oborivši staklariju preko sebe.

Devojka se svim silama trudila da ne pusti glasa od sebe, iako je Lobekov stisak bio životinjski.

Klej Lobek, kovač iz Laramija, važio je za opakog sugrađanina kad je trezan. A kada je bio pijan, što se istina retko dešavalo, imao je stotinu „bubica” s kojima je jedva Frenk Lombard izlazio na kraj.

Te noći kao da je naslutio da maršala nema u blizini. A Pegi Pedžet mu se, tako, učinila poput anđela koji je sišao sa nebeskih visina na Divlji zapad i kraj njega potražio utočište...

— U pakao! — dreknuo je i ispravio se još više. Svi su odmah začutili. — Ova cura će biti sa mnom. Ima li neko protiv?

Svi su ćutali.

— Ima? Nema? — pitao je ponovo Lobek, sa prizvukom ironije u glasu. Tako nešto je i očekivao: svi su ga se plašili.

Zato se zacerekao pobedonosno i zaključio:

— Dakle, nema!

— Ko to kaže? — odjeknuo je sa strane hladan, metalan glas.

Klej Lobek se zgrčio kao da je pogođen u želudac.

Ko se to usudio da mu protivu-reći?

U tišini koja je potom nastala, lepo se čulo škripanje kostiju dok se Lobekovo telo okretalo prema glasu.

Pegi Pedžet je zaboravila na svoj bol. Oči su joj se raširile i nešto kao smešak zatitrao je u uglovima njenih lepih, debelo premazanih usana.

— Ko se to javio? — zapitao je Lobek, mada je jasno video stranca u tamnom odelu, s palčevima zadenutim za opasač.

— Zašto pitaš kad znaš? — odzvao se Dok Holidej, miran kao glacer.

Kovač iz Laramija se nasmejavao, prvo tiho, a zatim sve jače. Onda je ispružio ruku prema kockaru.

— Pogledajte! — obrati se prisutnima. — Kakav kicoš! Otkud se stvorio ovde, znate li? Da ga nisu iskopali iz nekog starog groba?

Ljudi su ćutali.

Klej Lobek nije znao koga ima pred sobom.

Oni koji su znali, nisu mogli da mu došapnu. Bilo je kasno. A možda su verovali da će Lobek biti u stanju da učini nešto više...

— Ta dama je sa mnom — dobaci Džordžijanac i krete napred.

Lobek privuče devojkicu iza sebe, isprečivši se pred kockarem kao zid.

— Ne bih rekao — prosiktao je, suzivši zenice. — Ona je moj gost. Moj!

Pegina ruka je počela da trne. Oko mišice stvarao se modar prsten i Holidej je to primetio.

— Skloni ruku sa nje! — oštro je raredio.

Međutim, Lobek nije davao na to ni pet para.

— Ne dolazi u obzir, kicošu! — odgovorio je i pojačao stisak.

Kockar kroči još dva koraka napred. Sjaj njegovih ledenoplavih očiju otreznio je Kleja Lobeka za tili čas.

— Ne prilazi više! — povikao je Lobek i zauzeo borbeni stav. Ruka mu skliznu niz bok, prema koltu.

Holidej je stao i malo otklonio krajeve svog dugog, crnog kaputa.

„Linkolni” sa niklovanim cevima i drškama ukrašenim slonovačom bljesnuli su pri oskudnoj svetlosti kao sunčevi odsjaj na čeliku.

Nalazili su jedan prema drugom, običan kovač prema fantomskom strelec.

Sudbina je opasno iskušavala Kleja Lobeka.

I on kao da je osetio svoj kraj.

Zato mu se lice ponovo razvuklo u prezriv smeh. Otkopčao je opasač i pustio da mu padne na pod, uz čizme. Tek tada je pustio Pegi Pedžet od sebe. Pevačica se zateurala i Džil Rasel je već bio tu da je prihvati. Očima je dao znak barmenu da naliže do pola čašu sa viskijem.

— Priđi! — pozvao je Lobek Džordžijanca, mahnuvši mu svojom divovskom šakom.

I, na svoje najveće iznenađenje, on primeti da mu se čovek u crnom mirno približava!

Prokletstvo!

Skupio je prste u pesnice veličine dečje glave i počeo da se njiše.

Kockar je dolazio kao avet.

Klej Lobek je sve manje bio siguran u sebe, ali se uzdao u svoj prvi udarac. Od njega se retko ko dizao pre nekoliko minuta.

Prostor oko njih bio je brzo ispražnjen.

Velika, maljava kovačeva ruka uputila se prema Džordžijancu poput drvenog malja!

Brzina kojom se spuštala bila je zadivljujuća. Ali, brzina kojom se Holidej poslužio da izbegne taj nemilosrdni dodir — bila je upravo neverovatna!

Kockar se iskrenuo gornjim delom tela i pesnica je prohujala pored njega u prazno...

Klej Lobek se zateturio.

Uspeo je da se zadrži na nogama kada ga je stigao oštar udarac ivicom dlana po kičmi.

Kovač je jeknuo, ispravljajući se.

Izgledalo je da ovaj potez nije ni osetio. Divlji sjaj u očima opomenuo je Holideja da borba mora biti kratka, bez ustupaka.

Zato je, ne sačekavši novi Lobekov napad uputio brzi kroše po desnoj strani, usmerivši odmah sledeći udarac u pleksus. Lobek je samo malo zastenjao.

Holidej nije bio stvoren za salunsku tuču. On je nadasve bio kockar i revolveraš. Prste je morao da čuva kako bi preživeo među banditima, lopovima, varalicama i ubicama.

Zato je, ponovo, prešao u ofanzi-

vu: naglo je ispružio nogu i vrhom čizme pogodio Lobeka u cevanicu.

Kovač je jauknuo i sagao se mahinalno da se uhvati za bolno mesto.

Onda je pao!

Niko nije mogao sa sigurnošću da se zakune kako je Džordžijanac izveo sve to, rukom ili...?

Bilo je munjevito!

U stvari, dok se Lobek saginjao, kockar je hitro izvukao kolt, odalomio siledžiju drškom po glavi i vratio oružje na mesto takvom brzinom da je izgledalo da je kovač pao od udarca šake!

Ostao je da leži, kao pogođeni grizli.

Pegi Pedžet je trljala svoju mišicu i osmehivala se.

Bio je to znak da klavirista nastavi sa muzikom tamo gde je bio prekinut. Dva gosta su uhvatila za ruke Kleja Lobeka i izvukla napolje.

Kockar se uputi prema stepenicama.

Međutim, Pegi Pedžet već je bila kraj njega. Oslonila se na ogradu rukama, stavivši bradu na njih. Iskrice izazova bljesnule su u uglovi njenih očiju.

— Halo, Dok!

— Halo... Pegi.

— Nismo se odavno videli? — procvrkutala je devojka, s nekim odjekom tuge u glasu. — Od Ebilejna, zar ne?

• — Može biti — rekao je Holidej, s jednom nogom na prvom stepeniku.

— Izgleda da je to bilo pre jedne

večnosti — uzdahnula je Pegi. — Nisam stigla onda ništa da ti kažem...

— Samo sam pratio tvoj program.

— Samo? — razočarano je uzviknula pevačica. A onda se ponovo nasmejala. — Meni se činilo da ti se sviđam?

— Mnogim si se sviđala — reče Dok.

— A tebi?

— Umoran sam — izbeže on odgovor. — Doći ću možda sutra da te slušam.

— Sutra nećeš biti tu — rekla je ona ozbiljno. Kao da mu je čitala misli. — Ponudi me jednim pićem?

— Brendi?

— Naravno. Znam da to piješ.

Džim Rasel je čuo odlomak poslednjeg razgovora i lično je otišao za šank da donese bocu.

Kockar nije imao želju da sedne, a i Pegi je to razumela. Podigli su malo čaše u znak pozdrava i srknuli po gutljaj.

— Imam sobu broj osam — rekla je ona tiho. Ali Džordžijanac se pravio da ne čuje.

Pegi je neko vreme čekala odgovor, ali kako on nije dolazio, ispila je svoje piće naskap i protresla glavom, napravivši smešnu grimasu pri tom.

— Izgleda da ću se napiti noćas — procedila je, oborena pogleda. — Koji je broj tvoje sobe?

— Rekao sam ti već da sam umoran — odbi je kockar, ali bez oštri-

ne u glasu. Bilo je to blago, prijateljsko odbijanje.

— Broj dva?

— Izgleda da sve znaš — dobaci kockar. — Pogledaj ove ljude oko lo: ne misle da idu kućama. Svi čekaju na tebe.

— Briga me! — Ijutito je odmahнула rukom. — Htela sam nešto drugo da ti kažem... Soba broj dva? Mislim da je to ta soba...

Devojčino lice je odjednom postalo ozbiljno, a očima prelete senka.

— Hajde, Pegi! — počeli su da sa raznih strana padaju povici.

— Zapevaj!

— Dosta nam je viskija, hoćemo tebe!

— Požuri!

Džordžijanac je lagano izvukao cigaretu iz svoje pozlaćene tabakere, ne osvrćući se na glasove oko sebe.

— Šta nije u redu sa tom sobom? — upita nemarno, kresnuvši palindrvcce o lakom premazanu ogradu stepeništa.

— Videla sam neke ljude gore...

— U sobi?

— Mislim... Muvali su se tu, nisam želela da me vide, ali bilo je to pred tvojom sobom.

— Nisi prepoznala nikog?

Ona odmahnu glavom.

— Ne... Ali bila su dvojica. Posle su otišli iza zavese u dnu hodnika i odatle se nisu vratili. Šta se dešava?

Kockar sleže ramenima.

— Ne znam — priznade. — Ali saznaću uskoro...

I on zakorači stepeništem.

— Čuvaj se — dobacila mu je, dotakavši svojim malim dlanom njegov rukav. On klimnu glavom.

— Hvala, Pegi!

*
* *

Koraćao je lagano.

Kolutovi dima razvejavali su se iznad njegovog šešira, a fini miris duvana dopro je čak do Pita Milera, koji je čekao skriven iza zavesa na kraju hodnika.

Holidej je najzad, nailazio pred njegov nišan!

Znao je da su Lombard i Harison napolju, spremni da krenu u akciju čim se oglasi njegov pucanj.

Sve je trebalo da teče po šerifovom planu.

Trebalo je... Ali nije!

Kockar je zastao pred vratima svoje sobe, osluškujući šumove. Međutim, nije uočio ništa sumnjivo iznutra. Odakle je mogla da vreba opasnost?

Zavesa?

Da... Kao da se pomakla!

U magnovenju je to pomislio i posegao prema oružju. Međutim, Pit Miler je bio u boljem položaju i u vremenskom preimućtvu. Opalio je prema Holideju, a onda se sklonio iza zavesa i jurnuo prema sporednom stepeništu, na koje su vodila mala vratanca izduženog oblika.

U tom je i Džordžijamac uputio svoj „odgovor“.

Njihanje zavesa odalo je Milero-vo kretanje.

Vrelo olovo najboljeg strelca Zapada tupo se zarilo u telo čoveka u zasedi.

Samo jedan hitac ispalio je Holidej, baš onako kako je Frenk Lombard, maršal iz Laramija, predviđao.

Ali, jedno su izgubili iz vida: kockar je mogao da pronađe svoj cilj...

I našao ga je!

Zrno je pogodilo Pita Milera u vrat.

Pogođeni lupež je iskolaćio oči, osećajući da mu tle izmiče pod nogama. Pokušao je rukom da se dohvati nečega i ostane uspravan, ali sve mu je izmicalo...

Skliznuo je niz zavesu i sklupčao se na podu, pred samim vratancima koja bi ga za delić sekunde odvele napolje, u život.

Za to vreme, Lombard i Harison su uleteli u hotel, sa izvrućenim kol-tovima.

Ni oni nisu računali da će unutra biti toliko sveta u to pozno doba. Džim Rasel je prebledio, misleći da će šerifovo izobličeno lice uputiti ka njemu. Međutim, ovaj ga nije ni okrznuo pogledom. Klavir je umukao i kroz stravičnu tišinu nastali posle pucnjave na spratu i upada čuvara zakona, čuo se samo teški bat čizama dvojice došljaka. Oštar noćni vazduh ušao je za njim i kao hladan jezik olizao oznojena i zagrejana čela gostiju u „Koloradu.“

— Odakle se pucalo? — upitao je Lombard, praveći se da je sve slučajno čuo.

Jedan od gostiju mu rukom pokaza na sprat.

Harison krenu za maršalom, preskačući po tri stepenika. Nekoliko najradoznalijih polete za obojicom.

Bleda, Pegi Pedžet je grčevito stezala ogradu, nadajući se da odozgo neće izneti mrtvo telo Doka Holideja.

Frenk Lombard je samo časak zastao pred kockarevom sobom, a onda zamahnu nogom.

Vrata su odskočila i maršal je, ne čekajući da se ona vrate natrag, upao u sobu zaurlavši.

— Predaj se, Holideje!

Svi su čuli taj povik.

Rik Harison je pratio Lombarda u stopu. Međutim, na njihovo najveće iznenađenje, unutra se nije nalazio kockar!

Samo je, na sredini sobe, ležalo opruženo telo Loda Laverholda, onako kako su ga oni ostavili nedavno.

— Sto mu... — promrmljao je Harison i osetio da mu se ledeni žmarci penju uz kičmu.

Lombard još nije shvatio. Hteo je da zaviri u sve ćoškovke sobe, ne bi li odnekud izvukao prokletog kockara i postavio ga pred ljude, pokazajući prstom na njega: taj je ubica!

Ali, iza njih je odjeknuo hladan, jasan glas i poput hiljade zvona zazvonio u njihovim mozgovima.

— Mene ste spomenuli, gospodo? Lombard se okrenuo kao zver.

Dok Holidej je stajao na ulazu, lako oslonjen na dovratnik, nedvosmisleno ironičan i neuhvatljiv. A iza njega, opet, gomila gostiju na vrhu stepeništa bez daha pratila je ceo prizor.

Budale, pomislio je maršal u sebi, osetivši želju da ih sve redom

pohapsi i ugura u jednu ćeliju dok se ne uguše!

— Vi ste pucali, Holideje? — upita maršal bez okolišenja.

— Jesam — priznade Džordžijanac na Lombardovo iznenađenje.

— Priznajete? — prosi kta maršal i progura se ispred Harisona. — Našli smo mrtvog čoveka u vašoj sobi. Vi ste ga ubili!

— Koješta, šerife! — odmahnu glavom kockar, kao da odbija najobičnije gluposti od sebe. — Zašto bih ja to uradio?

— Kockali ste se — brzo je izgovarao Lombard. — Imam svedoke koji će potvrditi da ste mu pretili u „Kazinu“...

— To nije razlog da umre jedan čovek — uzvрати ovaj, gledajući pravo maršala u oči. — Ili da se obesi...

Lombard se namršti.

— Dajte mi vaš revolver — naredi.

Džordžijanac je za trenutak oklevao. Međutim, Lombard je u Laramiju bio zakon, a on je samo obična skitnica i kockar. Pružio mu je levi kolt.

Maršal pregleda doboš, bio je pun.

— Dajte mi drugi — naredi ponovo.

— Kad mi vratite taj — opomenu ga Holidej čvrstim glasom. Lombard nemade kud. Tek kada je vratio jedan „linkoln“ u futrolu, kockar mu pruži svoj desni kolt.

— Ovde nedostaje jedan metak! — uzviknuo je Lombard trijumfalno. To je bio znak da Harison pregleda Laverholdovo telo i uzviknu.

— Ovaj je ubijen jednim metkom!

Maršal se pobedonosno cerio.

— Sve se slaže, Holideje! — rekao je. — Laverhold je pogođen jednim zrnom... onim koji nedostaje u vašem revolveru! Zašto ste ga ubili?

— Nemoguće, šerife! — javio se Džordžijanac, ne uzbuđujući se.

— Ne pokušavajte da se pravdate — zapreti maršal.

— Ni najmanje — uveravao je ovaj hladno, kao da uz čašicu pića raspravlja o vremenu pred žetvu, ali je zaista nemoguće da jedno moje zrno pogodi dva čoveka na različitim stranama!

Lombard se zagrcnu.

— Šta...?

— Ja u sobu nisam ni kročio pre vas — nastavi mirno kockar — a pred vratima sam imao razgovor sa jednim tipom iza zavese...

Šerif i Rik Harison brzo izmenjaše poglede.

— O čemu to pričate, do đavola! — procedio je Lombard, psujući u sebi Milerovu nesmotrenost.

— O nekom tipu koji je pucao na mene i koji je ostao tamo, s mojim metkom u sebi.

Dva čoveka se izdvojiše iz gomile i pohitaše na označenu stranu. Lombard je pogledom ubijao Holideja, a ovaj mu je uzvraćao ironijom u uglovima svojih usana.

— Osim toga — nastavio je kockar — neki vaš lekar, bilo koji, lako će ustanoviti razliku. Ovaj leš u sobi, kladim se, mnogo je hladniji od ovog iza zavese...

To je moralo da bude tačno, ali se nije uklapalo u Lombardove planove. Maršal Laramija je znao da

je izgubio igru, ali ne i čitav rat! Nije smeo da dozvoli da dođe doktor i bilo šta natukne na njegovu štetu.

— Razilazite se, svi! — povikao je prema ljudima. — Sve neka ostane na svom mestu, dok istraga ne počne... Razilazite se!

Ljudi su gundajući zastrugali čizmama po stepeništu. Ona dvojica, dovukla su mrtvog. Pita Milera i stavila pred šerifa. Ovaj ga pogleda sa gađenjem. Uostalom, možda je i bolje tako.

Mrtva usta ne govore.

— A vi — obratio se suvo kockaru — napustite Larami u roku od pola časa. Jasno?

— Sa zadovoljstvom, šerife — prihvati Holidej.

A onda pruži ruku.

— Moj revolver — opomenu Lombarda.

Ovaj mu besno stavi kolt u šake i okrenu mu leđa.

Džim Rasel je otpustio klaviristu i rukama davao znake gostima da se razidu.

Praćen Rikom Harisonom, Lombard je izišao napolje da se izduva i izbesni.

— Propalo je — mrmljao je Harison, ne znajući šta drugo da kaže.

— Propalo? — isceri se Lombard, prekrstivši ruke na grudima. — Ko to kaže?

Harison ga je gledao s nerazumevanjem.

— Pa... Očigledno mu ne možemo ništa pred ljudima, s obzirom da je Miler...

Ali Lombard ga nije ni slušao.

— Dao sam mu pola sata — ka-

zao je. — A za tih pola sata svašta se može dogoditi u Laramiju...

*
* *

I dogodiće se...

Džesi Lombard, kćerka maršala Laramija, obučena i prigrnuta debelim, toplim ogrtačem, pošla je tražom oca ne bi li ga sprečila da napravi kakvu glupost u društvu dvojice pokvarenjaka koji su ga pratili.

Koliko je mogla da shvati iz onog malopredašnjeg škrtog razgovora u susednoj sobi, trebalo je da se obesi jedan čovek, ni kriv ni dužan.

Jednostavno, namestili su mu da bude kriv i da, nije znala zbog čega, bude na drugom kraju konopca. A glavnu reč vodio je njen otac.

Njen otac!

To nije mogla da shvati. Otac, koga su u Laramiju kovali u zvezde i uzimali samo za dobar primer!

Sada je bio nagovoren, ili prisiljen, da učini neku prljavu stvar.

Morala je da ga spreči, dok ne bude kasno.

Trčala je ulicom, ne obazirući se na vazduh koji joj je sekao lice.

Obuzeta svojim mislima i željom da pronađe oca, „divlja Džesi” nije primetila jednog jahača na svom putu.

Tek kad je skoro naletela na konja u senci, trgla se preplašeno i ustuknula.

Svetlost iz hotela „Kolorado” pala je na jahačevo lice kad je malo izišao iz tame i devojčine oči se proširiše od užasa.

Bilo je to lice kao iz pakla iznešeno!

Oguljeno, modro, preplavljeno ožiljcima, s jednim zavorenim okom, dok se drugo, zdravo, upijalo u devojku kao lepljivo blato.

— Ne... — prošaputala je ona, podižući ruku. Čak i za devojku njenog kova i srčanosti, susret sa unakaženim licem Gasa Čimboka prevazilazilo je granice.

Gas Čimbok je, pukom slučajnošću, ujahao u Larami baš u trenutku kada je njegova žrtva trčala pustom ulicom u potrazi za Frenkom Lombardom.

Džesi je pokušala da se provuče pored jahača, ali je Gas samo malo trgnuo uzde i životinja pod njim je zagrabila put prebledeloj devojci.

— Tako lepo dete — primetio je Gas hrapavim glasom — ne bi smelo da luta samo u ovo doba?

— Sklonite se! — uzviknula je ona, već pribraniya.

Čimbok nije želeo da se njegov dolazak pročuje. Niti da izaziva napolje radoznalce iz hotela.

— Ne bojte se — umirivao je najbolje što je umeo — ne obraćajte pažnju na moje lice. Ništa vam neću.

Ona je ponovo htela da krene, a on je ponovo naterao konja pred nju.

— Samo jedno pitanje — tiho je dobacio. — Samo da mi pokažete jednu kuću...

— Kakvu kuću?

— Šerifovu... Gde se nalazi?

Džesi Lombard se trže.

Još jedan lupež se raspituje za očevu kuću? Kakav je to karavan

protuva poveo za sobom njen otac te noći?

— Zašto će vam šerif? — upitala je, trudeći se da ga ne gleda u lice, već negde mimo njega.

— Treba da mu prenesem neke pozdrave — lagao je Čimbok.

— Od koga?

Jahač se odjednom ukoči.

— Tebe se to ne tiče, curo — zareža on i ponovo okrenu konja na nju. — Samo mi pokaži kuću! Treba mi šerif lično.

— Tata nije tamo... — izreče se ona i kasno zapuši šakom usta.

Gas Čimbok je sporo shvatio da mu je ptičica sama uletela u naručje. A zatim mu se usta razvukoše u satanski smešak.

— Ti si Lombardova kćerka, a? — upitao je, zaželevši da to još jednom čuje.

— Jesam — prkosno zabaci glavu devojka. — A sad me pusti da prođem. Ili ću vikati!

Čimbok se osvrnu oko sebe.

U hladnoj noći pusta ulica činila je tamu još hladnijom i ledenijom. Trebalo je samo da se sagne i kupi svo „plen“.

Džesi Lombard nije ni sanjala šta bi joj se moglo desiti usred grada čiji je zakon njen otac, nedaleko od hotela „Kolorado“ čija su svetla padala preko ulice.

— Hajdemo, lepojko! — pozva je lupež i munjevito se naže sa sedla prema njoj.

Istog trena, Džesi se našla prebačena preko konja, pritisknuta Čimbokovom šakom. Iznenadenje je trajalo kratko. Prisebna devojka je kriknula iz sveg glasa i taj uzvik

odbio se od zidova kuća preko ulice, vratio se natrag i ispunio noć.

Gas Čimbok je nameravao da je odmah veže, ali sada više nije imao vremena.

Vrata na „Koloradu“ su se otvorila i pojavio se Dok Holidej.

•
• •

Kockar je odložio odlazak u sobu. Više mu se nije spavalo.

Pegi Pedžet je pokušala da uhvati njegov pogled, ali Džordžijanac nije želeo da iskazuje svoja osećanja čak i onda kada su to drugi zasuživali.

A devojka, poznanica iz Ebilejna, zaslužila je da joj bude zahvalan. Njena opomena stigla je u pravi čas: kockar je izbegao podmukli hitac i Lombardovu klopku.

Maršal Laramija stajao je kraj izlaza i merio minute. Njegov pogled bio je upadljivo uperen u zidni časovnik i svi su unutra znali da Holideju ističe vreme opstanka u gradu.

U drugim prilikama Holidej bi se možda oglušio o jedan ovakav zahtev. Međutim, nije želeo da izaziva ionako nezgodnu narav Frenka Lombarda u hotelu gde je Pegi Pedžet zarađivala svoj hleb.

Izišao je napolje u času kada se ulicom rasprostro prestravljen, ženski krik.

Kockar se mahinalno povukao prema zidu.

U polutami je primetio komešanje, a onda čuo trzanje konja.

Krik se dobro čuo i u sali.

Maršal Frenk Lombard izleteo je napolje. Praćen Rikom Harisonom. Prelazak iz svetla u mrak za časak je zaslepio čuvara zakona.

Da li je maršalova značka bljesnula pri svetlu ili je panika zahvatila Gasa Čimboka, tek, on je istrigao svoj veliki kolt i ispalio prema ljudima na ulazu nekoliko hitaca.

Učinio je to prilično nespretno. Zrna su prohujala mimo Lombarda i Harisona i uletela iznad pokretnih vrata u salu.

Odgovorio je Džordžijanac vatrom iz svojih „linkolna“. Međutim, Gas Čimbok je već nestajao u noći, odnoseći sa sobom novi krik Džesi Lombard.

— Ko je to, do đavola...? — promrmljao je maršal, besan na samog sebe što je dozvolio da Holidej pre njega uzvraći nepoznatom.

— Neka žena? — pitao se Harison.

— Ne shvatam — mrmljao je Lombard dalje.

Džordžijanac napuni svoje doboše i vrati koltove natrag. Tišina je ponovo prekrila ulicu i sve je ličilo na ružan san...

Međutim, u sali se nešto dešavalo.

Te noći, u stvari, dešavale su mnoge stvari, nepredviđeno gorke i tragične.

Pucnji su umukli i na ulazu se bojažljivo motreći okolo pojavio jedan čovek. Prešao je pogledom preko Harisona i Lombarda, a zatim se zaustavio na senci koja je označavala kockarevu figuru.

— Mister Holidej? — pozvao je čovek tihim glasom, kao da se plašio da nekog ne probudi.

Džordžijanac izide na svetlo.

Čovek pokaza rukom unutra.

— Pegi... — rekao je — zove vas...

— Šta se desilo, čoveče? — trže se Džordžijanac, predosećajući nevolju.

— Jedan metak je zalutao, valjda... — slegnuo je čovek ramenima, uzmičući u stranu da propusti kockara. Lombard pođe za njim. — I pogodio je...

Holidej prokrči put kroz okupljanu gomilu.

Stavljena preko jednog stola, ležala je Pegi Pedžet, okrvavljenih prsiju. Crvena tečnost rascvetavala se na njenim lepim, oblim grudima u cvet smrti. Ljudi su stajali nemi okolo, ne znajući kako da joj pomognu.

U stvari, pomoći više nije bilo.

Kockar joj priđe i nežno uze glavu u svoje ruke. Ona otvori oči i nešto kao magla ispuni joj kapke.

— Ne boli — prošaputala je. — Ništa to nije...

— Malo si samo umorna, Pegi — odazva se Dok.

Bila je bleđa, kao da je sva krv istekla iz nje za to kratko vreme. Ubica je, napolju, već grabio u panično bekstvo. Bila je to prva misao koja je u kockaru pokrenula želju da napusti Larami, ali njegovim tragom!

— Dok?

— Tu sam, Pegi.

Govorila je sve teže.

— Mislila sam... da ti se dopadam, tamo... u Ebilejnu...

Pogledala ga je jasno, u iščekivanju odgovora. Zašto je devojkica, kao

Pegi, mislila na običnog kockara u svojim poslednjim trenucima? Desetina zgodnih momaka i bogatih ljudi opsedalo je lepoticu na njenim gostovanjima, a u Ebilejnu, pre gotovo osam meseci, ona je opsedala Doka Holideja, privučena njegovom odbojnošću.

— Ti si lažljivica, Pegi — odgovorio je Holidej. — Lažeš da si mislila... bila si sigurna!

Ona se osmehnu.

Zatim joj bol nadođe odnekud, ispod. Zgrčila se, raširila oči sa užasom, stežući prstima Džordžijančev vrat i klonu...

Nečije ruke su se pružile prema devojci. Kockar podiže glavu i ugleda sredovečnog čoveka, bunovnih očiju i mrzovoljnog izraza lica.

— Ja sam doktor Daglas — rekao je promuklim glasom. — Slonite se da pogledam...

— Bolje se vratite u krevet — predloži mu kockar suvo — jer ovde nemate posla.

— Kako? Šta to pričate?

— Ona je mrtva.

Lekar uze Peginu ruku, a zatim prisloni uho na njena prsa.

— U pravu ste — promrmlja, pakujući svoju torbu — samo su me badava izvukli iz kuće. — Pogledao je u sat. — I to u ovo doba, gospode!

Frenk Lombard je posmatrao Džordžijančevo zategnuto lice i pretpostavljao da ga je devojčina smrt pogodila. Bio je to trenutak kome nije mogao da odoli i da ne dobaci pred svima.

— Smešno... Veliki kockar se rasplakao nad običnom devojčicom!

Zatim je pao kao pokošen!

Precizno usmeren Holidejev kroše oborio je šerifa i on se opružio kao klada.

Nebesa!

To niko u Laramiju ne bi smeo ni da pomisli: njihov čuveni maršal bačen na pod od ruke jednog kockara. Samo, taj kockar nije bio makar ko, a videlo se i po tome što je Lombard smesta povukao ruku već nadnešenu nad koltom.

Jer, oba „linkolna“ sa niklovanim cevima zurila su u njega kao dva tamna otvora smrti.

Šerif se lagano digao i obrisao nadlanicom krv sa ustiju.

Okolo je zavladao tajac.

Džordžijanac mađioničarskom brzinom okrete oba revolvera oko prstiju i smesti ih u korice. Stajao je, lako raskrečen, i gotov da na najmanji sumnjiv pokret ponovo izvuče svoje strašno oružje i poseje smrt okolo.

— Napali ste zakon — muklo mu dobaci Lombard, vrebajući okolo, naročito na Rika Harisona. Očekivao je njegovu intervenciju.

Ali, dok Holidej je ćutao. I stajao tamo, prokletu siguran u sebe, u svoje ruke.

Možda bi Harison nešto i učinio, da ga nije presekao kockarev pogled kao hladan čelik. Bila je to nedvosmislena opomena da će se kajati ko pokuša da ga omete.

Lombard je savladao svoju srdžbu i pogledao u veliki sat na zidu.

— Imate još pet minuta vremena — dobacio je, na opšte iznenađenje prisutnih. Svi su oni mislili da će se Holidej ili naći iza rešetaka ili na

podu hotela „Kolorado“, sa razbije-
nom lobanjom.

Sada su bili svedoci da se i nad
laramijskim maršalom našao neko
jači.

Udariti njihovog šerifa i potegnu-
ti uz to i koltove pod pretnjom smr-
ti, bio je atak na zakon, na red i mir
građana. Ljudi su počeli da gundaju
i neprijateljski mere stranca u cr-
nom.

Holidej je bio sam protiv gomile.
Ali to ga nije brinulo.

U tom su se spolja čuli povici i
mnoge glave se okrenuše na tu stra-
nu. Jedino su se Holidej i Lombard
i dalje odmeravali.

Poštanski činovnik, Martin Ler,
teturajući uleteo je unutra.

— Šerife! — vikao je iz sve snage.
— Gde je šerif?

— Tu sam — odazva se ovaj. —
Zašto se dereš?

Ler najzad zastade, uzimajući vaz-
duh. Bio je bled i ruka sa nekim pa-
pirom vidno mu je drhtala.

— Šta se desilo?

— Imam... imam poruku za vas
— najzad je promućao.

— Kakvu poruku, do đavola? —
obrecnu se Lombard, kome je pono-
vo izmakao odsudan obračun sa koc-
karem. — Od koga je?

— Dao mi je malopre... jedan ja-
hač, tamo...

Nešto poput usijanog gvožđa do-
taklo je Lombardovo srce. Uzeo je
papir, ali se nije usuđivao da ga
pročita. Kao da se na njemu nalazi-
la ispisana njegova zla sudbina.

— Kakav jahač? — zapitao je ti-
ho Lombard.

— Strašan... Ima užasno lice, pu-

no ožiljaka. Ako smem da vas pod-
setim, to je...

— Umukni! — zaurla šerif. — Šta
je hteo?

Lice puno ožiljaka, razmišljao je
Holidej primičući se izlazu. To je
moglo samo da se odnosi na jednu
osobu. Onu koja je za dlaku izmak-
la Lombardovim vešalima, kraj Ša-
jena.

— Rekao mi je da to odmah od-
nesem maršalu... Taman sam pošao
kući, a on je sa konjem naleteo na
mene! Mislio sam da je sama sotona
pošla da me uzme!

— I to je sve? — upita maršal,
razvijajući hartiju.

— Pa... nije bio sam. Nosio je
nekog preko svog sedla, neka žena
se otimala, ali bila je uvezana la-
som!

— Žena? — prenu se Lombard. —
Nisi je poznao?

— Ne mogu da siguram, bio je
mrak...

Lombard prenese pogled na papir.
Sricao je u sebi, polako, reč po reč.
Slova su bila skladna, videlo se da
nisu prenešena na papir u žurbi. Ja-
hač je cedulju verovatno nosio sa
sobom već spremljenu.

Pisalo je:

„Šerife, ako želite živu vašu kćer-
ku, dođite u Paulins i ponosite
30 000 dolara. Dođite sami.”

Ništa više!

Ljudi su opkolili Lombarda.

— Šta piše, šerife? U čemu je
stvar?

— Je li nešto opasno?

— Ko je bio jahač? Šta se desilo?

Frenk Lombard je buljio pred se-
be, kao na gubilištu. Papir je zguž-

vao jednim trzajem, kao da u šaci ima nekog živog stvora. Oči su mu, potom, bljesnule, a usta iskrivila u grč bola, mržnje i očaja.

— Moja Džesi... — prošaputao je, ali svi su to čuli.

Za trenutak je prekrpio dlanovima lice. Kroz prste, zatim, pustio je neljudski krik u noć.

— Neeeeee!...

A onda se zateturio. Ogromna telesina izgledala je načas manja nego ikad.

Rik Harison mu priđe i stavi ruku na rame.

Kao opečen time, Lombard odskoči u stranu. Lice mu je bilo izobličeno, drugo lice čoveka koga su godinama poznavali. Kao da se odjednom skamenilo i ogradilo od svih ostalih nevidljivim zidom.

Strgao je značku sa svog kaputa i bacio na pod, pred noge okupljenim ljudima.

Metalna zvezda čuvara zakona iz Laramija ostala je tako bez svog vlasnika.

Okrenuo im je leđa i tromim korakom pošao u noć.

Predstojalo mu je mučno, neizvesno jahanje na severozapad, prema Paulinsu.

Smrt je bila njegova zvezda vodilja.

Za Gas Čimboka smrt je dolazila sa još jedne strane, mnogo opasnije.

Čovek iz Džordžije već je pojahao svog ždrepcu i odgalopirao u noć...

•
• •

Sneg je počeo da se spušta na ob-

ronke Larami planina, kada su dva jahača, umotana u debelu zimsku čebad, izbila na visoravan zvanu „Đavolov pašnjak“.

Muškarac je jahao malo ispred, osmatrajući teren na koji je trebalo da pređu.

Izbegavali su naselja i ljude.

Bili su to Džesi Lombard i Gas Čimbok, na svom putu za Paulins.

Devojka je hrabro izdržavala tegobe mučnog puta. Za sve vreme ovog čudnog jahanja, ona je uspela da iščupa iz Čimboka priču o vešanju. Iako je malo verovala u nju, smatrala je da nečega ipak mora da ima. Jer, zašto bi tip kao Čimbok, došao u Larami da otme šerifovu kćerku, ako ne iz osвете?

Gas Čimbok joj je odmah stavio do znanja da će je ustreliti čim primeti ma i najmanji znak bekstva ili odavanja pred ljudima koje sretnu.

Ona je njemu prepuštala izgovore, a sama je ćutala, izgubivši nadu da će brzo biti spašena. Čimbok je vešto prikrivao tragove i neumorno grabio na zapad, satirući životinje pod sobom.

Rezervni konj koji ih je čekao na kraju Laramija, bio je opremljen zimskom opremom. Gas Čimbok je računao na ostru klimu planina i začudo brinuo se, na svojstven način, da Džesi bude toplo.

Krupne pahuljice snega topile su se na licu, a kratko zadržavale po odeći.

Bilo je to dugo jahanje.

Veliki deo puta prešli su sa malo hrane i bez vode. Iako su štedeli, rezerve su nestajale i glad je počela da izmara i devojku i Čimboka. Div-

ljina koja se pred njima pružala ulivala im je malo nade da će se spasti nevolje. Visoki četinari zaklanjali su nebo i vidik. Mogli su samo da se nadaju da će, sa neke uzvišice, ove ili one, ugledati dolinu i u njoj dim iz neke kolibe ili ranča.

A onda, devojčin konj je zahramao!

Gas Čimbok je žestoko opsovao. Samo mu je još to trebalo!

Džesi Lombard bila je umotana u čebe i veliki šal koji joj se skrivao polovinu lica.

— Sjaši! — naredi joj on.

Nije vredelo dalje: konj je ostao bez potkovice negde uz put. Njegovo hramanje otežavalo im je dalji put.

Već ukrućena od dugog jahanja, devojka se jedva držala na nogama. Gas Čimbok joj pokaza na svog konja.

— Požuri! — reče.

Zatim joj pomože da se uspuže uz sedlo.

— Osećam dim — rekao je malo zatim, raširivši nozdrve. — I to dobar neki miris...

Uzeo je konja i poveo za sobom, s devojkom u sedlu. Onaj drugi, bez potkovice, pratio ih je na pristojnom odstojanju, ne želeći da zaostane mnogo.

Sneg je sve žešće počeo da zaspica.

Džesi Lombard je pomakla šal kako bi oslobodila usta.

— Šta sada? — upitala je. — Jedan konj ne može da nosi dvoje.

Čimbok je ćutao.

Devojka se ponadala da će se ot-

mičar možda predomisлити i ostavite je negde, a sâm produžiti bekstvo. Jer, gotovo je sigurno da će otac organizovati poturu za njima. Bilo je samo pitanje vremena kada će stići...

— Umorna sam...

— Blizu smo — promrmljao je Čimbok.

— Ne vidim ništa...

— Videćeš!

Nastavili su put kroz pravu mećavu.

Sneg je prekrivao tle, prevlačio staze belim pokrovom i ceo pejzaž oko njih dobio je drukčiju boju, novo ruho a time i nove strepnje.

Sada je i sama Džesi Lombard u vazduhu osetila neki miris.

— Ima ljudi... — otelo joj se.

— Videćemo ko je — promrmljao je Čimbok i oslobodio dršku svog oružja od kaputa.

Džesi Lombard nije smela ni da pomisli da se radi o njenom ocu. Nemoguće da bi toliko ispred njih otišao. Ili su možda posredi Čimbokovi partneri?

Jedva se držala u sedlu.

Kad su dospeli na vrh prevoja, ispod njih se pružila dolina bez šuma. Pri dnu, kao hrpa blata, nalazila se oniska koliba sa kosim krovom i velikim dimnjakom iz koga se put olovnosivog neba izvijao tanak struk dima...

Oštro Čimbokovo oko primetilo je ispred ulaza dva konja.

To je moglo da znači da se unutra nalaze samo dva čoveka. Ko bi

to mogao biti u ovoj divljini? Kopači zlata, traperi, ili desperadosi koji misle da je ovo dovoljno dobro sklonište od zakona?

Sve je na njima bilo posuto snegom. Jedino su gornji delovi lica odavali toplinu. Gas Čimbok je koračao napred, iako je gazio prema nepoznatom.

Ovim putem nije nikada prolazio, niti je znao za kolibu u dolini. Ali, izbora nije bilo. Glad i žeđ bili su jači od razuma.

Niko ih nije zaustavljao. Verovatno su oni unutra bili toliko sigurni u svoju osamljenost, da im nije padalo na pamet da bi još neko mogao, u toj divljini i po tom pasjem vremenu da naiđe na njih.

Koliba je imala zidove od grubo stesanih balvana, sa šiljastim uglovima i krov od dasaka i pruća. Koji pred ulazom bili su rasedlani, prekriveni ćebadima, dobro uhrañeni.

Baš onakvi kakvi su bili potrebni Gasu Čimboku.

On pomože devojci da sjaše i uputi se vratima. Otvorio ih je bez kućanja i tako zatekao nespremne dva bradata čoveka oko velike vatre na kojoj se pušio lonac sa kafom.

— Možemo da se ogrejemo? — upitao je Čimbok, ulazeći.

Momci su se zgledali. Odmah su se dokopali pušaka, ali stranac se ponašao kao da ga to ne zanima.

— Šta radite po planini? — upitao je čovek u dugom, kožnom kaputu do kolena, zauzevši ponovo

svoje mesto kraj vatre. Imao je široko lice uokvireno vencem duge, crne brade.

— Zalutali smo — odgovorio je Čimbok.

— Laže! — dočeka ga drugi momak. Držao je pušku okrenutu prema oboma i nepoverljivo ih merio. Imao je nešto sličnosti sa starijim čovekom, s tom razlikom što je bio viši i vitkiji. Nalazio se u širokoj kabanici od štavljene kože, sa namramkom drva pored nogu. Videlo se da je malopre došao spolja.

— Produžićemo odmah — rekao je Čimbok i pružio ruke nad vatom.

Džesi Lombard je sledila njegov primer, ali mlađem bradonji ne izmače njen stas i kosa.

— S devojkom si, a? — upitao je i iscerio se.

Čimbok skide šal sa lica.

Tog časa, mladić je zakoračio prema njima — pa je zastao kao da je udario glavom o zid.

Lice koje mu se ukazalo ispod strančevog šešira na sve je podsećalo osim na ljudsko.

On se povuče natrag, otvorenih usta. Međutim, stariji čovek je mirno pogledao Čimboka kao da je to s njegovim licem obična stvar.

— Daleko ste zalutali — rekao je i počeo da naliva kafu u lončice. Jedan pruži Čimboku, a ovaj ga prenese do Džesi.

— Lažu! — ponovo se javio mladić, od prozora. — Imaju samo jednog konja!

— Zaista? — upita stariji, namršteno.

— Drugi hramlje, tu je — odvrati Čimbok i prinese toplu ivicu posude svojim ustima. — Ja sam Gas Čimbok.

— Mi smo Tejlorovi, otac i sin.

— Traperi?

Čovek se nasmeja sebi u bradu.

— Postavljamo zamke — kazao je — a i izbegavamo... Šta te interesuje?

— Pa i ne interesuje me — uzvrati Čimbok.

— Onda gledaj svoja posla — posavetova ga čovek i nabaci još drva na vatru. Puška marke „šarps“ nalazila mu se na dohvatu ruke. Sedeo je na sedlu i odmeravao Čimboka.

Za to vreme, mlađi Tejlor je obišao vatru i približio se Džesi Lombard.

Devojka je uvidela da od njih ne može da se nada spasu. Bio je to isti kov kao i Čimbok. Možda i gori, jer pogledi mladića bili su nešto na šta nije računala duž puta od Laramija dovede.

— Je li ti ovo kćerka? — upitao je mladić, ne skidajući pogled sa Džesinog lica.

— Nije — odmahnu Čimbok srćući kafu.

— Žena?

— Ne.

Mladić okrete glavu prema njemu.

— Pa, pakla mu, ko ti je to? Rođaka?

Čimbok sleže ramenima.

— Nisam dugo video lepu ženu — nagovesti mladić svoje potajne želje. — Reci joj da se raskomoti, ovde je toplo!

— Poslušaj ga! — dobaci joj Čimbok.

Džesi Lombard se kolebala. Uostalom, nije mogla ništa da odlučuje, bila je običan zarobljenik uvek pod senkom smrti.

Ona skide svoje čebe i ostade u ogrtaču.

— Neka skine i ovo — predlagao je mladić, zanesen devojčinom lepotom. Čimbokova popustljivost bila je dobar znak za njega.

Međutim, Džesi je tvrdoglavo ostala da stoji. Nije želela da se pokori.

— Skini! — naredi joj Čimbok i opasno sevnu očima.

— Poslušaj ga — cerio se Tejlor mladi. — Zagrejaće te ova vatra... kad se skineš. Ja to znam.

— Vatra ili ti — kezio se stariji.

Džesi Lombard odveza vrpcu na vratu i ogrtač skliznu na pod. Sada je ostala u jednostavnoj haljini zakopčanoj do grla. Bila je tesno pripijena uz telo, ističući mala, čvrsta prsa i uzani struk.

— Pakla mu... — promrmľiao je mladić istinski zadivljen. — Šta tražiš za ovo devojče? — upitao je Čimboka.

— Ništa. — odgovorio je ovaj ležerno.

Džesi Lombard preblede. Zar je moguće? Ova unakažena hulja da-

će je nepoznatim protuvama, a da okom ne trepne? Zar se odrekao osvete i ucene?

Uzmakla je korak natrag, drhteći.

— Šališ se? — dobacio je mladi Tejlor Čimboku. I njemu se učinila sumnjiva strančeva ravnodušnost. — Zar ti nije stalo do nje?

— Treba mi odmoran konj — rekao je Čimbok, kao da razgovara sa samim sobom. — Dug je put preda mnom.

— Nemamo konja! — uzvratila stariji, ispravljajući se. — Imam samo dva, a ona nisu za prodaju.

— Nisam ni rekao da ću ih kupiti — primeti Čimbok.

U kolibi je nastupila tišina. Činilo se da se jedino čuje zasipanje snega o vrata i šum vetra u vrhovima pušci.

Stariji Tejlor je pružio prste prema pušci.

— Okani se toga, stari — tiho ga preseče Čimbok.

Mladić je tek tada naslutio šta se oko njega dešava. Opčinjen Džesi-
nom pojavom, zaboravio je na svaku opreznost pa i na svoje oružje, odloženo kraj suprotnog zida.

— Tako, dakle! — povikao je i mašio se svog revolvera.

Čimbok se samo malo iskrenuo i potegao kolt.

Narandžasti plamen buknuo je u visini njegovog pojasa i produžio svoj smrtonosni let u obliku olova prema mladiću. Ovaj je taman izvukao svoje oružje — kada ga je smrt zatekla u padu.

Džesi Lombard je vrisnula, sa oba svoja dlana na slepoočnicama.

Mladi Tejlor je zgrčio kraj samih njenih nogu.

Ispustivši urlik u kome su se mešali bes i bol, stari Tejlor se dokopao puške i bacio na pod.

Gas Čimbok se opet malo iskrenuo i ponovo opalio!

Barutni dim ispunio je prostoriju i opekao oči.

Gas Čimbok mirno ustade, stavi kolt za pojas i počeo da prebira po kolibi, ne obazirući se na leševe oko sebe. Kupio je sve što je našao od hrane, kao i čuturice sa vodom. Međutim, od viskija ni traga. Aa računao je da će ga biti...

Kada je Džesi Lombard otvorila oči, videla je mrtvace oko sebe. A do malopre su govorili, kretali se, pričali...

— Zašto... zašto ste ih pobili? — zapitala je kroz jecaj.

— Potrebni su mi njihovi konji — odgovorio je Čimbok. — Niko me neće zaustaviti do Paulinsa!

— Ali... zašto ste ih pobili?

— Možda si više volela da ostaneš nasamo sa dečkom? — iscerila se Čimbok. — Ispij tu kafu pa da krenemo.

— Ne idem nikud! — povikala je ona razdraženo, skupivši se u uglu. Čimbok zaklimala glavom.

— Možda si u pravu, curo — rekao je. — Sneg zavejava naše tragove, a čitava noć je pred nama. U pravu si...

I kao da je pogađao njene misli, dodao je:

— Moraću da te vežem. Da ti ne padne na pamet da se iskradeš nekud sa konjima...

Džesi je ćutala.

Čimbok je, kasnije, izvukao leševe napolje i ostavio ih u nekom grmlju.

•
• •

Sneg je prekrrio sve tragove, ali to nije imalo značaja. Za Frenka Lombarda put se završavao u Paulinsu, ili pre njega.

Trideset hiljada dolara koje je otmičar rekao da ponese, nisu se nalazili kod njega.

Nikad ih nije ni imao.

A i da jeste, nijedan stvor na zemaljskoj kugli neće mu narediti, čime da plaća život svoje kćerke. On je za takve imao samo jedan odgovor: smrt!

Nije ni pomišljao da se Džesi može nešto dogoditi.

Sve dok misle da novac nosi sobom, oni je neće dirati. A kad se već sretnu, biće im to poslednje viđenje sa svetom...

Ko se nalazio iza te otmice? Imao je dosta protivnika i neprijatelja, ali da Čimboku, samom, padne na um ta ideja o kidnapovanju kćerke, u to je malo verovao.

Kada je u planini pronašao promrzlog konja, osedlanog ali ostavljenog, ponadao se da će begunca stići pre označenog mesta.

Izvukao je iz kožne uvlake „hen-

rijevku” i postavio je na jabuku sedla, odakle je mogao da opali ne pokrećući je mnogo uvis.

Tako je, u dolini, opazio malu kolibu koju je sneg u toku noći skoro zatrpao.

Išao je pravo napred, vrebajući.

Svaki šum ili pokret doveo bi ga u iskušenje da puca. Bio je to lov u kome nije smeo da razmišlja. Samo da ubija!

Međutim, ništa se nije desilo.

Ni sa jednog prozorčeta nije se podigao oblak barutnog dima.

Nikakav glas ga nije sačekao.

Frenk Lombard je sjahao pred kolibom, ne odlažući „henrijevku”.

Vrata su bila odškrinuta.

On ih odgurnu vrhom puške, stupajući na drveni prag.

— Ima li koga? — javio se, spreman da odskoči natrag ako se unutra uobliče senke ili zastruže potpica o pod.

Bez sumnje, koliba je bila prazna.

Ušao je unutra i zatekao oskudan nameštaj, jedan drveni sto, isto tako drveni krevet sa prljavim, poderanim prekrivačima i slamarićem, nedavno ugašena vatra, nekoliko posuda okačena o zidove...

I krv!

Nalazila se na podu, kraj vatre, mala lokvica od koje mu se srce steže. A nedaleko, Džesina naušnica!

Bljesnula je u polutami, bolno ga podsetivši na oteto dete...

Da li je ispala slučajno, ili... Ili ju je namerno ostavila kao trag, znajući da će on ići njihovim tragom.

Čija je bila krv u kolibi?

Izišao je napolje, ali ništa slično grobu nije opazio. Noge su mu do listova upadale u sneg. Morao je da sazna čija je krv. Samo njena da ne bude...

Tada je skoro nagazio na vrhove čizama.

Nečije noge u grmlju bile su pod snegom. Kundakom ga je razgrnuo i otkrio telo starijeg Tejlora. Zatim je pod njim izvukao drugo, njegovog sina.

Nijednog nije poznavao.

Očigledno, Čimbok je na svom putu ostavio vidljiv trag. Nije birao sredstva da se domogne Paulinsa.

Džesi je bila živa, a to je zasad najvažnije.

Lombard se vratio do svog konja i uzjahao ga. Računao je da begunac ima jedva sat prednosti.

*
* *

Paulins, zapadno od Larami planina, a istočno od Vind Rivera.

Vejavica je sa brda krenula u podnožja i posula krovove kao pamukom.

Više nije bilo hladno kao dan pre toga. Ipak, sneg se taložio neprimetno ali uporno, i kvasio trepavice prolaznika, topio se za vratom, sli-vao u usta, na uši.

Najteži je pranjao za glavnu ulicu. Tu se prvo topio u blatu i lokvama vode, a ostajao na vrhovima ivičnjaka od kolskih tragova. Izda-

leka, ulica je podsećala na šareni čilim, ali je te iluzije nestajalo čim bi njom projahao neki konjanik i blatom ispod kopita zasuo stubove i zidove kuća.

U krčmi „Kentaki” bilo je kao u paklu.

Krcati stolovi, pretespo za šankom, jedva je bilo mesta za prolaz. Pa, i tada se dešavalo da se zapne o nečiju nogu i da se izmenjaju psovke i pretnje.

Ovaj naziv, krčma je dobila po državi iz koje je došao pre četiri godine Brend Slateri, vlasnik. Ponosio se svojim zavičajem na reci Kamberlend pa je Kentakijem nazvao i svoju malu krčmu, čuvenu po biftecima i prženoj slanini.

U toj jazbini, sedeo je Kenet Kigan u društvu jedne lake „dame”.

Ređao je karte i ispijao viski. „Dama”, jedna napadno ofarbana plavuša, naslanjala mu se na rame i nešto mu šaputala u uho. On je odmahivao glavom.

Galama je dostigla vrhunac kada je jedan džinovski kauboj dograbio devojkicu pozamašnjih bedara. prebacio je preko ramena tako da je otkrila sav svoj donji veš, i poneo stepenicama, u pravcu soba.

Presamićena devojkica je cikalala i mlatarala nogama, ali to je bilo samo blefiranje. Ispod rasute kose, ona je namigivala na prisutne i zadovoljno se cerekala.

— Samo deset! — rekla je „dama” sa Kiganom i pokazala deset svojih prstiju.

On je odmahnuo glavom, ne pogledavši je.

Cura je smanjivala sve do pet.

— Gubi se! — otresao se Kigan na nju. — Nisam raspoložen za tvoje čegrtanje...

Ona se uvređeno podiže i odšeta do drugog stola.

Kigan pokupi karte. Za njegovim stolom nalazila su se još tri čoveka, ali on im je odmah stavio do znanja da mogu da sede ukoliko ga ostave na miru.

Niko nije obratio pažnju na ulazna vrata kad su se otvorila i hladnoća zapahnula zadimljenu prostoriју.

Pokriven snegom od šešira do čizama, jedan čovek je zastao na ulazu i zaokružio pogledom po krčmi. Imao je veliki šal preko lica, sve do očiju.

Kenet Kigan je osetio hladan dodir noćnog vazduha i podigao glavu.

Pogledi su im se sreli.

Kigan je polako ustao i krenuo prema svojoj sobi.

Na ulazu, Gas Čimbok je povukao Džesi Lombard ispred sebe, držeći je rukom za mišicu. Uputio je preko sale, prema stepenicama kojima se peo Kigan.

Žagor se polako stišavao dok su prolazili.

Sa Čimbokovog šešira već su se cedile kapi na obližnje goste. Jedan je hteo da protestuje, ali ga lupež odbaci rukom tako žestoko da je slete sa stolice.

Džesi Lombard je osetila prijatnu

toplinu i to je skoro ošamutilo. Umor dugog jahanja pretvarao se u neodoljivu želju za snom.

Čak je u drugi plan potisnula i sliku mrtvih u kolibi na Larami planinama.

Čimbok ju je formalno nosio uz stepenice.

— Ne okreći se! — prosiktao joj je na uho, kada je ona poslednjom snagom htela da učini nešto i dovikne gomili u kakvim je rukama. Šaka joj se grčevito uhvati za ogradu, ali snažni Čimbokovi prsti odmah su je odlepili odatle.

Kenet Kigan je otvorio vrata svoje sobe i čekao ih.

Bila je prosto ubačena unutra i brava je za njom škljocnula. Uspela je da se dovuče do postelje i sedne na nju. I poslednja svetlost u očima utihnula je za tih nekoliko trenutaka, od ulaznih vrata krčme „Kentaki” do Kiganove sobe.

Gas Čimbok je skinuo svoj kaput i šal, baciivši ih na naslon najbliže stolice. Na stolu je stajala nenačeta boca viskija i on je žudno dogradi.

— Mene je čekala, ha? — obliznuo je usta i zubima izvukao zapušać.

Kenet Kigan je zurio u devoјku, nedokučivog izraza lica. Nešto je tražio u njenim crtama, neko sećanje ili slično. A Džesi je već bilo svejedno; želela je samo da spava... Sklopila je oči, oslonjena o zid, slomljenog tela i promrzlih udova.

Kigan se okrenuo u svom položaju: odvojio se od ljubičastih zavesa

kraj prozora i polako seo na drugi kraj postelje.

— Zdravo... sestrice! — oslovio je devojkju.

Džesi je otvorila oči, misleći da se još neko nalazi u sobi.

Gas Čimbok je ostatak viskija iz čaše odložio na sto i zagledao se u Kigana mutnih očiju.

— Nisam te dobro čuo — promumlao je.

Kigan je i dalje zurio u devojkju.

— Samo sam pozdravio svoju sestru — reče.

Čimbok razrogači oči.

— Sestru? — povikao je. — O čemu bulazniš?

— Ovo je moja sestra — počeo je da se ceri Kigan, zadovoljan zaprepašćenjem u Džesinim očima — ali po ocu. Bila je suviše mala kada sam pobjegao ispred Frenka Lombarda na drugi kraj Amerike...

Devojka se još više povukla prema zidu. Čovek sa lisičjim licem i podmuklim osmehom još manje joj se dopadao nego unakaženi Čimbok.

— Ko ste vi? — upitala je šapatom.

— Zovem se Kigan — predstavi se ovaj. — Kenet Kigan. Kigan po majci, Loreti Kigan, koju je upropastio čuveni šerif iz Laramija.

— Ništa ne razumem — procedio je Čimbok i odgurnuo bocu ispred sebe.

— Razumećeš kasnije — dobaci Kigan i približi se Džesi. Hteo je da joj uzme ruku, ali ona je izmače, kao da bi je zmija dotakla. Kigan

se na to samo iskezi. — Voliš li priče? — upitao je.

Džesi je ćutala.

— Znači voliš? Imam jednu priču za tebe, sestrice...

— Samo ako je kratka! — zareža Čimbok, kome se Kiganov ispad nije sviđao. Čemu je služio dovođenje devojke i ucena? Za neke njegove ciljeve?

— Biću kratak — obeća ovaj, paleći debelu cigaru. Devojci se odjednom više nije spavalo.

— Priča počinje odavno, pre trideset godina, na istoku. U državi Virdžinija, u Linsburgu na obalama reke Džejms. Frenk Lombard, pomoćnik šerifa, delija i zavodnik, ženio se Loretom Kigan, naslednicom trgovine „Kenon kompanije”. Brak koji obećava, koji traje! Prve godine rađa se sin i sve je ne može bolje biti. Sin raste, sve više, ulazi u sedamnaestu godinu, a Frenk Lombard postaje šerif. Zakon u Linsburgu. Moć! Sve više odsustvuje od kuće i zanemaruje ženu, koju s druge strane nagrizi opaka bolest i počinje da kopni...

Kigan je ustao sa postelje i odšetao do prozora. Nebo se razvedralo, sneg je prestao da veje. Nad ivicama Larami planina zablistao je mesečev kotur kao izglačan srebrni dolar.

— I šta biva? — nastavi on monotono. — Frenk Lombard se zaljubljuje u učiteljicu, Suzi Slejk, mlađu, lepšu, zdraviju nego što je Loreta. Ženu i dete zanemaruje na očigled grada, ali svi ćute, jer se

plaše šerifove naravi. •Plahovit je i nemilosrdan. Najbolje da mu se ulizuju i da zatvaraju oči... I tako, Loreta pribegava poslednjim očajničkim koracima: moli ga da se vrati, preti mu, potreban joj je novac jer je „Kenon kompanija,“ bankrotirala, a ona nije imala ni sve dugove da povrati.

— Nemoj da odugovlačiš! — prekide ga Čimbok, nalivajući viski.

— Ne prekidaј me! — odgovori oštro Kigan.

Zatim nastavi:

— Lombard obećava da će se pokajati i jedne noći dolazi u kuću. Sin, već dvadesetogodišnjak, ne podnosi oca i zapodeva svađu. Dobija udarac od koga se onesvešćuje. Majka staje u njegovu odbranu pred razjarenim ocem, ali i sama biva uništena. Obuzet besom, Lombard davi Loretu u trenutku kada se sin vraća svesti i ta mu se slika urezuje za ceo život...

Kenet Kigan zgnječi nepopušenu cigaru u pepeljaru.

— Da li me slušaš, sestro? — upitao je pritvornim glasom.

Džesi nije odgovorila, ali oči su joj bile zaokrugljene od neverice i ožajanja.

— Izbezumljen tom činjenicom, sin beži od kuće da bi se smirio, skriva se po okolnim naseljima i jazbinama, upada u loša društva, natapa se alkoholom i počinje da barata koltovima. Tako je trajalo nekoliko meseci. U međuvremenu, šerif je zataškao istragu nad smrću Lorete Kigan i oženio se učitelji-

com Suzi Slejk. Mesec dana posle smrti svoje prve žene. Nije se ni ohladila u grobu. Tako je kao što vam kažem... Ubrzo se rodila i devojčica, ličila je na majku, iste oči, oblik glave, boja kose...

Kigan je opisujući dete prolazio pogledom po Džesinom licu.

— Znao sam da je voli — nastavi zatim — i rešio sam da mu nanese bol! Bio sam čvrsto rešen da je ubijem! I učinio sam to jedne noći, kada je šerif bio u poteri za nekim kradljivcima goveda. Ubio sam je na spavanju, nije se mučila... a devojčicu nisam dirao! Odrasla je, a da se ničega ne seća... Tako sam vratio milo za dragu. Oko za oko! Lombard je dobro znao čija je sve to zasluga i sa gomilom od dvadeset razbešnjelih građana pošao da me pronađe i obesi... Ja sam, međutim, hvatao voz za Zapad... Više od deset godina skitam i stalno me je nešto vuklo da se i njemu osvetim! Bojovao je mesecima za svojom učiteljicom... koliko će bolovati za kćerkom?

Džesi Lombard preblede posle ovih reči.

Čimbok ustade i pri tome prevrnu bocu.

— A novac? — dreknu.

— Ne brini — umiri ga Kigan. — Dobićemo taj novac...

— Ne verujem da je toliko lud i bogat — mrmljao je Čimbok. — I šta je na kraju ispalo? Doveo sam ti sestru da bi se svetio Lombardu?

— Zar nemamo isti cilj? — smeškao se Kigan. — On će prvo da

plati, a onda ćemo ga poslati na onaj svet! Siguran sam da je on već pred Paulinsom i da je sâm. Znaš u šta sam još siguran?

— Ne interesuje me...

— Siguran sam da je dao ostavku — dodao je Kigan, ponesen suludim smejanjem. — Bacio je značku, jer bez nje može da ubije, a sa njom mora da pazi šta radi, u smislu zakona...

— Budalaštine! — nasmeja mu se Čimbok u lice. — On je sa značkom ubio Vila Kambera i mene stavio pod omču!

— Laž! — vrisnula je Džesi Lombard. Devojka se sve vreme nalazila u nekoj vrsti polusna, pogođena čudovišnom Kiganovom pričom. Sada se vraćala u stvarnost i nije verovala nijednu reč. — Sve je to laž! Sve! Sve!...

Kenet Kigan izvuče svoj „star“ i proveri burence sa mecima. Onda ga odmeri na dlanu, čvrsto obuhvati šakom i munjevito nanišani na Čimboka. Posle toga ga obrnu oko kažiprsta i smesti natrag u futrolu.

Ponovio je to nekoliko puta, zaišta vešto, ali na Čimboka nije ostavio utisak.

— To ti neće pomoći — rekao mu je on. — Lombard te neće izazivati na dvoboj nego će te ubiti kao psa!

— Mene neće — sleže ramenima Kigan. — Ti si mu oteo kćerku.

— Šta hoćeš time da kažeš?

— Samo to, da on juri tebe — reče Kigan. — Prema tome, ja sam

tvoja šansa. On ne zna za mene i tako ću mu se naći iza leđa.

— Hoću prvo da vidim novac, a onda... Neće smeti da pokuša ništa ako budem držao nož pod grlom njegove kćerke.

Kigan je odšetao do prozora i spustio pogled na ulicu.

Tada mu se lice ukoči.

— Vidim jednog jahača — reče. Gas Čimbok se naže napred.

To je bila šansa za Džesi Lombard.

Sjurila se sa postelje i bacila na vrata, žurno okrećući veliki ključ u bravi. Taj šum prenuo je Kigana da se okrene i zaurla:

— Drži je!

Čimbok je odgurnuo stolicu ispod sebe i pružio se koliko je dug kroz vazduh.

„Divlja Džesi“ je već otvarala vrata kada su je snažne ruke šcepale za noge i oborile na pod.

Kriknula je, sigurno se čulo u celoj krčmi.

Kenet Kigan priskoči i unese je u sobu. Otimala se koliko je mogla, grebala i ujedala, ali sveje to bilo ništa u poređenju sa dvojicom okorelih momaka.

Prokleta mačka! — promumla Čimbok i raspali joj šamar.

Tek tada se umirila.

Na vratima se začu snažno kućanje. Kigan stavi šaku na devojčina usta i povuče je iza vrata.

— Ko je? — upita Čimbok.

— Ja sam, Brend Slateri, vlasnik. Čuo sam neki krik. Da li je iz ove sobe?

— Nije — odazva se Čimbok.

— Otvoritel

Lupež okrete ključ i otvori vrata.

Slateri je zaustio da nešto kaže, ali kada je ugledao Čimbokovo lice reč mu zastade u grlu. Zurio je u stranca kao u sablast. Ustuknuo je i zaboravio šta je hteo da pita.

— Dakle? — zareža Čimbok na njega.

— Izgleda... izgleda da mi se učinilo — promućao je Slater i šmugnu natrag, niz stepenice.

— Tebi oružje i ne treba — cerio se Kigan kada su ostali sami u sobi. — Dovoljno je da pokažeš svoju odvratnu njušku i ljudima zaklecaju kolena.

— Umukni, lepotane! — dobaci Čimbok. — Šerif samo što nije stigao.

— To jedva čekam — cerio se Kigan, držeći još uvek devojkicu uza se. Drhtanje njenog tela podseti ga da kraj sebe ima ženu, ne više devojkicu. Šta je marilo što su rođaci po ocu? Ona je bila lepa, izvanredno građena, poželjna...

Pomilovao je po kosi. Džesi izmače glavu, ali on je privuče još bliže.

— Gase! — pozvao je svog partnera.

Čimbok se okrete prema njemu.

— Prosuo si piće — podseti ga Kigan. — Što ne odeš po novu bocu?

Čimbok je shvatio. Međutim, bez obzira na sve, Džesi Lombard je bila devojkica i zarobljenica. Šta ho-

će ta nalickana vucibatina, da siluje svoju sestru?

— Nisam žedan — promrmljao je.

— Ja jesam — planu Kigan, osetivši da Čimbok sumnja.

— Onda idi i donesi.

Kiganovo lice se opusti i omekša. Pokazao je značajno prema devojci i namignuo.

— Kad se vratiš — rekao je lagano — ja ću otići po večeru.

Nije to bila loša ideja, pomisli Čimbok. Osveta Lombardu biće potpunija, a on će uživati posle toliko vremena. Prokleti Kigan, na sve je mislio! Naravno, prvo na sebe, a onda na ostale.

— U redu — složi se Čimbok i otključa vrata.

Samo što su se zatvorila, Kigan razdera Džesinu haljinu i baci je na postelju, pokrivajući joj šakom usta.

Ona se divlje oduprla. Nije mogao da pretpostavi koliko se snage nalazi u tom nežnom telu! Saletao je sa svih strana, udarao, lomio ruke, a ona je ponovo izvlačila odnekud snagu da mu izmakne i ostavi trag zuba po rukama...

Zato se uspravio i strahovitim krošcom onesvestio Džesi. Tako je prestao svaki otpor i mogao je mirno da nastavi svoj napasnički plan.

Ali, nije mu bilo suđeno da dokrajči nemoćnu Džesi Lombard.

Vrata su se otvorila sa treskom.

Kenet Kigan se skotrljao na pod i istrgao svoj revolver marke „star“, gotov da raznese svakog nepoznatog

na vratima. Međutim, bio je to Čimbok!

— Prokleti kopilanu! — dizao se Kigan sa poda. — Zašto si se vratio?

— On je dole! — pokaza palcem lupež iza sebe.

— Ko?

— Lombard! Kladim se da će krenuti u ovu sobu. Šta sada da radimo?

*
* *

Šerif bez zvezde, Frenk Lombard, ušao je u „Kentaki” da se raspita.

Bio je na pravom tragu.

Sa ulaza je dobro osmotrio lica za stolovima, ali Čimbokovo nije prepoznao. Možda uopšte nije tu?

Za šankom, Brend Slateri je sipao viski u red čaša. Taman je zaboravio na neugodno lice iz sobe, na spratu, a Lombard će ga podsetiti na njega.

Slateri je bio četvrtastog oblika: omalen, snažnih ramena i glave skoro bez vrata. Kretao se kladeći se malo s jedne strane na drugu kao da je imao ravne tabane. Crnu, zalizanu kosu delio je po sredini dok su mu na licu najupečatljivija bila usta: široka, nametljivo osmehnuta zbog reda zlatnih zuba ispod.

Lombard se progurao do šanka svojim džinovskim ramenima i pozvao krčmara.

— Viski? — izletelo je Slateriju i već je čaša bila pred novim gostom.

Lombard prihvati čašu, ispi je naskap i baci novčić na tablu.

— Još jedan?

— Ne! — odbi ovaj. — Da li ste videli jednog čoveka sa devojkom ... Ima lice unakaženo, u ožiljcima.

Brend Slateri se trže i Lombard po tome oceni da je na cilju.

— Ima lice kao da ga je na vatri pekao? — upitao je krčmar, prisećajući se Čimbokove pojave na vratima. — Video sam ga.

— Kada?

— Malopre ...

— Recite, čoveče, gde?

Ali, krčmar je sumnjičavo odmerio stranca u krznenom kaputu.

— Ko ste vi?

Frenk Lombard više nije mogao da se pozove na zvezdu. Ali, brzo je zaboravljao na to. Zato je dograbio Slaterija za ruku i žestoko povukao prema sebi.

— Odgovori! — prosiktao je.

Tada je postao svestan da ga oko lo čudno zagledaju. Žagor se utišao i Frenk Lombard se našao okružen neprijateljskim pogledima. Pustio je krčmarevu ruku i izazivački uzvraćio svakom ponaosob pogled.

— Ja čekam! — kazao je, prineseći šaku sa kundaka „henrijevke” prema obaraču.

Brend Slateri se dvoumio.

— Ne želim pucnjave u mojoj krčmi — kazao je glasno.

— Neće biti — odgovori Lombard. — Ali, čuvaj se ako mi taj ubica pobegne ...

— Ubica? — prestraši se Slateri. Zaista, samo ubica bi mogao da ima

tako jezivo lice. A zatim, onaj krik ... Zakleo bi se da je dolazio iz te sobe!

— On je gore — pokazao je Slateri glavom prema stepeništu. — Prva levo...

Ali Frenk Lombard je već grabio napred, krčeći svojim velikim ramenima put.

Smakao je šal sa lica i izvukao kolt.

Iza tih vrata, grozničavo je razmišljao — nalazi se njegova kćerka. Ući mirno ili provaliti i pucati još sa praga? Kako to učiniti, a da nju nekako ne povredi?

Izabrao je prvo. Prislonio je uho na vrata ne bi li čuo glasove ili škripanje dasaka pod čizmama. Međutim, sve je bilo tiho. Suviše tiho...

On pritisnu bravu, a ona se pod njegovom šakom lako pokrenu.

Gurnuo je laktom vrata i uglaivio svoje džinovsko telo na dovratak sobe.

— Džesi? — povikao je, svestan da je poziv bio uzaludan.

• Soba je bila prazna!

Frenk Lombard je redom otvarao sve sobe, ali je prizor bio istovetan: prazni ležajevi ili nepoznati ljudi u prvom snu, ljubavni parovi i pijanci...

A onda je zastao, setivši se nečega!

U prvoj sobi, na koju ga je krčmar i uputio, primetio je nešto neobično. Da, nešto je bilo na stolu, a da na to odmah nije obratio pažnju.

Vratio se žurno natrag, praćen kletvama i psovkaama ostalih gostiju koje je uznemirio otvaranjem vrata.

Poruka!

Stajala je na stolu, ispisana istim rukopisom kojim je bila napisana ucena u Laramiju!

Bile su napisane samo dve reči:

KROSING BEL

Frenk Lombard je sišao u krčmu. Uputio se pravo prema Brendu Slateriju i suzivši zenice procedio:

— Gore nema nikoga!

Krčmar nije izgledao iznenađen tom vešću.

— Ovuda nisu prošli — rekao je.

— Postoji li drugi izlaz?

Slateri potvrdi klimanjem glave.

— Vodi na spoljne stepenište — objašnjavao je — ali zašto bi se tuda provlačili?

Lombard razvi ostavljenu poruku i poturi je Slateriju pod nos.

— Znate li gde je to? — upita.

— Krosing Bel? — podiže obrve krčmar i skupi svoja inače široka usta. Gledao je u stranca s očiglednim nerazumevanjem. — Šta će vam taj grad duhova?

— Grad duhova?

— To je nekada bilo naselje, kada je proradio rudnik zlata... Zlata je nestalo, a ljudi su otišli prema Kaliforniji. Tamo nema ništa, mister, samo nekoliko ruševina...

— Na kojoj je strani?

— Prema zapadu... Ne možete ga promašiti. Postoji i stari natpis koji označava pravac. Kao u stara dobra vremena...

Frenk Lombard nije bio raspoložen za časkanje. Obavio je šal oko glave i izišao u noć.

Zašto su učenjivači ostavili poruku da dođe u Krosing Bel? Da li je to bila klopka za maršala Laramija? Gas Čimbok je još pamtio rep Lombardovog konja koji ga je vukao po zemlji u galopu, i omču kojom ga je pridavio i za dlaku poslao na onaj svet...

Ako je trebalo da umre, neka bude! Samo da puste Džesi da se vrati.

Mesečina se kao srebrnasta presvlaka prostirala preko ulice.

Frenk Lombard je izgledao najusamljeniji čovek na svetu kada je krenuo prema zapadu, u neizvesnost. Čimbok je imao odličan adut kod sebe: njegovu kćerku.

Sve dok je bude imao kraj sebe, njemu će ruke biti vezane.

Morao je da razmisli putem šta da učini.

Novac koji mu je tražen nije bio kod njega. A to nije ni otmičar smeo da sazna.

Trebaće mu vraški mnogo sreće da spase dete iz kandži osvetoljubivog Čimboka.

Frenk Lombard je jahao ulicom, ne obazirući se ni levo ni desno.

Da se okretao, možda bi u senci jednog trema primetio konturu drugog jahača.

Kao od kamena isklesan stajao je šarac pod njim.

Dok Holidej, on je to bio, imao je razloga da promeni svoju odluku! Da li da svrati u krčmu „Kentaki“?

Jer, Lombard je iz nje izlazio, zamišljeniji nego ikada.

Lombard je bio Holidejev trag!
Trag do ubice Pegi Pedžet...

• •

Krosing Bel se nalazio među brdima, u peskovitoj ravnici bez drveta ili grma. Bile su to kuće razrovanih zidova i polupanih krovova, isprane kišama i nepogodama, otkinutih kapaka od prozora bez stakala, s pačinom koju su vetrovi lelujali s vremena na vreme...

Na mesečini, hrpa istrulelih kuća ličila je na gomilu crknutih pacova koje pustinjaški vetar polako ali sigurno zatrpava u zaborav.

U jednoj, videlo se to iz daleka, gorela je vatra...

Frenk Lombard opazio je njen odsjaj čim se ispeo na jedan od četiri brežuljka zapadno od Paulinse prema Vind rveru.

Šerif iz Laramija nije bio naivčina.

Vatra u gradu duhova mogla je da zavede nekog drugog, a ne njega.

Gas Čimbok ga je čekao tamo u zasedi, a plamen je mogao da bude samo mamac, krug svetlosti u koji on treba da stupi i da bude odlična meta za nišan puške ili kolta.

Pa ipak... ne bi vredelo ni šunjati se okolo. Sa bilo kog mesta u Krosing Belu, sa bilo kog krova ili zida, Frenk Lombard se nalazio kao na dlanu.

Morao je ići pravo i snositi sav rizik.

Ne zaustavljajući se, pravo prema vatril!

Skinuo je šal i pustio da mu se

ledeni noćni vazduh razliva po oznojenom licu. Levom rukom je držao uzde, a desnom „henrijevku”, kojom je pucao isto tako brzo i tačno kao i koltom, iz svakog položaja.

Vatra je postajala sve veća, sve bliža.

A kraj nje, senka nekog čoveka!

Bez obzira na tu scenu, kojoj se nije nadao, Lombard je poterao svog izmorenog konja napred.

Čovek kraj vatre imao je šesir duboko natučen na čelo i nije mu video lice. Sedeo je na nekom komadu drveta i zavijao cigaretu. Izgledalo je da ne haje za zvuk kopita i dolazak nepoznatog. A to je moglo samo da znači da očekuje došljaka.

Lombardov konj ušao je u treperavi krug plamena i tu se zakopao.

Čovek kraj vatre je podigao glavu.

Šerif iz Laramija prepoznao je lice Gasa Čimboka!

Otmičar je liznuo papir, spojio ga sa drugim suvim krajem, prevukao prstima, a onda gotovu cigaru stavio u usta.

— Dde je Džesil — nije izdržao Lombard, uspravljen u sedlu kao lešinar na svojoj litici kad se sprema za let.

— Ne vidim novac... šerife! — uzvratilo je Čimbok, s neskrivenom mržnjom.

— Prvo nju da vidim! — zaškripao je Lombard zubima — i teško ti ako joj se šta desilo!

— Meni se ništa ne može više desiti s tvoje strane — zaključio mirno Čimbok, provlačeći prstima po svojim ožiljcima na licu i oko vrata. — A kćerka ti je zgodna... Tako mlada, šerife!

Lombard skliznu sa sedla, podižući pušku u visinu Čimbokove glave. Njegov konj se povuče u polutamu, tražeći nešto za jelo. Ali svuda okolo bio je samo pesak.

— Šta si rekao...? — zagrmio je Lombard, koračajući.

Ali Čimbok nije pokazao ni trunke straha.

— Još jedan korak, šerife — dobacio je hladno — i možeš da očitáš molitvu za tvoju Džesil!

Lombard zastade.

Pogledom je kružio po mraku, ali ništa sumnjivo nije mogao da primeti. Gde se ona nalazila, vezana ili ranjena? Ona krv iz kolibe odjednom mu dođe na um.

— Nisi sam, pseto? — doseti se Lombard.

Čimbok se cerekao.

— Pogodio si, šerife... A sad, gde je novac? Nije mi do čekanja! Niti sam željan da gledam tvoje kopilansko lice.

I pri tom se podiže.

— Hoću prvo da vidim devojkul! — odlagao je Lombard čas odluke.

— Javiće ti se! — smejuć se Čimbok i zviznuo dva puta kroz zube.

Potrajala je tišina, a onda slabčak, ali poznat glas dopre do Lombarda:

— Tata... Ovde sam, sa...

I tu se prekide.

Šerif je pokušavao da nazre sa koje je strane dopro Džesin uzvik. Ali, osim mesečine i tamnih obrisa krovova ništa nije drugo video.

— Gde je? — pitao se glasno.

— U dobrim je rukama — cerio se Čimbok. — A sada... novac! Ču-

ješ li? Ili ću dati znak da je zakolje!

— Hoću da je vidim! — zarežao je Lombard. — Ne verujem ničijim glasovima!

— A ja hoću da vidim novac, pse-to šerifsko!

Lombard je grozničavo razmišljao šta da učini.

Čimbok je nazreo pravu istinu u njegovom oklevanju i satanski osmeh mu se razli unakaženim licem.

— Nisi doneo, je li? — upitao je, malo pognut napred. — Nisi ni centa doneo? — povikao je jače. Onda je podigao glavu i urliknuo. — On ništa nije doneo, čuješ li? Ništa!

Čuo se devojčin vrisak iz tame.

Misleći na najgore, Friend Lombard je zgrčio prste na obaraču svoje puške i opalio u Čimboka.

Međutim, nadajući se takvom ishodu, lupež se bacio na zemlju i potegao svoj kolt.

Šerif iz Laramija je stigao da opali još jednom, i to je bilo svel!

Šest usijanih olovnih zrna pro-našlo je svoj cilj i odselo u divovskom telu Frenka Lombarda, kome je u ušima još zvonio krik njegove Džesi!

Pao je mrtav pre nego što je do-takao tle.

U padu, oblak prašine podigao se oko njega, a onda se slegao po odeći, licu i mlazu krvi iz usta.

Zaslepljen bolom, Frenk Lombard je loše pucao i loše završio.

Čovek sa ožiljkom od njegove omče osvetio se za Kamberovu smrt i ružni pečat na licu koji će nositi do kraja života.

Komešanje u mraku bilo je prekinuto trkom Džesi Lombard.

Kenet Kigan nije mogao da zadrži kćerku ubijenog šerifa da se baci preko nepomičnog tela svoga oca. Dok je Čimbok punio svoj kolt, on se lagano ušetao u svetlosni krug vatre, bez ikakvog znaka sažaljenja prema Lombardu.

— Ne... — jecala je devojkica, tražeći bilo kakav znak života na mazašalovom licu. — Ne... Neeel!

A kada je shvatila da je istina sve što je videla i čula, da čovek pod njenom rukom ne diše, ne daje znake života, pogled joj pade na opasak ispod krznenog kaputa.

I obuzeta žestokom mržnjom, ona se maši kolta, spremna da ubijel!

*
*
*

Brend Slateri, vlasnik krčme „Kentaki” u Paulinsu, sreo se sa još jednim čudnim strancem, posle odlaska Frenka Lombarda.

Novi došljak, u tamnom ogrtaču prebačenom preko isto tako tamnog odela, prišao je šanku i položio obe svoje šake na ploču.

Bile su to ruke sa nežnim zglobovima i dugim prstima, ruke revolveraša ili profesionalnog kockara. U svakom slučaju, njihov vlasnik razlikovao se od mnogih koji su svraćali u njegovu jazbinu. Oči kao od leda isklesane, prodorne, hladne, ne-čekivano blistave ili bezizrazne, privukle su vlasnika krčme na tu stranu kao nevidljivim šakama dograđen.

— Viski? — ponovio je Slateri

uobičajeno pitanje i mašio se prve boce pođ rukom.

— Brendi! — poručio je kockar svoje piće.

— Žao mi je, mister — odgovorio je Slateri — ali to nemam. Čime drugim mogu da vas poslužim?

— Jednim obaveštenjem — predložio je Holidej tiho i u ruci mu se stvori novčanica od deset dolara.

To je bilo odlična preporuka za dobar odgovor. Brend Slateri se nasmehio i vešto strpao novac u džep.

— Samo vi pitajte! — isprsi se.

— Čovek koji je malopre izišao — izgovorio je kockar, ne podižući ton svog glasa — krupan, umotan u šal, s puškom u ruci...

— Da?

— Kuda je otišao?

— U Krosing Bel — spremno odgovori krčmar. — Pokazao mi je neku cedulju sa tim imenom i pitao za pravac...

— Koji je pravac?

— Na zapad — odgovori Slateri, iščudavajući se. — Zar ćete i vi tamo, mister...?

— Izgleda — reče kockar.

— Tamo nema ništa — uveravao je krčmar. — To je grad duhova!

— Biće i grad mrtvih — dobaci ovaj odlazeći.

Krčmar je zurio za čudnim strancem i ništa nije shvatio od njegovih poslednjih reči.

•
• •

Nežna devojčina ruka prihvatila je teški šerifski kolt, ali Kenet Kigan je bio blizu i na vreme je spre-

čio da puca. Nemilosrdno joj je čizmom nagazio ruku i sa zadovoljnim izrazom lica posmatrao njeno grčenje pod svojom nogom. Prsti su se raširili i oružje je skliznulo u pesak.

— I to je gotovo! — javi se Kigan, uzimajući oružje sa zemlje. — Bar mi je savest mirna... Ti si ga ustrelio!

Čimbok je mračnog lica odmerio svog partnera.

— To je bila tvoja ideja, a? — procedio je, uzdržavajući se da ne plane. — Napričao si mi o novcu prave bajke, a imao si na umu samo jedno, da ga dovučem ovamo i ubijem!

— Nisi daleko od istine — priznao je Kigan. — Samo, zar nisi i sâm želeo da mu se osvetiš?

— To mi ništa nije donelo — progundao je Čimbok. — Ni prebijenog centa!

— Možda drugom prilikom? — slegnuo je Kigan ramenima i pružio ruku prema devojci na zemlji.

— Ostavi je! — preteći ga zaustavi Čimbokov glas.

Ovaj se uspravi, u nedoumici.

— Šta to znači? — upita.

— Nema trideset hiljada dolara — odgovorio je Čimbok — ali ona je tu. Ostaje sa mnom!

— Ko to kaže?

— Ja! I bolje za tebe da se izgubiš...

Međutim, Kigana nije bilo lako zaplašiti.

Raskoračio se nad ošamućenom devojkom, opruživši obe ruke niz bok. Bila je to nedvosmislena peza, koja bi mogla laika da upozori na opasnost, ali ne i Čimboka.

— Neko će ostati sa njom — dobacio je Čimbok. — Videćemo samo ko...

— Ti sigurno nećeš, strašilo!

Nastupila je tišina. Nedostajao je sami mali, sićušan pokret jednog od njih i da se noć prolomi od revolverskih eksplozija.

Međutim, umesto svega toga, nedaleko od njih čulo se rzanje nekog konja.

Dolazio je sa one strane odakle se nije mogao očekivati.

Čimbok se prvi pokrenuo, zaboravljajući incident među njima. Šerifov konj se video pri odsjaju vatre, njihovi konji su se nalazili privezani pored zgrade na istočnoj strani...

Neko sasvim drugi dolazio im je ususret!

Čuli su lak udar potkovice o peskovito tle, lagani topot koji im je ledio krv u žilama.

Onda je Kigan priskočio Džesi Lombard i počeo da je odvlači u mrak. Čimbok je pošao za njim, vađeći kolt.

Našli su zaklon iza sasušenog pojila, vratovima priljubljenim uz zemlju. Čimbok je slobodnom rukom stegao devojkicu za potiljak, dajući joj do znanja da će joj otkinuti glavu ako samo pisne!

— Vidiš li što? — šaputao je Kigan, izvirujući sa strane.

— Samo čujem — odazvao se Čimbok.

Onda su ugledali konja. Bio je bez jahača, ali osedlan. Divan, šareni ždrepcac koji je u Čimbokovom mozgu pokrenuo neki bljesak sećanja.

— Konj bez jahača? — procedi Kigan i malo se izdiže. — Gde mu je gazda?

— Ovde — zateče ih oštar glas, iz nad samih glava.

Kao da su bili gromom pogođeni!

Ostali su u klečećem stavu nekoliko trenutaka, kao oduzeti. Uzalud su se sabirali ko bi mogao da bude. Uostalom, bilo ko da ih je iznenadio, mogao da vidi Lombardovo telo kraj vatre i da ponešto zaključiti o njima.

— Ne vidim ruke u vazduhu! — opomenu ih hladan glas, čiji zvuk ponovo prodre u Čimbokov mozak. Gde ga je već čuo?

— Bliže vatri! — poterao ih je nepoznati.

Poslušali su, izmenivši iskosa pogleda među sobom. Nijednom od njih nije se svidala pomisao na rešetke ili vešala. Čimbok je već imao jedan ožiljak, drugi ne bi preživio!

— Ja ga nisam ubio! — proderao se Kenet glasno, našavši se kraj mrtvog maršala iz Laramija. — On je taj! — pokazao je na Čimboicu.

— Zaveži, kopile! — zareža Čimbok i zamahnu nogom.

Udarac je prohujao pored Kiganovog pojasa, ali on se napravi da mu nije izmakao. Glasno je jauknuo i savio se, hvatajući rukama bolno mesto u predelu stomaka.

To je trebalo da bude prividno. Čim mu se desna ruka našla spuštena, Kenet Kigan se mašio oružja, okrenuo i podigao ruku.

Iz tame dolete hitac i revolver marke „star“ je kao oprugom bio izbačen iz lupežovih ruku.

Drugi hitac prosto je odigao odbačeni kolt i udaljio ga za još dese-

tak stopa dalje. Treći ga je konačno izbacio u mrak — i Kenet Kigan je bio razoružan brzinom koja se graničila sa nemogućim.

Razrogačenih očiju buljio je u tamno odevenog čoveka, u čijim se rukama pušila niklovana cev „linkoln” revolvera.

— Ti se skloni — čuo je metalno-hladan glas. Nepoznati je već imao oba kolta u futrolama. — Njega tražim... — dodao je i pokazao glavom na Čimboka.

— Znamo se već? — promrmljao je Čimbok, setivši se Šajena i sobe u kojoj se nalazilo osam hiljada dolara Udruženja stočara iz Laramija.

A onda mu, kao kroz maglu, dopre uspomena na vešanje i čovek na šarcu koji mu je otvorio put u slobodu...

— Sada se sećam — procedio je potom. — Zašto me tražiš?

— Zbog Pegi Pedžet.

— Ne poznajem je — odbrusi Čimbok.

— Upoznaćeš je možda u paklu — reče kockar. — Ubio si je u Laramiju, dok si pucao na vrata hotela „Kolorado”...

— Šta ti je ona značila? — zagovarao je Čimbok neumoljivog stranca. — Devojka? Prijateljica? Žena?

— Mnogo pričaš, Čimbok! — opomenuo ga je Džordžijanac. Kigan je sve vreme stajao ukopan na jednom mestu i zurio čas u Holideja čas u svoju raskravljenju šaku.

— Došao si da me ubiješ? — pitao je Čimbok, koračajući nešto ukoso. Veliki plamen isprečio se između njega i stranca, ali ih je dovoljno obasjavao.

Ali kockar je prekrstio ruke na prsa i čutao.

— Nećeš se predomisлити?

Čutao je i dalje, kao stena.

Gas Čimbok je znao da će odgovor na sva svoja pitanja naći u samom sebi. U trenutku koji odabere, u brzini kojom se bude poslužio u odsudnom času, u preciznošću kojom se nije mogao meriti sa Dokom Holidejem.

Vatra je dohvatila jednu suhu grančicu i veliki plamen je liznuo uvis.

To je bio onaj trenutak!

Plamen je zaklonio Holideja i razbojnik je brže nego ikada u životu izvukao svoje oružje i počeo da ga prazni kroz plamen u nejasnu siluetu iza vatre.

Predahnuo je ispalivši peti metak, sasušениh usta, i buljenim očiju, pomodrelih ožiljaka...

A tamo, kockar je stajao i dalje!

Gde su otišli hici Gasa Čimboka, pitao se Kigan, ne verujući svojim očima! Da li ga je zavarala svetlost ili brzopletost?

To nikada neće saznati!

Čimbok je ispružio kolt sa poslednjim metkom, nišaneći pažljivo u tamno obličje iza vatre.

Tek tada su se kockareve ruke priklonile pojasu i dohvatile drške ukrašene slonovačom. Narandžasti cvetovi buknulli su sa bokova i to je bio kraj nekadašnjeg trapera sa Velikog slanog jezera.

Pao je licem prema vatri i razvejavao žar oko sebe u hiljade varnica.

Holidej nikada nije promašio ako to nije želeo.

Pegi Pedžet nije mogla da bude

zadovoljna osvetom. Ona više ništa nije mogla da oseća, ali je zaslužila bolji dar nego krv svog ubice.

S nekom čudnom gorčinom u sebi, Dok Holidej se okrenuo da pomogne Džesi Lombard da ustane.

Kenet Kigan se kolebao: čovek mu je mirno okrenuo leđa i trebalo je samo da zaskoči šerifovog konja i klikne u mrak! Što dalje od poklanog stranca!

— Ne pokušavaj — čitao mu je misli kockar, preko ramena. — Ovog puta neću gađati u ruku... već pod plećku.

Kigan se ohladi.

U stvari, verovao je da će to učiniti i prošla ga je volja za bežanjem.

Holidej natovari mrtvog šerifa na konja, a devojkicu posadi na sedlo ispred sebe. Džesi Lombard je još uvek bila u šoku, a on je nije gnjavio pitanjima.

— Ti kreni peške — predloži kockar Kiganu.

— Kako? Pa tamo stoje dva konja! — pokazivao je ovaj prema najbližoj zgradi.

— Možda želiš da te izujem? — upita Holidej i pokrenu ruku prema opasaču.

Psujući, sin Frenka Lombarda zapuca prema istoku.

Mesec je zalazio. Duge senke jahača i čoveka ispred konja nadnosile su se nad snežni pokrov i stapale se jedna s drugom.

*
* *

Džesi Lombard je otvorila oči. Odmah joj je pao u oči nepoznat nameštaj oko nje, druga soba, druge

boje, sve je bilo drukčije nego u kući u Laramiju...

A onda se prisetila svega!

Paulins, mrtvi grad, otac kraj vatre, stranac koji kažnjava ubicu...

Klonula je na uzglavlje i ponovo zatvorila oči. Slike su se kovitlale pred njom u takvom tempu da je odmah progledala, željna da se suoči sa sunčanim jutrom, a ne sa užasnim sećanjima.

Neko je tiho ušao u sobu. Bio je to Brend Slateri, u pratnji jedne starije žene, u jednostavnoj plavoj haljini i beloj kecelji oko bedara.

— Kako ste? — pitao je vlasnik krčme „Kentaki”.

— Gde sam...? — pitanjem je odgovorila devojkica. — Je li ovo Larami?

— Paulins, gospođice — osmehnulo se krčmar. — Jedan čovek vas je doneo noćas ovamo i sve do malopre je bio tu...

— Doveo? Šta se desilo? Još je tu? Slateri je seo na ivicu kreveta.

— Platilo mi je da vas stavim u krevet i dao da nešto popijete. Jednog ranjenika naš maršal je odveo u zatvor, a jedan leš se nalazi u maloj crkvenoj kapeli...

Džesi Lombard je zurila u krčmaru.

— Ne shvatam — prošaputala je.

— Kad se oporavite, možda ćete se svega setiti bolje — uzdahnulo je Slateri. — Ne znam šta se desilo u Krosing Belu, ali čovek koji vas je doveo, mora da zna mnogo više.

— Kuda je otišao? — prnu se Džesi.

Krčmar pokaza prema jugu.

— Ništa nije rekao? Nije ostavio poruku?

— Nije. Ko je to bio? Poznajeta ga dobro?

— Prvi put ga vidim — glasio je devojčin odgovor.

Slateri i žena se pogledaše u čudu. A devojka zbaci sa sebe pokrivač i ustade, žurno kupeći svoju odeću slo ženu na obližnjoj stolici.

— Čekajte, kuda ćete? — podskoči krčmar.

— Dobro mi je! — uveravala ih je ona. — Samo mi nađite odmornog konja. Moram da stignem...

— Koga? Ako mislite...

— Baš to mislim! — skoro je povikala. Iz dubokog proreza svog ogrtača iščeprkala je dve novčanice od deset dolara. — Je li ovo dosta?

— Naravno! — pokloni se Slateri i iščeze na vrata.

•
• •

Džesi Lombard je bila izvrsna jačačica.

Konj pod njom prosto je leteo, kroz ledenu snežnu pokoricu, prema jugu.

Skriven u jednom šumarku, Dok Holidej je sačekao da devojka protutnji pored njega, lepršavajući svojim dugim ogrtačem.

Zatim se okrenuo u suprotnom pravcu, s neodređenim osmehom u uglovima usana.

Sneg je blještao pod suncem i gde god je pogled dosezao, iskrio se u bezbroj ledenih, svetlucavih zvezdica. Trebalo je samo još nešto da učini, taj vražnji kockar i strelac.

Da pronade negde bocu brendija... i da podeli karte sa nekom bitangom koja ima dobre pare. Ili dobar kolt.

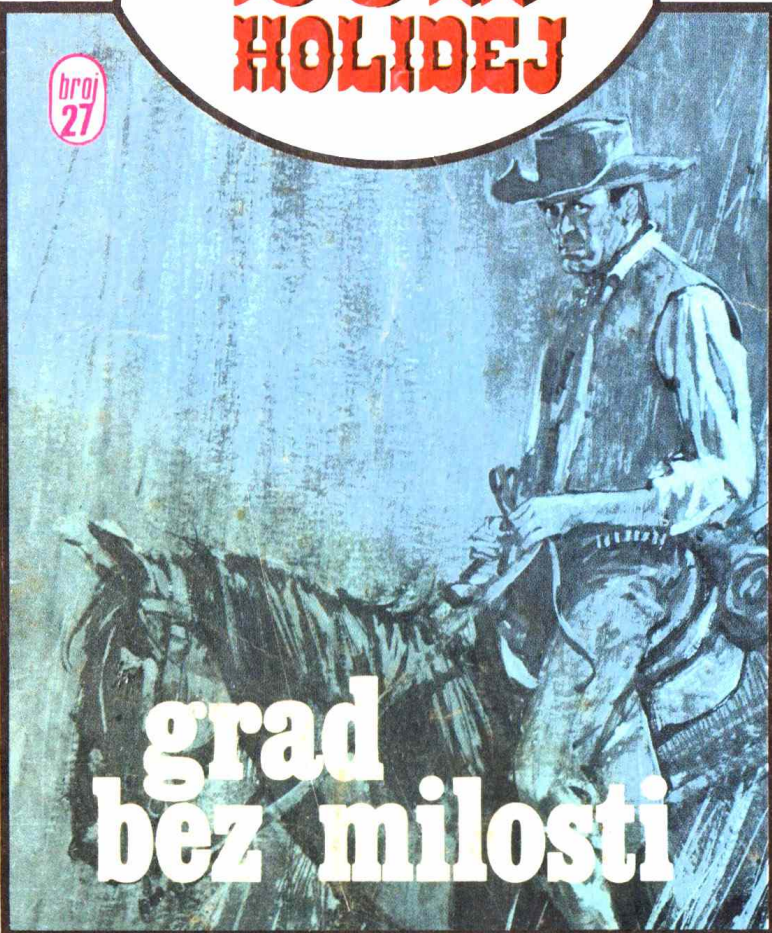
Za ostalo će se pobrinuti sudbina.

Sudbina ukletog kockara...

KRAJ

DOK HOLIDEJ

broj
27

**grad
bez milosti**

SVAKOG 1. U MESECU

jul 1974.